

ДАРИНДА ДЖОУНС
ЧЕТВЪРТИЯТ ГРОБ ПОД
КРАКАТА МИ

Част 4 от „Чарли Дейвидсън“

Превод от английски: Zaharka, 2016

chitanka.info

ГЛАВА 1

*Само две неща в живота са сигурни.
Познай кое от тях съм аз.*

Чарли Дейвидсън,
жътвар на души

Седях, гледайки канала „Купи от вкъщи“ заедно с мъртвата ми леля Лилиан и се чудех какъв ли би бил животът ми, ако не бях изля цяла кутия „Шоколадова терапия на Бен и Джери“^[1] със заливка от мока лате. Вероятно същия, но беше нещо, върху което да се замислиш.

Сутрешното слънце се процеждаше през щорите и прорязваше със светлина тялото ми, преобразявайки ме в супер готин ефект на черно-бял филм. Тъй като животът ми определено бе поел към тъмната страна, черно-белият филм пасваше. Щеше да пасва още повече, ако не бях облечена с долнище от пижама с „Междузвездни войни“ и лъскаво потниче, което гордо заявяваше „Земните момичета са лесни“. Но просто нямах енергия тази сутрин, за да се преоблека в нещо не толкова неуместно. От няколко седмици имах летаргични проблеми. И изведнъж се бях оказала с агорафобия^[2]. Откакто мъж на име Ърл ме изтезава.

Беше гадно.

Изтезаването. Не името му.

Моето име, от друга страна, беше Шарлот Дейвидсън, но повечето хора ме наричаха Чарли.

— Може ли да говоря с теб, тиквичке?

Или тиквичка, едно от многото галени имена, включващи есенни плодове, с които леля Лилиан настояваше да ме нарича. Леля Лил бе починала някъде през шейсетте години, а аз можех да я виждам, защото бях родена като жътваря на души, което в общи линии значеше три неща. Първо, можех да общувам с мъртвите — онези починали,

които не бяха преминали отвъд след смъртта си — и обикновено го правех редовно. Второ, бях супер-дупер ярка за онези в спиритичната реалност и гореспоменатите мъртъвци можеха да ме видят от всяка точка на света. Когато бъдеха готови да преминат, можеха да го направят през мен. Кое то ме води до три — аз бях портал от земното измерение до онова, което мнозина наричаха Рай.

Имаше още малко повече — включително неща, които предстоеше да науча самата аз — но това бе основната същност на работата ми. Онази, за която всъщност не ми плащаха да върша. Освен това бях и частен детектив, но и тази работа не плащаше сметките. Или поне не напоследък.

Обърнах глава върху облегалката на дивана към леля Лил, която всъщност ми беше пралеля от страната на баща ми. Слаба, възрастна жена с меки сиви очи и бледосиня коса, тя беше облечена с обичайното си одеяние, тъй като мъртвите рядко сменяха дрехите си: кожена жилетка върху широка рокля с флорални мотиви и колие от мъниста, ансамбълът свидетелстваше за разцвета ѝ през шейсетте. Освен това имаше любяща усмивка, която беше извита малко надолу. Но това ме караше да я обичам още повече. Имах слабост към откачалки. Не бях сигурна как се вписваше роклята, имайки предвид, че беше толкова дребничка — приличаше на пилон с рухнала отгоре му палатка, насъбрана около крехките ѝ хълбоци — но коя бях аз, че да я съдя?

— Абсолютно можеш да говориш с мен, лельо Лил. — Опитвах да се изправа, но осъзнах, че всякакво движение би изисквало усилие. Бях стояла на дивана два месеца, възстановявайки се от онова нещо с изтезането. После се сетих, че съдовете за готвене, които чаках цяла сутрин, щяха да са следващи по телевизията. Леля Лил със сигурност щеше да разбере. Преди да успея да кажа нещо, вдигнах пръст, за да я сложа на пауза.

— Но може ли разговорът ни да изчака, докато минат съдовете за готвене с мраморно покритие? Хвърлила съм им око от известно време. И са покрити. С мрамор.

— Ти не готвиш.

Имаше право.

— Та, к'во става? — Вдигнах обутите си в заешки пантофи крака върху масичката за кафе и ги кръстосах в глезените.

— Не съм сигурна как да ти го кажа. — Дъхът ѝ секна и тя наведе синята си глава.

Надигнах се притеснено, въпреки енергията, която изискваше.

— Лельо Лил?

Тя наведе тъжно брадичка.

— А-аз мисля, че съм мъртва.

Примигнах. Загледах я за момент. После примигнах отново.

— Знам. — Тя подсмръкна в широкия ръкав на огромната си рокля, а мънистената огърлица се размърда беззвучно при движението. Неодухотворените предмети в смъртта бяха зловещо тихи. Като мимовете. Или онзи писък на Ал Пачино в „Кръстникът: част 3“, когато дъщеря му умря на стълбите. — Знам, знам. — Тя потупа рамото ми утешително. — Много информация е за преглъщане.

Леля Лилиан беше умряла много преди да се родя, но нямах представа дали го знае, или не. Много от починалите не го знаеха. Заради това си съмнение никога не го бях споменавала. В продължение на години я оставях да ми приготвя невидимо кафе сутрин или да ми готви невидими яйца; после се отправяше към други приключения. Леля Лил все още вършеше щуротии. Обикаляше света. И рядко се задържаше на едно място за дълго. Кое то беше добре. Иначе никога нямаше да имам истинско кафе сутрин. Или дванадесетте други през деня. Ако се навърташе по-често, периодично щях да изпадам в кофеинова абстиненция. И да имам наистина гадно главоболие.

Но може би сега, когато знаеше, бих могла да обясня цялата работа с кафето.

Бях достатъчно любопитна за смъртта ѝ, за да попитам:

— Знаеш ли как си умряла? Какво се случи?

Според семейството ми беше умряла в комуна за хипита в Мадрид във вихъра на цветната революция. Преди това наистина е обикаляла света, прекарвайки летата в Южна Америка и Европа, а зимите в Африка и Австралия. И беше продължила тази традиция дори и след смъртта си, пътувайки надлъж и шир. Вече не ѝ трябваше паспорт. Но никой не можеше да ми каже как точно бе умряла. Или с какво се е препитавала. Как е успявала да си позволи всичкото това пътуване, когато е била жива. Знаех, че е била женена за известно време, но семейството ми не знаеше много за съпруга ѝ. Чичо ми

мислеше, че може да е бил петролен магнат от Тексас, но семейството е изгубило връзка и никой не знаеше със сигурност.

— Просто не съм сигурна — каза тя, клатейки глава. — Помня, че седяхме около лагерен огън, пеехме песни и пиехме ЛСД...

Използвах всяка частица сила, която имах, за да възпра ужаса да не си проличи в изражението ми.

— ... и Бърни ме попита какво не е наред, но понеже самият Бърни току-що бе пил киселина, не го приех на сериозно.

Това можех да го разбера.

Тя вдигна поглед към мен, очите ѝ се бяха просълзили от тъга.

— Може би трябваше да го послушам.

Сложих ръка около слабите ѝ рамене.

— Много съжалявам, лельо Лил.

— Знам, тиквичке. — Потупа ме по бузата, ръката ѝ беше студена от липсата на плът и кръв. Тя се усмихна с онази нейна крива усмивка и изведнъж се зачудих дали не беше ударила повечко. — Помня деня, в който се роди.

Отново примигах от изненада.

— Наистина ли? Била си там?

— Бях. Много съжалявам за майка ти.

Остро пробуждане от съжаление се стрелна през мен. Не го очаквах и ми отне момент, за да се възстановя.

— А-аз също съжалявам. — Споменът за майка ми, която умира точно след раждането ми, не беше от любимите ми. И го помнех толкова ясно, толкова точно. В момента, в който се отдели от физическото си тяло, изпляскване като от гумен ластик рикошира през тялото ми и вече знаех, че връзката помежду ни беше прекъсната. Обичах я дори тогава.

— Ти беше толкова специална — каза леля Лил, клатейки глава при спомена. — Но сега, след като знаеш, че съм покойница, трябва да те попитам, защо, да му се не знае, си толкова ярка?

Гадост. Не можех да ѝ кажа истината, че бях жътвар на души и светлината вървеше с работата. Тя мислеше, че бях специална, а не мрачна. Само дето звучеше толкова зле, когато го кажех на глас. Реших да се измъкна.

— Ами, това е дълга история, лельо Лил, но ако искаш, може да минеш през мен. Може да преминеш от другата страна и да бъдеш със

семейството си. — Наведох глава, надявайки се да не приеме офертата ми. Харесваше ми да се върти наоколо, колкото и егоистична да ме правеше това.

— Майтапиш ли се? — Тя се плесна по коляното. — И да пропусна всички гадости, в които се забъркваш? Никога. — След притеснително кикотене, което ми напомни за последния филм на ужасите, който гледах, тя се обърна обратно към телевизора. — Сега, какво им е толкова готиното на тези съдове за готвене?

Наместих се до нея и гледахме цял комплект тигани, които можеха да понесат всякакъв тормоз, включително търкаляни по незалепващото дъно камъни, но след като хората принципно не готвеха камъни, не бях сигурна каква беше целта. И все пак тиганите бяха хубави. И можех да плащам разсрочено на ниски вноски. Тотално се нуждаех от тях.

Бях на телефона с оператор на име Хърман, когато влезе Куки. Често го правеше. Влизаше. Сякаш мястото беше нейно. Разбира се, аз бях в нейния апартамент. Моят беше в безпорядък и депресиращ, затова прибягнах до това да се мотая в нейния.

Куки беше едра жена с черна коса, която стърчеше във всяка посока и пълна липса на моден вкус, ако жълтият ансамбъл, който носеше, бе някаква индикация. Освен това беше най-добрата ми приятелка и рецепционистка, когато имахме работа.

Махнах ѝ, след което заговорих в телефона.

— Отхвърлена? Какво имате предвид с „отхвърлена“? Имам поне още дванадесет долара в това сладурче, а казахте, че мога да правя ниски парични вноски.

Куки се наведе през дивана, грабна телефона и натисна копчето за прекратяване на разговора, докато напълно игнорираше възмутеното изражение, което ѝ отправях.

— Не толкова е отхвърлена — каза тя, подавайки ми обратно телефона, — колкото анулирана. — После взе дистанционното и смени канала на новините. — Наложих заповест на всякакви нови поръчки на картата ти за домашна шопинг мания...

— Какво? — Обмислях да се правя на обърквана и не с всичкия си, но бях достатъчно не с всичкия си, без целенасочено да добавям още към положението. В действителност бях малко удивена от нея. — Можеш да го направиш?

Водещият на новините говореше за скорошния наплив от банкови обири. Показа кадри от охранителната система, на които се виждаше екип от четирима мъже, познати като „Джентълмените крадци“. Винаги носеха бели гумени маски и пистолети, но никога не ги вадеха. Нито веднъж в серията от осем банкови обира, откъдето идваше и прозвището им.

Бях по средата на размисъл относно колко познати ми изглеждаха, когато Куки ме хвана за китката и ме издърпа от дивана.

— Мога да го направя — каза тя и ме избута към вратата.

— Как?

— Просто. Обадох се и се престорих на теб.

— И те се хванаха? — Сега вече официално бях удивена. — С кого говори? С Хърман ли беше, защото звучеше супер сладък. Чакай. — Заковах се пред нея. — Да не ме изритваш от апартамента си?

— Не толкова да те изритвам, колкото да тропна с крак. Време е.

— Време? — казах малко колебливо.

— Време.

Е, гадост. Този ден щеше да е шибан и го знаех още отсега.

— Харесва ми жълтото — казах, ставайки дребнава, докато ме мъкнеше към моя апартамент. — Изобщо не приличаш на гигантски банан. И защо анулира кредитната карта за любимия ми шопинг канал? Имам само три.

— И всичките бяха анулирани. Трябва да се подсигурия, че ще ми се плаща всяка седмица. Освен това прехвърлих всичките ти останали средства от банковата ти сметка в тайна сметка на Каймановите острови.

— Можеш да прехвърляш пари?

— Очевидно.

— Това не е ли незаконно присвояване?

— Точно такава е. — След като буквално ме изтика през прага ми, тя затвори вратата зад нас и посочи. — Искам да огледаш всичките тези неща.

Признавам, че апартаментът ми беше бъркотия, но все още не знаех това какво общо имаше с картата ми. Тази карта беше страшна работа. В правилните ръце — като да кажем в моите — можеше да превръща мечтите в реалност. Огледах се сред кутиите със супер готини неща, които бях поръчала: всичко от магически гъби за търкане

за ежедневието на домакинята до двупосочни радиа за когато дойде апокалипсиса и мобилните телефони излязат от употреба. Стена от кутии обграждаше апартамента ми, завършвайки с огромна планина от безполезни продукти в една специфична част на стаята. Тъй като апартаментът ми бе с размерите на „Лего“, малката част, която беше останала, бе като счупено „Лего“. Безформено такова, което не беше оцеляло след инвазията на малките „Лего“ извънземни.

А имаше още кутии зад стената от кутии, която всъщност виждахме. Напълно бях изгубила господин Уонг. Той беше мъртвец, който живееше в ъгъла на хола ми, който постоянно се носеше с гръб към света. Никога не помръдваше. Никога не говореше. А сега беше изгубен сред екологията на търговията. Горкият човек. Животът му не ще да е бил вълнуващ.

Разбира се, не помагаше и това, че се бях изнесла от офисите си и бях донесла всичките си файлове и офис оборудване в апартамента. В кухнята ми всъщност, правейки я напълно безполезна за всичко друго, освен за съхранение на папки. Но беше необходимост, тъй като баща ми ме предаде по най-ужасния възможен начин — беше накарал да ме арестуват, докато лежах в болничното легло, след като бях изтезавана от побърканияк — а офисите ми бяха над бара му. Тепърва трябваше да разбере какво бе обладало собствения ми баща, че да накара да ме арестуват по такъв необичаен и болезнен начин. Искаше ме извън детективския бизнес, но изборът му на време и начин на действие искаха още работа.

За съжаление, барът беше само на петнадесетина метра северно от жилищната ми сграда, така че трябваше да го избягвам, когато отивах и се прибирах от новата си работа. Но след като в действителност не бях напускала сградата повече от два месеца, тази част беше лесна. Последният път, когато излязох, беше, за да опразня офисите си и се уверих, че беше извън града по него време.

Огледах кутиите и реших да си го върна на Куки. Да играя жертва. Да обвиня нея за всичко. Посочих към един „Електролукс“ и зяпнах насреща ѝ.

— Кой, по дяволите, ме остави без надзор? Това трябва да е по твоя вина.

— Добър опит — каза тя, без ни най-малко да се трогне. — Ще прегледаме всичкото това и ще върнем обратно всичко, освен онова,

което наистина ползваш. Кое то не е много. И отново, бих искала да продължа да си получавам чековете със заплата, ако това не е прекалено от моя страна.

— Приемаш ли „Америкън Експрес“?

— О, и тази я анулирах.

Ахнах, преструвайки се на удивена. С решителна поза тя ме отведе до собствения ми диван, свали кутиите от него, натрупа ги върху други кутии, после се свлече до мен. Очите ѝ блестяха с топлота и разбиране и моментално ми стана неудобно.

— Отново ли ще имаме „разговорът“?

— Боя се, че да.

— Кук... — Опитах се да стана и да се втурна навън, но тя сложи ръка на рамото ми, за да ме спре. — ... не знам как по друг начин да кажа, че съм добре. — Когато тя сведе поглед към Маргарет, която стоеше сгъшена в кобура на ханша ми, гласът ми придоби защитна острота. — Какво? Много частни детективи носят пистолети.

— С пижамите си?

Изсумтях.

— Да. Особено ако са с пижами на „Междузвездни войни“ и пистолетът ти съвсем случайно прилича на бластер.

Маргарет беше новата ми най-добра приятелка. И никога не източваше пари от банковата ми сметка като някои други най-добри приятели, които не бива да се назовават.

— Чарли, всичко, което искам, е да поговориш със сестра си.

— Говоря с нея всеки ден. — Скръстих ръце. Изведнъж всички настояваха, че имам нужда от консултации, когато си бях добре. И какво, ако не исках да излизам от жилищната си сграда? Много хора предпочитаха да си стоят вътре. С месеци наред.

— Да, тя се обажда и се опитва да говори с теб за случилото се, за това как се справяш, но ти я отрязваш.

— Не я отрязвам. Просто променям темата.

Куки стана и ни направи по чаша кафе, докато аз се пържех в дебрите на отрицанието. След като стигнах до решението, че обичах отрицанието почти колкото и мока латетата, тя ми подаде чаша и аз отпих, докато тя седнаше отново до мен. Очите ми се завъртяха в екстаз. Кафето ѝ беше много по-добро от това на леля Лил.

— Джема мисли, че може би имаш нужда от хоби. — Тя се огледа сред кутиите. — Здравословно хоби. Като пилатес. Или борба с алигатори.

— Знам. — Облегнах се назад и метнах ръка върху очите си. — Обмислях да напиша мемоарите си, но не мога да измисля как да превърна порно музиката от седемдесетте в проза.

— Виждаш ли — каза тя, сръчквайки ме с лакът. — Писане. Това е страхотно начало. Може да пробваш с поезия. — Тя стана и зарови в покритото ми с кутии бюро. — Ето — каза тя, хвърляйки ми малко листи. — Напиши ми поема за това как върви денят ти, а аз ще започна с тези кутии.

Оставих чашата с кафе настрана и се поизправих.

— Наистина? Не може ли просто да напиша поема за пълното ми световно господство или ползите за здравето от яденето на гуакамоле?

Тя се изправи на пръсти, за да ме погледне иззад една от впечатляващите ми стени.

— Купила си две тенджери под налягане? Две?

— Бяха на разпродажба.

— Чарли — каза тя с укорителен тон. — Чакай. — Гмурна се надолу, после пак изникна. — Тези са страхотни. — Знаех си. — Може ли да взема едната?

— Абсолютно. Просто ще я удържа от заплатата ти.

Това можеше и да свърши работа. Можех да ѝ плащам с покупките ми от „Купи от вкъщи“, макар че това можеше и да не ѝ помогне да си плати сметката за тока или водата. Но щеше да е щастлива, а не беше ли щастие то най-важното нещо в живота? Трябваше да напиша поема за това.

— Нали осъзнаваш, че за да ползваш което и да е от тези неща, ще трябва да отидеш до хранителния магазин.

Думите ѝ ме тласнаха по-дълбоко в дупката на отчаянието, позната още като съжалението на купувача.

— Не е ли точно за това експресната доставка на „Мачо Тако“?

— Ще трябва да купиш храна и подправки, и глупости.

— Мразя да ходя до хранителния магазин.

— И ще трябва да се научиш да готвиш.

— Хубаво — казах, оставяйки пораженческа въздишка да се изплъзне през устните ми. Имах фантастичен нюх за драматичното,

когато се наложеше. — Върни всичко, което включва каквото и да е приготвяне на храна. Мразя да готвя.

— Искаш ли да запазиш възпоменателната гривна на Джак Кенеди?

— Трябва ли да я готвя?

— Не.

— Тогава остава. — Вдигнах китката си и завъртях гривната. — Виж колко е лъскава.

— И много подхожда на Маргарет.

— Абсолютно.

— Тиквичке — каза леля Лил.

Вдигнах поглед от възпоменателната си гривна на Джак Кенеди. Сега, когато знаеше, че е мъртва, нямаше да ми се налага да минавам през паниката от възможността да настои да ми готви за две цели седмици. Едва не умрях от глад последния път. Вдигнах гривната.

— Мислиш ли, че тази гривна е прекалена?

— На Джак всичко й отива, скъпа. Но исках да говоря с теб за Куки.

Погледнах в посоката на Куки и се намръщих разочаровано.

— Какво е направила сега?

Леля Лил седна до мен и ме потупа по ръката.

— Мисля, че трябва да знае истината.

— За Джак Кенеди?

— За мен.

— О, вярно.

— Какво, да му се не види, прави тази чудовищна машина? — попита Куки някъде откъм кухнята. Отникъде изникна кутия, носейки се нестабилно над планина от други кутии.

Усмихнах се развълнувано.

— Нали знаеш как понякога поръчваме кафе и то идва с невероятна пяна отгоре?

— Да.

— Е, тази машина прави фокуса с вълшебната пяна.

Тъмната й глава се показа.

— Не.

— Да.

Тя погледна любящо към кутията.

— Добре, може да запазим това. Просто ще трябва да отделя време от графика си, за да изчета инструкциите.

— Не мислиш ли, че тя трябва да знае? — продължи леля Лил.

Кимнах. Тя имаше право. Или щеше да има, ако Куки вече не знаеше.

— Кук, можеш ли да дойдеш за секунда?

— Добре, но работя върху система. В главата ми е. Ако я изгубя по пътя, няма да ме държиш отговорна.

— Не мога да обещавам нищо.

Тя се дотътри, клатейки още една кутия към мен с притеснителна радост в очите.

— Знаеш ли от колко време искам гевгир за салатата?

— Хората наистина ли искат такива?

— Ти не искаш ли?

— Мисля, че беше една от онези поръчки в четири часа сутринта, когато съм изгубила напълно връзка с реалността. Дори не знам защо някой би искал да цеди салатата.

— Е, аз знам.

— Добре, значи, имам някои лоши новини.

Тя седна на стола до дивана с притеснено изражение на лицето.

— Получила си лоши новини, откакто си стоиш тук?

— Нещо такова. — Килнах глава дискретно настрани, съобщавайки за *присъствие*.

Куки се намръщи.

Аз го направих отново.

Тя сви рамене объркано.

Казах с въздишка:

— Имам новини за леля Лилян.

— О. О! — Тя се огледа наоколо и повдигна въпросително вежди.

Поклатих глава. Обикновено Куки щеше да продължи играта, преструвайки се, че също може да види леля Лил, но след като леля Лил най-сетне бе схванала факта, че можеше да минава през стени, не смятах, че би било приемливо. Сложих ръка върху нейната и казах:

— Леля Лил е починала.

Куки се намръщи.

— Няма я.

Тя сви рамене объркано. Отново.

— Знаех си, че ще го приеме тежко — каза леля Лил до мен. Тя отново подсмръкна в ръкава си.

Толкова много исках да завъртя очи на Куки. Не схващаше намеците ми. Трябваше да се постарая повече.

— Но нали знаеш как мога да виждам починалите?

Разбиране се появи на лицето на Куки, когато осъзна, че леля Лил най-накрая бе схванала.

Потупах я по ръката. Наистина силно.

— Тя е тук с нас сега, просто не както я помниш.

— Искаш да кажеш...?

— Да — казах, прекъсвайки я, преди да се издаде. — Починала е.

Куки най-накрая разбра цялата картинка. Не само малка част от ъгълчето. Тя метна ръка връз устата си. Слабо изписукване се изплъзна през пръстите ѝ.

— Не и леля Лил. — Тя се преви на две и остави риданията да разтърсят раменете ѝ.

Умело.

— Не мислех, че ще го приеме *толкова* тежко — каза леля Лил.

— Нито пък аз. — Гледах ужасена, докато Куки разиграваше онази сцена от „Кръстникът“. Беше още по-зловещо от толкова близо. — Всичко е наред — казах, потупвайки я по главата. Наистина силно. Тя ме изгледа злобно през пръстите си. — Духът на леля Лил е с нас. Изпраща ти обичта си.

— О, да — каза леля Лил с отнесено кимване. — Изпрати ѝ обичта ми.

— Лельо Лил — каза Куки, изправяйки се и гледайки до мен. Само че от грешната страна.

Кимнах отново по посока на леля Лил, а Куки коригира посоката на погледа си.

— Лельо Лил, толкова съжалявам. Толкова ще ни липсваш.

— Ооо, не е ли сладурана? Винаги съм я харесвала.

С усмивка поех ръката на леля Лил в своята.

— И аз винаги съм я харесвала. Допреди петнадесет минути.

* * *

Реших, че душът бе добра идея и скочих вътре, докато Куки правеше инвентаризация, а леля Лил реши да види как изглежда Африка през новата ѝ перспектива. Зачудих се дали някога щеше да разбере от колко време бе мъртва. Аз със сигурност нямаше да ѝ кажа.

Горещата вода беше една от най-добрите терапии на света. Отмиваше стреса и успокояваше нервите. Но ротвайлерите бяха още по-добре. Откакто великолепият ротвайлер на име Артемида беше умряла и станала мой пазител — срещу какво, представа нямах — намирах взимането на душ за по-голямо предизвикателство от обикновено. Най-вече защото и Артемида обичаше душеве. Тя не се навърташе толкова често, но в минутата, в която пуснех водата, тя се появяваше.

— Здравей, прекрасна — казах аз, докато тя се опитваше да улови струя вода в устата си.

Тя изляя игриво, силното джавкане отекна в стените на ваната. Пресегнах се и я почесах по ушите. Водата минаваше право през нея, така че беше суха на допир, но много се стараеше да улови тежките капки с езика си.

— Знам как се чувстваш, момиче. Понякога нещата, които искаме най-много, изглеждат напълно непостижими.

Когато скочи отгоре ми, дребната ѝ опашка се завъртя от радост, а тежестта ѝ ме стовари върху покритата с плочки стена. Задържах се за душа, за да си възвърна равновесие, после я оставих да оближе врата ми, преди друга струя вода да привлече вниманието ѝ. Тя се гмурна към нея, почти събаряйки ме. Определено ми трябваше постелка за баня. А да си обръсна краката с ротвайлер, който преследва всяка струя вода, беше като да поема живота си в свои ръце, но трябваше да се свърши.

След почти успешното бръснене на крака с минимална загуба на кръв, спрях водата и я гушнах. Тя облиза лявото ми ухо, предните ѝ зъби одраскаха ушната мида и ме накараха да настръхна, а аз се засмях с глас.

— О, благодаря ти. Това ухо трябваше да се почисти. Много ти благодаря.

С още едно изджавкане, тя осъзна, че времето за забава беше приключило. Невероятният свят на пръскащата вода беше спрял,

затова тя се метна през външната стена и изчезна. Чудех се дали бе грешно, че се къпех с куче.

Изсуших косата си и я издърпах в нещо, наподобяващо конска опашка, облякох дънки и бял пуловер с цип на яката, след което се огледах в огледалото. Нямам представа защо. Така или иначе след няколко часа щях да се преоблека отново в пижамата си. Защо се бях облякла? Защо си правех труда? В този ред на мисли, защо се бях изкъпала?

Изстисках малко лосион на дланта си и разтърках ръце, докато оглеждах гадния белег на бузата си. Почти бе изчезнал. На всеки друг би останал като постоянно напомняне за събития, които по-добре да бъдат забравени. Но да бъдеш жътвар на души си имаше предимства. И по-конкретно, бързо оздравяване и минимално количество белези. Никакво видимо доказателство в подкрепа на причината за внезапната ми слаба агорафобия. Толкова бях глупава.

Взех лосиона, който втривах в ръцете си, и го размазах по огледалото. Бели линии разкривиха лицето ми. Определено подобрение.

Ядосвайки се все повече сама на себе си, отидох до прозореца, за да видя дали предателският ми баща вече бе започнал работа. Изглежда идваше все по-късно. Не че ми пукаше. Всеки човек, който кара да арестуват собствената му дъщеря, докато лежи, умирайки в болнично легло, не заслужава загрижеността ми. Просто бях любопитна, а любопитството беше пълна противоположност на загрижеността. Но вместо да видя тъмния СУВ на баща ми, аз зърнах единствения господин Рейес Фароу и дъхът ми заседна в гърдите. Беше се облегнал на гърба на бара на татко, ръцете му бяха скръстени пред гърдите, а един от обутите му в ботуши крака бе подпрян на стената.

И той беше излязъл.

Знаех, че ще е, но още не го бях видяла. Бе прекарал десет години в затвора за престъпление, което не беше извършил. Ченгетата разбраха, когато мъжът, когото уж беше убил, ме върза и изтезава. Радвах се, че го бяха освободили, но за да го постигне, Рейес ме беше използвал като примамка, тъй че отново бяхме в задънена улица. Бях му сърдита, задето ме използва като примамка. Той ми беше сърдит, защото му бях сърдита, задето ме използва като примамка. Връзката ни

изглежда се основаваше на тези задънени улици, но това получавах, когато си падах по сина на Сатаната. Само ако не беше толкова великолепно и опасно секси. Имах слабост към лоши момчета.

А конкретно това лошо момче е било потопено в езеро на красотата, когато се е родило. Ръцете му бяха опасани с мускули пред широките гърди; пълната му уста, толкова чувствена, че си загубвах ума, бе образувала мрачна линия; тъмната му коса, вечно нуждаеща се от подстригване, се къдреше по врата и падаше над челото. И почти можех да видя тъмните мигли над бузите му.

Един мъж мина покрай него и махна. Рейес кимна, но после трябва да бе усетил, че го гледах. Той сведе замислено поглед, а после го вдигна право към мен. Гневният му поглед прикова моя, задържайки го за дълъг, бездиханен момент, а после бавно, целенасочено, той се дематериализира, тялото му се превърна в дим и прах, докато не остана нищо от него.

Можеше да го прави. Можеше да се отделя от физическото си тяло, а безтелесната му същност — нещо, което можех да видя също толкова лесно, колкото и починалите — можеше да ходи, където си поиска по света. Това никак не ме изненада. Това, което ме изненада, бе фактът, че докато беше безтелесен, никой друг не можеше да го вижда. Но онзи мъж беше махнал. Беше видял Рейес да стои там и беше махнал. Това значеше, че физическото му тяло се бе облегло на онази тухлена стена.

Това значеше, че физическото му тяло се беше дематериализирало, беше изчезнало в студения сутрешен въздух.

Невъзможно.

---

[1] Ben & Jerry's Chocolate Therapy (англ.) — марка сладоледи. — Б.пр. ↑

[2] Агорафобия — страх от открити пространства. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Да не правиш нищо е трудно.

Никога не знаеш кога си приключил.

Надпис на тениска

Трябваше ми всяка частица сила, която имах, за да се откъсна от прозореца, чудейки се дали току-що Рейес Фароу бе дематериализирал човешкото си тяло. Тогавя ме споходи друга мисъл. Какво, по дяволите, ставаше там? А после още една. Защо беше толкова ядосан? Мой ред беше да бъда ядосана. Той нямаше причина да бъде. И щях да му го кажа, ако бях усетила някакъв стимул да изляза от апартамента си и да го преследвам. Но апартаментът ми беше уютен. Мисълта да изляза само за да се впусна в битка със сина на самото зло, имаше толкова смисъл, колкото и летящи мравки. Къде беше логиката в това? Мравките бяха достатъчно страшни, дори и без да им се придава способността да летят.

Влязох в хола си, разтреперана и дезориентирана.

— Рейес Фароу беше отвън. Подпрян на стената на бара. Наблюдавайки апартамента.

Куки подскочи. Зяпна насреща ми за около десет секунди, преди да се хвърли от дивана и да се запрепъва към спалнята ми, почти разбивайки се в прозореца. Беше почти пъргава, когато ставаше въпрос за мъж. Сърце не ми даваше да й кажа, че щеше да има по-добра видимост от хола, общо взето точно от мястото, на което беше седяла. Нито ми даваше сърце да й кажа, че вече беше изчезнал.

— Няма го — каза тя, гласът й бе раздразнен и паникьосан.

— Какво? — попитах, преструвайки се на изненадана. Втурнах се натам и надникнах през завесите. Разбира се, нямаше го. — Преди минута беше там. — Огледах целия район.

Тя ми се намръщи.

— Знаеше, че го няма.

Аз се свих засрамена.

— Съжалявам. Беше толкова погълната от гимнастиката си, че не исках да ти развалям концентрацията. Знаеш ли колко трудно би било да обясня на ченгетата, ако се разбиеш в прозореца и се помолиш до смърт? — Прехвърлих вниманието си върху мястото, на което стоеше Рейес. — Но се кълна, ако този мъж ме следи...

— Скъпа, трябва да ходиш някъде, за да бъдеш следена. Това е по-скоро шпиониране.

Тя имаше право. Такова право, което щях да му хвърля в лицето, ако му поговорех отново.

Наведох глава, докато Куки продължаваше да претърсва паркинга с надеждата, че той ще се появи отново. Едва ли можех да я виня.

— Докато сме на темата, мисля, че той дематериализира човешкото си тяло.

Тя подскочи от изненада.

— Мислех, че това е невъзможно. Сигурна ли си?

— Не. — Върнах се обратно в претърпкания си хол, защото ме осени друга мисъл. Проклет дефицит на вниманието. — Та, бъди честна. Колко съм разорена?

Куки си пое дълбоко дъх и ме последва. Отправи ми тъжна физиономия, преди да ми отговори.

— По скалата от едно до десет, не си на нея. По-скоро си –12.

— Гадост. — Огледах възпоменателната си гривна на Джаки Кенеди с ужасна тежест в гърдите, после отворих закопчалката. — Ето, върни и това.

Тя я взе.

— Сигурна ли си?

— Да. И без друго само се преструвах, че подхожда на Маргарет. Виж сега, ако беше черна с черепи по нея...

— За съжаление, не мисля, че Джаки носи черепи често. Знаеш, че все още имаме няколко клиенти, които са ни длъжници.

— Наистина ли? — Това беше обещаващо. Завъртях се около кутиите, докато стигнах до господин Кафе. Той беше източник на единствения екшън, който получавах напоследък.

— Дам.

Когато се поколеба, знаех, че нещо става. Напълних си чашата и ѝ зададох въпрос с повдигане на вежди.

— Като кой например?

— Като госпожа Алън.

— Госпожа Алън? — Разбърках сметана и изкуствен подсладител. — Тя ми плаща в курабийки. Не съм сигурна как това ще помогне със сметките.

— Вярно, но не ни плати последния път, когато ѝ намери ПФ.

ПФ, още познат като Принц Филип, беше бесният пудел на госпожа Алън. Трябвало е да го кръсти Худини. Това куче можеше да избяга от заключен банков трезор. На всъщност Куки грешеше. Вината ме накара да прехапя устна, докато се въртах, отклонявайки поглед.

Тя ахна.

— Госпожа Алън ти е платила?

— Нещо такова.

— И не сподели?

— Ами...

— Цяла чиния курабийки, а ти не сподели? След като аз свърших цялото обикаляне?

Ченето ми увисна.

— Обикалянето? Ти отиде до прозореца и го видя до контейнера.

— Да, но *отидох*... — Тя кръстоса пръсти, за да изобрази ходещо движение, което ми се стори забавно. — ... до прозореца с *краката* си.

— Да, но аз бях тази, която гони злобното малко лайненце седемнадесет пресечки.

— Три.

— А после той ме ухапа.

— Той няма зъби.

— И от венците боли. — Потърках ръка разсеяно, спомняйки си целия ужас.

— Той е пудел. Колко силно може да стиска с венци?

— Хубаво, следващия път може ти да го гониш.

След като въздъхна шумно, тя каза:

— Ами онзи тип Били Боб? Той все още ни дължи пари.

— Имаш предвид Боби Джо? Онзи, който мислеше, че приятелката му се опитва да го убие с фъстъци? Той се изплати.

— Чарли — каза тя с укорителен тон, — трябва да се научиш да си държиш гащите закопчани.

— Не така — казах аз потресено. — Боядися ни офисите.

След дълъг и раздражен поглед, тя попита:

— Имаш предвид офисите, които вече не ползваме?

Свих рамене овчедушно.

— Мда, забравих да го отменя, а той ги боядися, след като се изнесохме от там. Беше много щастлив, че е така празно.

— Е, това е просто фантастично.

Ентусиазмът ѝ изглеждаше неискрен. Беше странно.

— Със сигурност още някой ни дължи пари — каза тя.

Тогавя ме порази. Отговорът на всичките ни молитви. Или поне на някои от тях.

— Права си — казах. Рейес Фароу ми дължеше и то много. Ухилих се срещу Куки. — Разреших един случай. Дължат ми стандартната такса, плюс медицински разходи и психическа травма.

Тя изглеждаше обнадеждена.

— Какъв случай? Кой?

Решително стиснатата ми челюст ѝ каза точно кого имах предвид. Тя доби онзи далечен, замечтан поглед.

— Може ли да помогна да си приберем дължимото?

— Не, трябва да върнеш всичките тези неща. Как иначе ще можем да ядем през следващия месец?

— Никога не участвам в забавлението.

— Вината е само твоя.

Тя прочисти гърлото си.

— Как което и да е от това... — Тя разпери широко ръце. — ... е по моя вина?

— Това е, защото ме остави без надзор. Нямах ли да попълваш разписки за връщане?

Тя вдигна цял наръч.

— Да.

— От твоя апартамент?

— Хубаво.

Тя взе разписките и понечи да ме остави сама. Никога нямаше да се научи.

— О — каза тя, преди да отвори вратата, — взех ти дистанционното, така че изобщо не си го и помисляй.

Това беше незаслужено.

* * *

След като тя си тръгна, седнах и се опитах да измисля план за действие. Само ако можех да хвана Ейнджъл. Ако някой можеше да намери този дребен, мръсен...

— Как го направи?

Подскочих от звука на глас, идващ иззад мен. Беше висок. Подскокът. Не гласът. Притиснах ръце до сърцето си и се обърнах към тринадесетгодишния починал гангстер, който отговаряше на името Ейнджъл Гарза. Той стоеше в апартамента ми, облечен с обичайните си дънки и тениска и с кърпа, обвита около главата му.

— Ейнджъл, какво, по дяволите?

— Какво искаш да кажеш с това „както, по дяволите“? Какво направи?

— Какво? — попитах, опитвайки се да успокоя сърцето си. Обикновено не се плашех толкова, когато Ейнджъл изникваше.

Тъмните му кафяви очи се присвиха въпросително.

— Как направи това?

— Не знам. Какво направих?

— В един момент бях на quinceañera^[1] на братовчедка ми, а в следващата бях тук.

— Наистина?

— Ти ли го направи?

— Не мисля така. Просто си помислих за теб и ти се появи.

— Е, спри. Странно е. — Той се обгърна с ръце и ги потърка.

— Това е готино. Никога не идваш, когато ми трябваш.

— Аз съм ти детектив, pendeja^[2], а не кученце.

— Не мога да повярвам, че проработи.

— Какви са всичките тези кутии?

— Да не ме нарече pendeja?

Тогава най-накрая ме забеляза и доби познатия поглед в очите.

— Добре изглеждаш, шефке.

— А ти изглеждаш на тринадесет. — Хвърлянето на възрастта в лицето му винаги вършеше работа. Той се наежи и се обърна да огледа новата ми тенджерка за сирене. Нямах да му хареса онова, което щях да го питам, затова се изправих и заставах лице в лице с него, с изпъната стойка и строго изражение. — Трябва да знам къде е той.

Изненадата го накара да изпъне рамене за момент, но се усети и сви рамене.

— Кой?

Знаеше точно за кого говоря.

— Беше тук преди минута, стоейки пред жилищната ми сграда. Къде е отседнал?

Раздразнението се изплъзна през устните му.

— От седмици стоиш далеч от него. Защо сега?

— Дължи ми пари.

— Не е мой проблем.

— Ще бъде, когато няма да мога да ти плащам заплата. — За да плащам за детективските му услуги, всеки месец пращам анонимен чек на майка му. Той не би могъл да използва парите в сегашното си състояние, но тя можеше. Беше идеалната сделка.

— Мамка му. — Той изчезна през стената от кутии. — Всеки път, когато се доближиш до него, страдаш.

— Това не е вярно.

Той се появи отново, но само отчасти.

— Какво е Флоуби?

— Ейнджъл. — Сложих пръст под брадичката му и погалих едва поникналите косъмчета по челюстта му. — Трябва да знам къде е.

— Може ли първо да те видя гола?

— Не.

— Искаш ли ти да ме видиш гол?

— Не. И, бляк.

Той се изпъна, обиден.

— Ако още бях жив, щях да съм по-възрастен от теб.

— Но не си — напомних му нежно. — И съжалявам за това.

— Няма да ти хареса.

— Всичко е наред. Просто трябва да знам къде е.

— Довечера ще бъде в склада на „Гарднър Шипинг“.

— Корабен склад? — попитах изненадано. — Да не работи там?

Рейес имаше пари. Много, много пари. Сестра му ми беше казала. Така че защо би работил за корабна компания?

След като Ейнджъл прекара известно време в гризане на кожичка на пръста си, той каза:

— Зависи от дефиницията ти за работа.

* * *

След като останах без думи от новата работа на Рейес, тръгнах към входната си врата, обвих ръка около дръжката, после премислих действията си. Щях да се изправам пред Рейес Фароу. Невъоръжена. Рейес никога не се беше опитвал да ме нарани директно, но беше излязъл от затвора преди два месеца. Кой знае на какво беше способен? Вероятно бе усвоил доста вредни навици, откакто беше напуснал голямата къща. Като да мами на покер. И да уринира пред публика.

Макар че не си падах особено по носенето на огнестрелни оръжия — всеки път, когато носех пистолет, пред очите ми винаги преминаваха картини как ми го отнемат със сила и го използват, за да сложат край на живота ми — се върнах до спалнята си, за да взема Маргарет. Реших, че когато се изправам пред мръсен, лъжлив подлец като Рейес Фароу, не може да бъдеш твърде предпазлив. Или прекалено въоръжен. Така че прекарах колан през гайките на дънките си, препасах глока, а после закопчах катарамата.

След още едно дълбоко вдишване се отправих към вратата, само за да се размекна, когато стигнах до стълбите. Същите стълби, по които бях минавала милиард пъти. Някак си изглеждаха по-стръмни. По-опасни. Ръцете ми трепереха на парапета, докато спирах на всяка стъпало, събирайки кураж за следващото, чудейки се какво не ми беше наред. Вярно, беше минало време, откакто бях излизала за последно, но със сигурност светът не се беше променил чак толкова.

Когато най-накрая слязох по двете стълбища до първия етаж, огледах стоманената входна врата на комплекса. Стоеше откряната, не съвсем затворена, а дневната светлина се процеждаше по ъглите. Принудих краката си да се преместят един пред друг, дишането ми беше плитко, дланите ми бяха хлъзгави от нерви. Протегнах трепереща

ръка към вертикалната дръжка и бутнах. Дневната светлина се втурна вътре, заливайки околността и заслепявайки ме. Дъхът ми секна и затворих вратата. Облягайки се на дръжката за опора, си поех дъх на големи глътки и се опитах да се успокоя.

Една минута. Трябваше ми само минута, за да си събера мислите. Винаги бягаха безцелно, създавайки безпорядък.

— Госпожица Дейвидсън?

Без да се замисля, издърпах пистолета от кобура и го насочих към гласа, идващ от сенчестия вход.

Една жена ахна и отскочи назад, очите ѝ бяха разширени, зяпайки към дулото, насочено към лицето ѝ.

— А-аз съжалявам. Помислих...

— Коя си ти? — попитах, държейки пистолета много по-стабилно, отколкото смятах за възможно, имайки предвид ирационалното състояние на вътрешностите ми.

— Харпър. — Тя вдигна ръце в знак, че се предава. — Казвам се Харпър Ло...

— Какво искаш? — Нямах представа защо все още я държах под прицел. Обикновено милите жени без скрити намерения не ме плашеха. Беше странно.

— Търся Чарли Дейвидсън.

Свалих пистолета, но не го прибрах. Все още не. Можеше да се окаже откачена. Или търговец, който обикаля по домовете.

— Аз съм Чарли. Какво искаш? — Свих се от остротата на собствения ми глас. Защо се държах толкова зле? Бях хапнала хубава закуска.

— А-аз бих искала да ви наема. Мисля, че някой се опитва да ме убие.

Присвих очи, оглеждайки я. Дълга, тъмна коса. Висока и закръглена, но по много хубав начин. Меки черти. Спретнати дрехи. Имаше шал в бебешко синьо, праметнат отпуснато покрай врата ѝ, а краищата му бяха затъкнати в тъмносиньото ѝ палто. Очите ѝ бяха големи, топли и пленителни. Общо взето не изглеждаше луда. Но пък и с повечето луди беше така.

— Търсиш частен детектив? — Едно момиче можеше да се надява. Не бях имала работа от два месеца. Очевидно. Хвърлих поглед нагоре към апартамента на Куки.

— Да. Детектив.

Поех си дълбоко дъх и прибрах Маргарет.

— В момента един вид сменям офисите си. Може да разговаряме в апартамента ми, ако това е добре.

Тя кимна бодро, страхът се виждаше във всяко нейно движение. Горкичката. Със сигурност не заслужаваше грубата ми страна.

С наведена от срам глава тръгнах обратно нагоре. Беше много по-лесно да кача стълбите, отколкото да сляза по тях. Обикновено не беше така. Особено след двумесечен маратон по вегетиране. Мускулите ми трябваше да са атрофирали досега.

— Мога ли да ти предложа нещо? — попитах, когато стигнахме до апартамента ми. Само малко бях останала без въздух.

— О, не, благодаря. Добре съм. — Оглеждаше ме притеснено. Не че можех да я виня. Уменията ми за общуване се нуждаеха от подобрения. — Добре ли си? — попита тя.

— Добре съм. Пъхтенето ще спре след минута. Мина известно време, откакто за последно катерих тези стълби.

— О, има ли асансьор в сградата?

— Ъм, не. Знаеш ли, не съм сигурна, че е разумно да влизаш в апартамента на някой, който току-що е насочил пистолет към теб.

Тя беше заета да разглежда внимателно бъркотията, която бе мой офис/апартамент/бална-зала-когато-ми-се-дотанцува. Тя свали поглед, засрамена от думите ми.

— Предполагам, че съм малко отчаяна.

Предложих ѝ стола и седнах на дивана. За щастие леля Лилиан още не се беше върнала от Африка. След като взех тефтер и химикал, попитах:

— Та, какво става?

Тя преглътна с усилие и каза:

— Случват ми се странни неща. Необичайни неща.

— Например?

— Някой влиза в дома ми и оставя... неща.

— Какви неща?

— Ами, като за начало, тази сутрин намерих мъртъв заек на леглото си.

— О! — Изненадана, сбърчих нос в погнуса. — Това не е хубаво. Но не съм сигурна... искам да кажа, че е било самоубийство.

Тя побърза да ме спре.

— Не разбираш. Много подобни неща се случиха. Зайци с прерязани гърла. Спирачки с прерязани кабели.

— Чакай, спирачки? Като спирачки от кола?

— Да. Да. — Тя започваше да се паникьосва. — Спирачките на моята кола. Просто спряха да работят. Как спирачките просто спират да работят? — Беше изплашена. Сърцето ми се късаше. Ръцете й трепереха и очите й бяха пълни със сълзи. — А после и кучето ми. — Тя зарови лице в ръцете си и остави емоциите, които бе възпирала, да се излеят. — Тя изчезна.

Сега наистина се чувствах зле заради онова с Маргарет. Изгледах я злобно. Маргарет. Не Харпър. Ридания разтърсваха тялото й, докато всичките й стракове се изливаха. Минах напред и сложих ръка на рамото й. След няколко минути, тя започна да се успокоява, така че поднових въпросите си.

— Обади ли се в полицията?

Тя извади салфетка от джоба на палтото си и си избърса носа.

— Отново и отново. Толкова много, че всъщност назначиха полицай, който да отговаря за обажданията ми.

— О, наистина ли? Кой полицай?

— Полицай Тафт — каза тя с остра нотка в гласа. Определено не таеше обич към него.

— Добре, познавам го. Мога да си поговоря с него, за да...

— Но той не ми вярва. Никой от тях не ми вярва.

— Ами спирачките ти? Със сигурност могат да кажат дали някой ги е пипал?

— Механикът не можа да каже какво точно го е причинило, така че отхвърлиха това, както и всичко останало.

Облегнах се назад и потупах бележника си замислено.

— Откога продължава това?

Тя прехапа устната си, отмествайки поглед засрамено.

— От няколко седмици.

— Ами семейството ти?

Пръстите й загладиха ръба на шала й.

— Родителите ми не са от подкрепящия тип. А бившият ми съпруг, е, той използва срещу мен всеки сгоден случай. Не съм му казвала.

— Подозираш ли го?

— Кенет? — Тя се засмя леко. — Не. Той е задник, но е безобиден задник.

Действайки внимателно, попитах:

— Плаща ли ти издръжка?

— Не. Никаква. Няма причина да ме иска мъртва.

Аз не бях толкова сигурна за това, но реших да го приема засега.

— Ами колеги от работата?

Отново я засрамах. Тя пребледня под питащия ми поглед.

— Аз всъщност не... не работя. От известно време не съм имала работа.

Интересно.

— Как си плащаш сметките?

— Родителите ми са много заможни. На практика ми плащат, за да стоя настрана от тях. Върши добра работа и за двете страни.

Не можех да не стигна до заключението, че ако нея я нямаше, повече нямаше да им се налага да се грижат за нея. Вероятно родителите ѝ бяха още по-малко подкрепящи, отколкото си представяше.

— Какво мислят те за тази ситуация?

Тя сви рамене.

— Вярват ми дори по-малко от полицай Тафт.

Спечели ме на „полицай Тафт“. Макар да не бяхме точно врагове, не бяхме и приятели. Веднъж имахме сблъсък, който приключи, като той ме кълнесе и изфуча от апартамента ми. Не забравям такива сблъсъци. Този включваше сестра му, която беше починала, когато бил много малък. Той стана сприхав, когато му казах, че тя стои зад него. Някои хора ставаха много чувствителни, когато им кажех, че починалите членове на семейството им са започнали да ги шпионират.

— Добре — казах аз, — ще поема случая при едно условие.

Напрежението изглежда отслабна. Не бях сигурна дали бе, понеже поех случая ѝ, или наистина толкова много се боеше за живота си.

— Всичко — каза тя.

— Трябва да обещаеш да си искрена с мен. Щом веднъж поема този случай, аз съм на твоя страна, разбираш ли? Мисли за мен като за

твой лекар или терапевт. Не мога да повтора нищо от това, което си ми доверила, без изричното ти разрешение.

Тя кимна.

— Ще ти кажа всичко, което мога.

— Добре, първо, имаш ли някаква идея, някакво подозрение за това кой би искал да си мъртва?

Повечето хора имаха такива, когато биваха заплашвани, но Харпър поклати глава.

— Опитвах и опитвах. Просто нямам идея кой би искал да ме нарани.

— Няма проблем. — Не исках да я притискам твърде силно. И така изглеждаше крехка, а завирането на пистолета ми в лицето ѝ надали бе помогнало.

Записах си имената на най-близките ѝ семейство и приятели, всеки, който би могъл да потвърди историята ѝ. Опитът за убийство не беше шега работа. Нито пък преследването и тормоза. Фактът, че семейството ѝ не я приемаше на сериозно, ми направи впечатление. Трябваше да ги посетя възможно най-скоро.

— Има ли къде да останеш, с изключение на дома ти? — попитах, когато приключих.

Косата ѝ падна напред с още едно поклащане на глава.

— Не съм мислила по въпроса. Предполагам, че наистина нямам. Не и на безопасно място.

Това можеше да бъде проблем. И все пак...

— Знаеш ли, може да имам точно подходящото място. Нещо като безопасна къща е, само дето е ателие за татуировки.

— До... бре.

Изглеждаше отворена за идеята. Това беше хубаво.

— Страхотно. Стой кротко, докато предам тази информация на асистентката ми отсреща, после ще те заведа до там.

С разсеяно кимване, тя огледа една кутия на дивана до мен от колекционерски екшън фигурки на *Kiss*.

— Да — казах, съгласявайки се с объркването ѝ, — много кофеин доведе до това решение.

— Мога да си представя.

Тръгнах към отсрещния край на коридора, развълнувана от възможността да натрия новия си клиент в лицето на Куки — не

буквално обаче, понеже щеше да бъде странно — и почти прегазих господин Замора, домоуправителят на сградата.

— О... здрасти — каза той. Беше по-нисък от мен, дундест, с прошарена коса, която винаги изглеждаше така, сякаш се нуждаеше от добър балсам. И винаги носеше анцузи и тениски, които бяха претърпели повече злоупотреба и от наркотиците. Но беше добър хазяин. Когато отоплението ми спря да работи по средата на декември, му отне само две седмици, за да го оправи. Разбира се, за тази цел трябваше да почукам на вратата му в търсене на топло място за спане, но една нощ на дивана му, където внезапно развих нощни кошмари и епилепсия, и на следващия ден сладурчето вървеше като мерцедес. Беше страхотно.

— Здрасти, господин Зи.

Той носеше малка стълба, парцал и кутия с боя. И се беше насочил към апартамента в дъното на коридора. Какво, по дяволите? Когато се нанесох отначало, исках този апартамент. Молих. Умолявах. Но не. Собствениците не бяха склонни да отделят парите, необходими за ремонта му. А сега той го ремонтираше? Сега бяха склонни?

— Какво става? — попитах възможно най-равнодушно.

Той спря пред мен с ключ в готовност. Докато моят апартамент и този на Куки бяха точно един срещу друг през коридора, крайният апартамент се простираше на площ колкото нашите два, плюс перпендикулярната на главния коридор врата. Беше все едно да събереш двата ни апартамента. След като сериозно пострада от наводнение преди няколко години и собствениците изгубиха парите от застраховката в казината, преди да успеят да завършат ремонта, беше стоял необитаван с години. Което нямаше никакъв смисъл според мен.

— Най-накрая приключвам с този апартамент — каза той, сочейки с ключа. — Няколко майстори ще идват следобед. Може да се вдигне шум.

Надежда разцъфна в гърдите ми като бегония сред пролет. Апартаментът ми бе твърде малък сега с всичките ми нови вещи. Абсолютно можех да ползвам по-голям и по-хубав.

— Искам го — казах, преди да успея да се спра.

Той повдигна вежда.

— Не мога да ти го дам. Вече има наемател.

— Няма начин. Господин Зи, исках този апартамент, откакто за пръв път огледах мястото. Обеща да ме сложиш в списъка с вероятни наематели.

— И си в списъка. Точно под тези хора.

Зяпнах.

— Искаш да кажеш, че си ме измамил?

— Не. Взех подкуп. Не е същото.

Той отново тръгна към вратата. Направих заплашително крачка пред него.

— Аз също те подкупих, ако си спомняш.

С изсумтяване, той каза:

— Това подкуп ли беше? Мислех, че е бакшиш.

Вече официално бях изумена.

— И предложих да плащам повече, отколкото за тази кутийка.

— Да не обиждаш сградата ми?

— Не, етиката ти.

— Ако правилно си спомням, ти предложи да плащаш петдесет долара повече на месец за този апартамент.

— Точно така.

— За апартамент, който е двойно по-голям от твоя.

— Да, и? По него време само толкова имах.

— Доколкото разбрах, новият наемател плаща три пъти повече, отколкото ти за твоя. И плаща за всички поправки.

Гадост. Вероятно не можех да си позволя да направя нещо такова. Може би ако върнех машината за еспресо. И електрическия пистолет за пирони.

— Не мога да повярвам, че си действал зад гърба ми.

Той вдигна стълбата.

— Не мисля, че даването под наем на апартамент е действие зад гърба ти, госпожице Дейвидсън. Но ако чувствата ти са толкова силни, винаги можеш да ми целунеш задника.

— Мечтай си.

След като се позасмя, той изчезна в апартамента. Успях да зърна новия гипсокартон по стените, чист и небоядисан. Очевидно бях пропуснала нещо.

Замарширувах през вратата на Куки, проклинайки лошия си късмет. И лош слух.

— Знаеше ли, че господин Зи дава под наем З-В?

Куки вдигна поглед от компютъра си.

— Няма начин. Искях този апартамент.

— И аз също. Кой мислиш, че ще е новият ни съсед?

— Вероятно още една възрастна жена с пудели.

— Може би. А може би сериен убиец.

— Може да си мечтаеш. Какво имаш? — Тя кимна към листа в ръката ми.

— О, вярно. Имаме клиент.

— Наистина? — Изненадата ѝ не бе напълно неочаквана. Беше минало известно време. Но беше малко обидно.

— Да. Тя просто се появи. Може би онези реклами, които пускаме по радиото късно вечер, вършат работа.

— Вероятно. Но все още си мисля, че биха вършили повече работа, ако бяха на английски. Наоколо няма много хора, които да говорят японски.

— Честно, Кук, държиш се така, сякаш *не искам* нови клиенти.

Тя се пресегна и дръпна листа от ръката ми.

— Чудя се откъде ли ми е дошла тази идея.

Със смутено свиване на рамене хвърлих поглед зад себе си, за да се уверя, че Харпър не беше на вратата, после заговорих тихо на Кук:

— Искам да намериш всичко, каквото можеш, за нея. Трябват ми членове на семейството, история на работата и доброволчество, глоби за паркиране, каквото успееш да намериш.

— Имаш го. Къде отиваш сега? — попита тя, когато се отправих към вратата.

— Харпър вярва, че някой се опитва да я убие, затова ще я заведа в обезопасената къща.

— Звучи като план. — След като вратата се затвори с щракване, тя извика: — Имаме обезопасена къща?

---

[1] Quinceañera — голямо тържество за 15-ти рожден ден на момиче. — Б.пр. ↑

[2] Pendeja — глупачка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Виждам, че наемните убийци са се провалили.

Надпис   върху
тениска

След битка с епични размери, в която краката ми искаха да ходят в една посока, докато главата ми им казваше друга, минах с Харпър покрай бара на татко и надолу по алеята към нашата импровизирана безопасна къща. Не можех да не огледам терена като войник на вражеска територия. Странно, но Харпър правеше същото. Изглеждахме като мошеници, докато подминавахме магазини, колежани и обичайните бездомници.

Реших да пробвам да разведря настроението.

— Та, каква си искала да станеш, като пораснеш? — попитах Харпър.

Тя вървеше до мен с кръстосани пред гърдите ръце, наведена глава и се опита да се усмихне.

— Ей тук е — казах аз, спасявайки я от необходимостта да отговори. — Пари е светица. Само че с татус ръкави и лошо поведение. С изключение на това, абсолютно можеш да разчиташ на нея. Най-вече за съмнителен съвет, но всички трябва да сме добри в нещо, нали?

— Мислиш ли, че ще го хванеш? — Не можеше да се съсредоточи върху нищо друго, освен върху непосредствената си опасност. Очевидно не страдаше от дефицит на вниманието.

— Ще направя всичко по силите си, скъпа. Кълна се.

— Толкова се уморих да се чувствам безпомощна. Предполагам, че е трябвало да се запиша на карате или нещо такова, а?

Харесвах как мисли, но дори бойните изкуства не гарантираха дълъг и успешен живот.

— Не се обвинявай, Харпър. Има откачени хора. Хора, с които не можеш да се разбереш, или дори да разбереш, без да си лицензиран психотерапевт. Не може да се каже какво е прихванало този тип.

Тя кимна, присъединявайки се към определението ми за откачалка. Израснала съм с една такава под формата на Денис Дейвидсън, мащехата от ада. Тя можеше да научи сина на Сатаната на едно-две неща.

— Ето го — казах, сочейки към вратата. Остатъци от червена боя ограждаха дървото около задния вход.

Харпър спря и се огледа из алеята. Бяхме при задния вход на съмнително ателие за татуировки. Доверието ѝ в мен явно намаля малко.

— Напълно безопасно е. Обещавам.

След като кимна колебливо, тя каза:

— Добре. Вярвам ти.

Може би наистина беше луда.

— А Пари има много сладък помощник.

Срамежлива усмивка се разпростря по лицето ѝ. Изглеждаше толкова невинна и неземна и все пак беше красива. Чудех се какъв ли бе бил животът ѝ. Да се надяваме, че щях да разбера в процеса на разследването.

— Учителка.

Тъкмо щях да отворя вратата, когато тя проговори.

— Извинявай?

— Учителка. Попита ме каква винаги съм искала да бъда. Учителка.

Посветих ѝ цялото си внимание.

— Защо не стана такава?

Тя сви рамене и погледна встрани.

— Майка ми не одобри. Искаше да стана лекар или адвокат.

Макар да не можех да си я представя като адвокат, със сигурност я виждах като лекар. Изглеждаше от грижовния тип. Но пък лекарите не бяха толкова грижовни. Може би медицинска сестра. И все пак определено я виждах като учителка. Щеше да бъде страхотна.

— Надявам се всичките ти мечти да се сбъднат, Харпър.

— Благодаря — каза изненадано тя. — Надявам се и твоите също.

Отправих ѝ благодарствена усмивка.

— Повечето от моите включват мъж, който е по-голяма беля, отколкото си струва, но мисълта е хубава.

Тя се засмя меко, закривайки устата си с ръка. Устата ѝ беше твърде хубава, за да я закрива.

Пристъпихме в ателието на Пари. Имаше бюро отпред, но офисът ѝ се намираше отзад, след студиото, свряно в ъгъла местенце с размерите на тестиси на молец и с хубава гледка към контейнера от другата страна на алеята. Чух няколко сумтящи звуци, идващи изпод бюрото, така че се промъкнах, отчасти надявайки се да я хвана да прави нещо незаконно. Помощникът ѝ беше секси.

По бюрото ѝ бяха разпилени чаркове от вътрешността на компютър. Кабели и джаджи с всякакви размери и форми покриваха всеки свободен сантиметър от плота.

Изглежда всеки път, когато влезех в ателието ѝ, тя бе заета с нещо техническо, което изглеждаше несъвместимо с артистичната ѝ натура. Но пък тя винаги беше малко крайна.

Тупкащ звук се понесе към мен, предизвиквайки злорада усмивка. Бях такава перверзница.

— Хей, Пар — казах, облягайки ханша си на бюрото ѝ, за да надникна безгрижно над него.

След велика борба, включваща остро изщракване и няколко гъргорещи звуци, тя показа глава. Косата ѝ, гъста, черна кошница, която някои биха нарекли бъркотия, докато други — да речем аз — биха нарекли произведение на изкуството, изглежда се бе сраснала с кабелите, върху които се трудеше. Тя изплю микроскопично парче пластмаса, докато с едната ръка смъкваше кабелите от себе си, а с другата засенчваше очи.

— Дяволите да го вземат, Чарли. — Тя затвори очи и неவிждащо опипа по бюрото за слънчевите си очила. Пари можеше да вижда онова, което нормалните хора наричаха призраци, откакто бе имала близко до смъртта преживяване, когато била на дванадесет години. Не можеше да различи формите или да общува с починалите. Само ги виждаше като сива мъгла, така че винаги знаеше кога има някой такъв наблизо.

Но мен можеше да ме види от километър. Сиянието ми изглежда ѝ действаше неприятно. Беше забавно.

След като за трети път бутнах слънчевите очила извън обсега ѝ, тя отвори очи и ме изгледа злобно. Трябва да беше болезнено. Можех само да се надявам, че няма махмурлук.

Тя въздъхна и отново се наведе под бюрото.

— Твоят мъж отдолу при теб ли е? — попитах.

— Моят мъж? — Тя изсумтя, очевидно опитвайки се да достигне нещо. — Нямам мъж.

— Мислех, че имаш мъж.

— Нямам мъж.

— Имаш помощник.

— Това не е мъж. Това е Тре.

— Който е мъж.

— Но не такъв мъж. Как влезе тук? Вратата на офиса ми беше заключена.

— Не, не беше.

Тя си показа главата отново и се огледа наоколо.

— Наистина? Трябваше да е заключена.

След като отново се наведе, попитах:

— Защо? Какво правиш?

— ... Нищо.

Беше се поколебала твърде дълго. Със сигурност беше намислила нещо. Наведох се да огледам работата ѝ.

— Изглежда ми като да си свързваш наново телефонната линия.

— Не, не е — каза тя в защита. — Защо да го правя?

Ако лъжците бяха основното блюдо на конвенцията на Шрайнерите^[1], тя щеше да бъде свинската пържола.

— Добре, хубаво, не ми казвай. Трябва да оставя един клиент при теб за няколко дни. Може ли да ползваме резервната ти стая?

— Там има само диван, но е удобен.

— Ще свърши работа. Това е Харпър. Харпър, това е Пари.

— Хей, Харпър — каза тя, но преди Харпър да успее да отговори, дъжд от искри освети стаята. Шумолене се чу изпод бюрото и беше последвано от тежко тупване, когато Пари се блъсна от долната страна за п-ти път.

Съмнявайки се, че телефонните линии пускат такива искри, аз отново се наведох.

— Сериозно, какво правиш?

— Видя ли искра?

— Ще заведе Харпър до стаята ѝ. Опитай се да не се убиеш, преди да се върна.

— Добре, заключи вратата на излизане.

— До...

— Чакай! — Тя отново се показа, лицето ѝ бе озарено от някаква идея. Тежката ѝ очна линия се присви, когато потупа бюрото, отново търсейки очилата си. Този път я оставих да ги вземе. Тя ги плъзна на лицето си, а после каза: — Правя ти услуга.

Облегнах ханша си отново на бюрото ѝ.

— Да.

— А услугите трябва да се връщат, нали?

Чудейки се какво цели с това, казах:

— Да.

— Ела на среща с мен.

— Не си мой тип.

— Хайде де, Чък. Една среща и повече никога няма да питам.

— Не, наистина, не си мой тип.

— Нали знаеш за онази твоя невероятна дарба да познаваш кога някой лъже?

Хвърлих поглед към Харпър. Изведнъж изглеждаше много заинтригувана. Свих рамене.

— Да.

— Ами, обмислям да изляза с този мъж, но не мога съвсем да го разчета. Знаеш, не мога да кажа дали е честен с мен, или не.

— Подозираш ли го в нещо конкретно?

— Не съвсем. Просто си помислих, че може да се появиш... — Тя добави въздушни кавички, за да го подчертае. — ... после само да поседиш с нас за минута. Знаеш, само колкото да можеш да го разчетеш.

— Всъщност не разчитам хората.

— Тогава да го почувстваш.

— Забавно, но пък странно.

— Знаеш какво имам предвид. Танто за танто, госпожичке. Приемаш или си тръгваш. — Тя погледна покрай мен. — Не се обиждай, Харпър.

— О, не се...

— Та? — каза Пари, прекъсвайки горката Харпър, която най-накрая взимаше думата. — Моят диван в замяна на твоите откочени умения.

— Е, щом го поставяш така.

— Супер. Ще ти изпратя съобщение с мястото и времето.

— Чудесно. Ще покажа дивана на Харпър.

— Добре.

Предположих, че разговорът ни бе приключил, но скоро след като се наведе зад бюрото, отново се показа. Приличаше ми на печен сладкиш без заливката.

— Чакай малко. Къде беше?

— Наоколо. Един вид си се мотаех в апартамента.

— За два месеца?

— Общо взето.

— Хмм. Добре, е, заключи вратата! — извика тя. Беше толкова настояща.

— Интересна е.

— Да, такава е. — Поведох Харпър покрай тесния коридор, стеснен още повече от кутии с материали, и към малка задна стаичка. — Не е много, но никой няма да се сети да те търси тук, убедена съм.

Тя прие с грациозно кимване. Можех да видя, че искаше да смръщи нос от отвращение, но отвърна мило.

— Перфектно е — каза вместо това. Ама че е добра.

— Добре, отивам да върша детективска работа. Ще се върна покъсно довечера. Добре ли ще си тук?

— Разбира се, всичко ще е наред.

Сложих ръка върху нейната, за да отвлека вниманието ѝ от новата среда.

— Ще направя всичко по силите си, за да открия кой ти причинява всичко това. Обещавам.

Малка усмивка озари лицето ѝ, и ако не грешах, тя бе малко облекчена.

— Благодаря.

След като оставих Харпър да стои в средата на малката стая, мярнах помощникът на Пари, Тре. Работеше върху татуировката на момиче, което изглеждаше разкъсвано между агония и желание. Едва ли можех да я виня. Тре беше като студен чай „Лонг Айълнд“: висок,

скромен, достатъчно хубав, за да ти се навлажни устата, както и други части, и ти нанасяше убийствен удар, когато най-малко очакваше.

— Хей, Чък — каза той, кимайки към мен между бръмченето на иглата. Фактът, че дълбоко в себе си татуистите трябва да се наслаждаваха на това да причиняват болка на другите, не ми беше убягнал. Чудех се дали това се простираше и върху личния му живот. Можех да понеса болка, ако си падаше по това. Не много, но...

— Хей и на теб — казах аз, притеснена само малко да не го накарам да сбърка. Грешките бяха толкова перманентни. Като девет месеца след бала, толкова перманентни.

Той спря усилията си, за да попита:

— Да не би да каза „теб“, защото не ми помниш името?

Раменете ми увиснаха.

— Мамка му. Хвана ме. Не, чакай, тук някъде е. — Потупах слепоочието си замислено, когато той се върна към работата си. — О, вярно, Сервитьорски поднос^[2]?

Той поклати глава, веждите му бяха събрани в концентрация.

— Да не е Поднос за хранене?

— Не — каза той, кискайки се тихо.

— Да не е Пепелник?

Той отново направи пауза, а момичето изстреля кинжали към мен с големите си, тъмни очи. Или ревнуваше, или толкова много я болеше, че искаше да се свършва, а аз продължавах да ги прекъсвам.

— Забрави, че съм попитал — каза той, момчешка усмивка озари чертите му.

Ама че сърцеразбивач. Нищо чудно, че женската част от клиентелата на Пари се бе утроила, откакто той беше започнал да работи с нея.

— Ще се виждаме, красавецо.

Той намигна и се върна към работата си с усмивка, искряща в очите му. Изпитвах съжаление към момичето.

* * *

По обратния път минах направо през паркинга и отидох направо при Мизъри, моя черешовочервен джип „Вранглер“. В почти откритото

пространство на централен Албакърки се чувствах гола. Веднъж бях гола пред публика, така че определено описваше нивото на дискомфорт, това беше различно. По-сурово. По-интензивно. По-диво.

— Липсваш му, да знаеш.

Завъртях се, за да видя стройна афроамериканка да минава покрай мен на път към задната част на бара на татко. Бях я виждала няколко пъти през последните няколко седмици и се досетих, че това беше новата барманка, която татко бе планирал да назначи, след като аз отказах работата. Искаше да се откаже от детективската си работа и да работя за него. Глупав заек. Тя спря и ми отправи приятелска усмивка, казваща „идвам с мир“. Да кажа, че беше поразителна, би било малко. Тя беше като искрящ небостъргач, стърчаща гордо в небето и предизвикваща света да я събори.

— Баща ти — каза тя, уточнявайки. Екзотичните ѝ очи ме плениха за цяла минута, преди да се отправи отново към бара. — Само за теб говори.

Очевидно знаеше за кавгата ни, но няхах полза от нищо от това, което ми бе казала току-що. Дори и да беше вярно, в този момент баща ми не заслужаваше прошката ми. Нито пък вниманието ми.

Покатерих се в Мизъри и потънах в седалките от изкуствена кожа. Пасваше като голяма, червена ръкавица и беше също толкова топла. Е, не буквално. Времето беше мразовито и пластмасовите ѝ прозорци бяха замръзнали. Завъртях ключа, за да се затопли. Тя се събуди за живот с ръмжене, а след това се укроти до мъркане. Бе минало време, откакто двете бяхме прекарвали известно време насаме. После трябваше да си поговорим, но сега имахме да ходим на разни места и да се виждаме с разни заподозрени.

Харпър ми беше дала адреса си и исках да проверя дома ѝ, преди да се гмурна в дълбокото. Ако човекът, който я следеше, бе оставил друга заплаха, исках да я видя сама. Можеше да се разбере много за някого по това как оставя заплашителните улики. Беше ли виновникът насилник или само заплашителен? Искаше ли наистина да я нарани или само искаше да я изплаши? Да контролира?

Тя живееше в заградения Таноан Естейтс и не знаех дали влизането щеше да изисква изричното разрешение на Харпър, или не. За всеки случай извадих разрешителното си за частен детектив. Можеше да помогне. А можеше и да не помогне.

След като спрях пред портала, отправих на униформения охранител предразполагаща усмивка.

Той ме изгледа, без да се впечатли.

— Здравсти — казах.

Той кимна кратко. Все още не беше впечатлен. Трябваше да се постарая.

— Казвам се Чарли Дейвидсън. Разследвам ситуация с една от живеещите тук. Имали ли сте някакви влизания с взлом напоследък? Някакви аларми да са се включвали?

Той вдигна рамо.

— Алармите се включват от време на време, предимно заради самите живеещи тук. И понякога имаме влизания, но тук са доста редки. Може ли да попитам кой ви нае?

— Харпър Лоуел. Тя живее на...

— Знам къде живее.

Когато повдигнах вежди, той наклони шапката си, за да се почеше по главата.

— Вижте, получихме няколко обаждания от нея, но така и не намерихме видими доказателства. Няма следи за влизане с взлом. Няма отпечатъци от обувки или паркирани коли близо до къщата ѝ. И никога не успя да опише нарушителя. Ако е имало такъв.

— Значи мислите, че лъже?

— Не — каза той, свивайки рамене безучастно. А сега беше негов ред да лъже. — Не толкова да лъже, колкото да... греши.

— Имате предвид параноя.

Той се замисли за момент.

— Фантазиране.

— А! Добре. Е, няма да възразите, ако проверя, нали? Госпожица Лоуел ми даде ключа и кода за алармата.

— Разполагайте се. Само ще трябва да запиша номера на колата ви.

— Записвате ли всички влизания, които не живеят тук?

— Със сигурност.

Отправих му най-хубавата си усмивка.

— Има ли шанс да получа копие на най-скорошните страници?

Той поклати глава.

— Не и без заповед.

Проклятие. Отбелязах си наум да дам тази задача на Куки. Умееше да се докопча до защитени документи без заповед. Сигурна бях, че това бе суперсилата ѝ.

След като той записа информацията ми, подкарах през имота, докато не стигнах до къщата на Харпър. Таноан беше една от най-хубавите части на Албакърки. Поне това бяха направили за нея родителите на Харпър.

А Харпър правеше всичко както трябва. Защитено с ограда жилище и униформена охрана. Работеща алармена система. Тройно заключване на всяка врата. Минах от стая в стая, проверявайки за някакви знаци за нарушение, преди да стигна до кухнята. Беше минал около час, откакто изпих последната си чаша кафе. Тя със сигурност нямаше да възрази.

За моя радост имаше от онези машини, които използваха индивидуални чаши и правеха кафетата едно по едно. Може и да бях поръчала една такава. Трябваше да преровя кутиите, когато се приберях.

Претърсих шкафовете, чудейки се къде ли щях да бъда, ако бях чаша за кафе, преди да стигна до извода, че щях да бъда в рая. Пълна до ръба със смес от искрящо черно злато. Отворих вратичката на последния шкаф и отскочих назад от изненада. Плюшен бял заек стоеше подпрян на консервите с цвекло. Обикновено белите зайци, особено плюшените, не ме безпокояха, но имаше нещо злоещо да намериш такъв в кухненски шкаф.

Взирац се.

Осъдителен.

Понечих да се пресегна и да го сваля от там, после се спрях. Това беше доказателство. Вярно, не беше съвсем уличаващо или особено заплашително, но въпреки това си беше доказателство.

И беше страшен. Очите му не изглеждаха както трябва, а от врата му сякаш някой беше извадил пълнежа, така че да бъде завъртян на малките му рамене.

Оставих го там и излязох от къщата на Харпър изнервена и с недостиг на кофеин.

* * *

След като информирах охраната за това, което открих, оставяйки го отново не впечатлен, дадох му визитката си и го накарах да ми обещае, че ще се оглежда за нещо необичайно. После се отправих към вкъщи с подвита опашка. Според Ейнджъл довчера Рейес щеше да бъде в склада, така че имах малко време за убиване. Можех да го направя също толкова лесно, лежейки на дивана си, колкото и да обикалям Албакърки като обезглавена кокошка.

Чакайте. Някак си думата „кокошка“ ми напомни нещо. Заиграх се с нея наум. Превъртах я по езика си. После стигнах до заключението: Това бях аз. Бях страхливка. Изведнъж се плаших от всичко.

Минах по „Академи“ и влязох в търговския център, потопена в собственото си удивление. Бях от най-страхливите кокошки. Като печените. Как може жътварят на души да си върши работата, ако бъде печена кокошка? Изведнъж всеки звук, всяко движение изпомпваха в организма ми адреналин с размерите на Австралия.

Погледнах таблото на Мизъри. Да бъда с нея беше донякъде успокоително, но не колкото на дивана ми. Тогава ми светна. Варварщината, на която не бях обръщала внимание с години. Никога не бях давала име на дивана си. Как можех да му причиня това? Как можеше да съм толкова коравосърдечна? Толкова студена и себична?

Но как щях да го кръстя? Това беше нещо голямо. Важно. Той не можеше да живее живота си с име, което не подхожда на уникалната му индивидуалност.

Изпълнена с ново чувство на облекчение от новата цел в живота, потеглих с Мизъри. Можех по-късно да се притеснявам от това, че бях печена кокошка. Имах диван за кръщаване.

С подновена енергия тръгнах отново по „Академи“ — след като спрях да си взема мока лате — и тъкмо се бях отправила към вкъщи, когато телефонът ми звънна.

— Да? — казах аз, незаконно говорейки по телефона, докато шофирах в пределите на града. Оглеждайки се за ченгета, изчаках чичо Боб да спре да говори на когото там говореше и да се обърне към мен.

Моят чичо Боб или Чибо, както най-често се обръщах към него, беше детектив в полицейското управление на Албакърки и от време на време му помагах със случаите. Той знаеше, че можех да виждам починалите, и го използваше в своя полза. Не че можех да го виня.

— Занеси й го, после се обади по най-бързия начин на медицинския следовател.

— Добре — казах аз, — но не знам какво ще постигна, като се обадя на медицинския следовател. Почти сигурна съм, че името му е Джордж.

— О, здрасти, Чарли.

— Здравсти, чичо Боб. Какво става?

— Шофираш ли?

— Не.

— Чувала ли си нещо?

Разговорите ни често протичаха така. Чичо Боб и случайните му въпроси. Аз и опитите ми да измисля също толкова случайни отговори. Не че трябваше да се старая особено.

— Чух, че Тифани Горам, момиче, което познавах в началното училище, все още си тъпче сutiена. Но това е само слух.

— Относно случая — каза той през стиснати зъби. Можех да позная, че зъбите му бяха стиснати, защото думите му излизаха насила. Това значеше, че бе раздразнен. Много лошо, че нямах представа за какво ми говореше.

— Не бях наясно, че имаме случай.

— О, Куки не ти ли каза?

— Веднъж ми каза, че съм гаднярка.

— За случая. — Зъбите му определено бяха стиснати отново.

— Имаме случай?

Но го бях изгубила. Говореше на друг полицаи. Или детектив. Или на проститутка в зависимост от местоположението и достъпа му до пари в брой. Макар че се съмнявах да каже на някоя проститутка да провери статуса на убития в доклада от аутопсията. Освен ако не беше доста по-извратен, отколкото го бях мислила.

Намерих обаждането му до мен, за да говори с други хора, за доста предизвикателно.

— Ще ти се обадя след малко — каза той. Нямах представа на кого.

Разговорът прекъсна, докато стоях на светофара, чудейки се как ли щеше да изглежда гуакамолето, ако авокадото беше оранжево.

Най-накрая насочих вниманието си към хлапето на задната ми седалка. Той имаше руса коса до раменете и яркосини очи и

изглеждаше някъде между петнадесет и седемнадесет.

— Често ли идваш тук? — попитах го аз, но телефонът ми иззвъня, преди да успее да каже нещо. Това беше добре. Имаше отнесен поглед, така че се съмнявах, че изобщо ще ми отговори.

— Съжалявам за това — каза чичо Боб. — Искаш ли да обсъдим случая?

— Имаме случай? — повторих аз, напервайки се.

— Как си?

Вече ме питаше това всеки път, когато ми се обадеше.

— Супер. Аз ли съм случая? Ако е така, мога да разреша това сладурче за около три секунди. Насочила съм се по „Сан Матео“ надолу към „Сентръл“ в черешовочервен джип „Вранглер“ със съмнителен ауспих.

— Чарли.

— Побързай, преди да се измъкна!

Той се предаде.

— Значи, подпалвачът стана сериозен.

За съжаление нямах представа за какво ми говори. Чичо Боб беше детектив в отдела за убийства и рядко работеше по нещо друго.

— Добре, ще се хвана. Защо се опитваш да откриеш подпалвач? И защо едва сега става сериозен? Преди само майтапел ли се е?

— Три въпроса, един отговор. — Той промърмори нещо на друг полицаи, после се обърна отново към мен. — И този отговор е, понеже подпалвачът ни сега вече е убиец. В сградата, която е подпалил снощи, е имало бездомна жена. Мъртва е.

— Гадост. Това би обяснило защо работиш по случай с палежи.

— Да. Чувала ли си нещо?

— С изключение на онова за Тифани Горам, не.

— Можеш ли да разпитаеш? Този тип става невнимателен.

— Чакай. Това да не е онзи, който се уверява, че сградите са празни, преди да ги запали?

— Същият. Дотук сме го свързали с четири пожара. Един и същ начин на действие, чак до детонатора и катализатора. Само че този път не е изкарал всички. Тази бездомна жена не те е посещавала, нали?

— Не, но ще видя какво мога да изровя.

— Благодаря. Довечера ще донеса папката за този тип.

— Звучи добре. — Идваше само заради Куки. Падаше си по нея.

— Та, говори ли с баща си?

— О, не, прекъсваш ми. Едва те... — Затворих, преди да може да ме разпита повече. Татко не беше отворен за преговори и той го знаеше.

В минутата, в която затворихме, телефонът ми звънна за трети път. Отговорих.

— Домът на Чарли за Чириос.

— Чичо ти се обади — каза Куки. — Има случай, който иска да погледнеш.

— Знам — отговорих, имитирайки разочарование. — Тъкмо говорих по телефона с него. Разказа ми всичко за това как трябвало да се свържеш незабавно с мен, а ти си отказала. Казах му, че имаш подобри неща за правене. Като да прехвърляш пари в офшорни сметки.

— Знаеш ли, че си поръчала масажор за врат? Това нещо е страхотно.

— Свърши ли изобщо някаква работа?

— О, да! Намерих адресите, които поиска, но няма много информация за брата. Никога не е получавал дори някоя сметка.

— Може би родителите му плащат и неговите сметки.

— В това има смисъл. Ще проверя сметките им да видя за какво плащат. Но имам служебен адрес за него и адреса на родителите на Харпър.

— Перфектно. Изпрати ми ги на съобщение.

— Сега? Защото усещането от това е невероятно.

— Само ако не искаш да ти отправя обвинения за присвояване.

— Сега да бъде.

---

[1] Шрайнери — организация на древен арабски орден на масоните. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи — името Тре е близко по звучене с tray. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Не можеш да промениш глупака, но можеш да го вцепениш с дъска.

Надпис   върху
тениска

Тъй като вече бях на другия край на града, от много близо до къщата на родителите на Харпър се бях оказала много далеч. Направих обратен завой с надут клаксон — моят — и поех по обратния път, само за да бъда блокирана от друг портал, когато пристигнах. Направен от преплетено желязо, заобиколен от висока тухлена стена. Натиснах копчето на говорителя.

От него с пращане се понесе арогантен мъжки глас.

— Да?

Трябва да бях сред стари пари. Масивното имение, което изникна пред мен, свидетелстваше за две неща: семейство Лоуел бяха богати и обичаха хората да го знаят.

Когато върнах погледа си върху говорителя, казах:

— Да, бих искала тако с допълнително салса. — Когато не ме попита дали искам и нещо за пиене, опитах отново. — Тук съм, за да се срещна с господин и госпожа Лоуел. — Усмихнах се към камерата, монтирана над говорителя, после извадих разрешителното си на частен детектив и го вдигнах. — Наета съм от дъщеря им Харпър.

Когато не получих отговор, реших да сменя тактиката си.

— Искам само да им задам няколко въпроса.

След дълъг момент, през който продължих да се усмихвам на мъртвото хлапе на задната ми седалка, опитвайки се да не мисля за това колко неудобен ставаше моментът, арогантният тип се върна.

— Господин и госпожа Лоуел не приемат.

Какво, по дяволите, значеше това?

— Не им подавам пас. Имам само няколко въпроса. Мисля, че дъщеря им е в опасност.

— Те не приемат посетители.

Ама че грижовна групичка.

— В такъв случай скоро ще изпратя полиция. Предварително се извинявам, ако се появят с включени лампи и надуте сирени.

Богатите хора не мразеха нищо повече от скандала. Аз обичах скандалите. Особено извратените с незаконни афери и изпълнителни директори, заснети с токчета и боа от пера. Но живеех в своя малък свят.

— Ще разполагате с пет минути — каза той. Правеше тая работа със стиснатите зъби много по-добре от Чибо. Трябваше да го спомена следващия път, когато видех киселия си чичо. Може би можеше да взема уроци.

След като подкарах по дълга алея, която се превърна в калдъръмен вход, дръпнах ръчната спирачка на Мизъри и хвърлих поглед в огледалото за обратно виждане.

— Дори не си и помисляй да направиш някое кръгче, приятелче.

Празният му поглед дори не трепна. Беше забавен.

Самоуверен мъж, който беше облечен много по-непретенциозно, отколкото очаквах, ме посрещна на масивната бяла врата. Къщата изглеждаше много по-подходяща за източното крайбрежие, отколкото повечето къщи в Ню Мексико. Без да продума, мъжът ме отведе до нещо, което можех да опиша само като стая за рисуване, макар никъде да нямаше художествени материали. След като не можех да рисувам, реших да огледам.

Снимки покриваха стените и етажерките, но сред тях нямаше нито един неподправен кадър. Всяка снимка беше професионален портрет и всяка имаше цветна тема. Черно. Кафяво. Морскосиньо. Четирима членове на семейството: родителите, едно момче и едно момиче — Харпър. Всички те имаха тъмни коси, с изключение на момчето и той не приличаше особено на останалите. Чудех се дали петелът не се бе измъкнал от кокошарника. Рус петел. Парадът на портретите очертаваше развитието на децата Лоуел, от четири или петгодишна възраст до ранните им двадесет години. Очевидно родителите държаха изкъсо децата си. На един от портретите почти бяха полудели и бяха облечени в бяло.

Тези хора бяха плашещи.

— С какво мога да ви помогна?

Обърнах се към жена, матриархът на префърцунения клуб, ако можеше да се съди по снимките. По вирнатия ѝ нос се виждаше, че бе високомерна. Или това, или намираше интереса ми към стаята ѝ за рисуване за безвкусен.

Не протегнах ръка.

— Казвам се Шарлот Дейвидсън, госпожо Лоуел. Тук съм заради Харпър.

— Беше ми казано, че сте частен детектив.

— Да. Дъщеря ви ме нае. Тя вярва, че някой се опитва да я убие.

Продължителна въздишка ми подсказа, че вероятно не я беше грижа.

— Доведена дъщеря — уточни тя, а аз се наежих.

Чудех се дали моята мащеха правеше същото с мен. Да поправа хората, когато ме нарекат нейна дъщеря. Свих се от думата. От самата мисъл.

— Харпър споменавала ли е факта, че е била преследвана?

— Факт? — каза тя, изражението ѝ бе изпълнено с дразнещо съмнение. — Да, госпожице Дейвидсън. Обсъждали сме това с нея до втръсване. Не мога да си представя, че можете да допринесете с нещо ново.

Безразличието на жената ме порази. Едно беше да не вярва на Харпър, но бе съвсем друго да бъде толкова незаинтересована от безпокойството на доведената си дъщеря. Тогава открих следата, която можеше да хвърли малко светлина.

— Може ли да попитам дали братът на Харпър също ви е доведен син?

Гърдите ѝ се издуха от гордост.

— Артър е мой. Омъжих се за бащата на Харпър, когато Арт беше на седем. Харпър беше на пет. Тя не одобряваше и тези нейни лудории започнаха малко след това.

— Лудории? — попитах.

— Да. — Тя махна пренебрежително с ръка. — Драмата. Театърът. Някой винаги я преследва, опитвайки се да я изплаши или да я нарани, или да я убие. Може да си представите колко е трудно за вярване, когато се случва в продължение на двадесет и пет години.

Това беше интересно. Харпър не беше споменала тази част.

— Значи е започнало, когато е била малка?

— На пет.

— Виждам. — Извадих бележника си и се престорих, че си водя записки. Отчасти за да изглежда официално, но предимно за да си дам време да я разчета. От това, което можех да кажа, тя не лъжеше. Не вярваше, че обвиненията на Харпър са истински. Не вярваше, че животът на Харпър бе в опасност.

Но пък и моята мащеха не вярваше на нито една моя дума, докато растях. Незаинтересоваността на госпожа Лоуел не значеше нищо в общата схема, освен това, че беше жалка и злобна.

— Според терапевтите ѝ — продължи тя, а тонът ѝ бе изключително остър, — седем терапевти, за да сме точни, не е необичайно дъщерята да се чувства пренебрегната и да копнее за внимание, когато баща ѝ се ожени отново. Биологичната ѝ майка е починала, когато е била бебе. Джейсън бе всичко, което тя имаше.

— Съпругът ви у дома ли е? Може ли да разговарям с него?

Тя се подразни от настъпателността ми.

— Не, не можете. Господин Лоуел е много болен. Не може да се занимава с бълнуванията за прокоба на Харпър, още по-малко пък тези на нает частен детектив.

Изражението на госпожа Лоуел подсказваше, че ме мисли за нищо повече от шарлатанка, която цели да вземе парите на Харпър — т.е. нейните. Тъй като бях свикнала хората да ме мислят за шарлатанка, намекът не ме подразни. Но този за Харпър, да. Тя очевидно не таеше никаква привързаност към доведената си дъщеря. Виждаше я като неудобство. Тежест. Много подобно на това, което собствената ми мащеха мислеше за мен.

— И — продължи госпожа Лоуел, сполетяна от някаква мисъл — тя изчезна за три години. Три! От лицето на Земята, доколкото знаем. Каза ли ви това?

Колкото и да ми се искаше да кажа: „И аз бих го направила с мащеха като теб“, казах само:

— Не, госпожо, не е.

— Ето. Напълно нестабилна е. Когато най-накрая ни удостои с присъствието си, каза, че е бягала, за да спаси живота си. От всички

абсурдни... — Госпожа Лоуел се размърда раздражено. — А сега наема частен детектив? Минала е всякакви граници.

Написах думата „психарка“ в бележника си, после я задрасках, преди да я е видяла. Оставях собствените ми пристрастия да ме водят по случая, а това нямаше да ме доведе до никъде. Правейки наум крачка назад, поех си дълбоко въздух и се опитах да видя нещата от перспективата на госпожа Лоуел, колкото и да беше трудно. Не се идентифицирах често с богати кучки, но и те бяха хора. Нали?

Значи госпожа Лоуел се беше омъжила за богаташ, само за да открие, че дъщерята на този мъж я мрази страстно и толкова много презира връзката на новата ѝ майка с баща ѝ, че измисля щури истории как някой се опитва да я убие. За да си върне на новата си майка? На баща си за това, че я е изоставил?

Не. Нямаше да се вържа. Госпожа Лоуел беше студенокръвна кучка. Най-вероятно се беше омъжила заради парите, не че можех изцяло да я виня за това — момичетата трябваше да правят каквото се налага — но да пренебрегне страховете на Харпър така категорично и толкова коравосърдечно да я игнорира, по мое мнение за това можех да я виня. Джейсън Лоуел беше билетът ѝ към охолството, а дъщеря му бе част от сделката. Не можех да не се почувствам малко противоречиво към бащата на Харпър. Къде стоеше той във всичко това? Защо не беше тук, за да подкрепи дъщеря си? Да я защити?

Прочистих гърлото си и казах:

— Споменахте драма. Можете ли да ми дадете пример?

— О, боже, изберете си. В един момент някой оставя мъртви зайци върху леглото ѝ, а в следващия — фойерверк я кара да повърне върху тортата за рождения ден на братовчед ѝ. Фойерверк. После почнаха кошмарите. Събуждахме се от писъците ѝ посред нощ или я намирахме да стои до леглото ни в три сутринта.

— Ходела е на сън?

— Не, беше съвсем будна. Казваше, че има нещо в стаята ѝ. Първите няколко пъти Джейсън скачаше от леглото и отиваше да провери, но терапевтът каза, че тя точно това иска. Затова спряхме. Започнахме да я игнорираме и да я пращаме обратно в леглото.

— А тя правеше ли го?

— Разбира се, че не. Следващата сутрин я намирахме заспала под стълбището или зад дивана. А заради издирването ѝ винаги

закъснявахме за това или онова. Лудориите ѝ бяха абсолютно изтощителни.

— Мога само да си представям.

— Така че нацяло спряхме да я търсим. Ако искаше да спи в килера за метли, така да бъде. Оставихме я и се върнахме към обичайната си рутина. Но докторът настоя, че няма нищо нередно с нея. Каза, че колкото повече внимание отделяме на Харпър, толкова повече ще преиграва. Затова спряхме да ѝ обръщаме внимание.

Тъпа болка рикошира в гърдите ми. Да знам какво бе преживяла Харпър, без никой да я подкрепи. Никой да не ѝ вярва.

— Значи не направихте нищо?

— Според инструкциите на лекаря ѝ — каза госпожа Лоуел с подсмъркване. — Но изблиците ѝ ескалираха. Минавахме през кошмарите и паник атаките нощ след нощ, но не правехме друго, освен да я пращаме обратно в леглото. Затова тя спря да се храни, за да ни го върне.

— За да ви го върне? — попитах, гърлото ми се сви.

— Да. А после спря да се къпе, спря да си реше косата. Имате ли представа колко е унижително това? Да имаш дете, което повече прилича на уличен плъх, отколкото на прилична млада дама?

— Трябва да е било ужасно — казах аз, тонът ми бе равен и непривлекателен.

Сарказмът ми не бе останал незабелязан от противната жена и моментално съжалих. Тя се затвори. Всяка информация, която можеше да получа, сега бе загубена заради своеволната ми уста.

— Мисля, че времето ви изтече, госпожице Дейвидсън.

Скастрих се вътрешно и попитах:

— Братът на Харпър наоколо ли е? Мога ли да говоря с него?

— Доведен брат — поправи ме тя, изглежда усещайки възмущението ми. — И той си има свое жилище. — Това заявление предизвика интересен прилив на възмущение у нея. Усетих не малка доза неудоволствие у госпожа Лоуел от това, че синът ѝ се беше изнесъл. Но той трябва да беше някъде в тридесетте, за бога. Какво очакваше тя?

Тя накара икономката да ме изпрати, преди да успея да попитам нещо друго. Като например кой коси моравата ѝ, защото, мамка му,

нямах представа, че храстите може да се подкастрият във формата на Кокопели^[1].

— Отдавна ли работите тук? — попитах младата жена, докато ме придружаваше до вратата, знаейки, че не бе възможно. Изглеждаше около двадесетгодишна.

Тя погледна нервно през рамо, после поклати глава.

— Може ли да попитам откога познавате семейство Лоуел?

След като отвори вратата, тя отново огледа района, преди да каже:

— Не. Започнах едва преди около две седмици. Старата им икономка се пенсионира.

— Наистина?

Изглежда искаше да се махна от къщата. Лошо. А не исках да я забърквам в проблеми. Знаех как действат тези хора, а служителите им не трябваше да проговарят за нищо, което се случваше в къщата, или моментално щяха да си изгубят работата, но ставаше въпрос за добруването на един от техните.

— Колко дълго е работила тук предишната икономка?

— Почти тридесет години — каза тя, изглеждайки смаяна от идеята, колкото бях и аз. Не проумявах как някой би могъл да издържи тридесет години под властта на тази жена. Но ако някой знаеше какво се бе случило в къща като тази, то това бе наетият персонал.

— Благодаря — казах, намигвайки ѝ. Тя се ухили срамежливо.

Напуснах имението на Лоуел с много повече въпроси, отколкото имах, когато дойдох, но поне имах по-ясна картина за онова, което бе изтърпяла Харпър, докато е растяла. И все пак не ми беше казала откога продължава всичко това. Макар и да предполагах защо — никой не ѝ вярваше, защо аз бих — трябваше да се разправа с нея възможно най-скоро. Липсваше ми част от информацията, която би помогнала да разрешим целия случай.

Но в главата ми едно нещо излизаше на преден план. Всичко, което Харпър бе направила, всичките кошмари, халюцинации и нападения, сочеха към едно нещо: посттравматично стресово разстройство. Издайникът беше фойерверкът. Бях учила достатъчно психология в колежа, за да разпозная най-основните симптоми на ПТСР: крайна реакция към силни звуци като треперене и прилошаване.

Да бъде преследвана можеше да причини посттравматичен стрес до някаква степен, особено ако ситуацията бе животозастрашаваща, но симптомите на Харпър насочваха към по-сериозна форма. Със сигурност лицензиран психотерапевт би го знаел. Може би трябваше да посетя тези седем терапевти, за които бе споменала госпожа Лоуел.

Обадих се на Куки, за да ѝ кажа да открие при кого точно и кога беше ходила Харпър.

— Освен това искам да поговоря с икономката им, която се е пенсионирила скоро, а после ще ми трябва още информация за семейство Лоуел.

— Икономка. Ясно. Но информация? — попита тя, докато щракаше по клавиатурата.

— Мръсотия, Кук. Трябва да изровиш всичката мръсотия, до която се добереш. Всяко толкова надутото семейство има нещо за криене, а аз искам да знам какво е то.

— Такава мръсотия рядко стига до първите страници, но ще видя какво мога да изровя.

— И искам да говоря с терапевтите, при които Лоуел са пращали Харпър. Посещавала ги е горе-долу от петгодишна възраст.

— Това може да е сложно.

— Да не ми казваш, че не можеш да го направиш?

— Не — каза тя с усмивка в гласа. — Казвам, че беше крайно време да ми дадеш някакво предизвикателство.

— Надявах се да го кажеш.

В секундата, в която затворих, се обадих на Дейвид Тафт. Полицай Тафт работеше в същото управление като чичо Боб и имаше починала малка сестра, която обичаше да ме посещава в най-неподходящите моменти. Т.е. всички. Не бяхме точно приятели с Тафт. Кое то може би обясняваше студения отговор.

— Тафт — каза той, когато вдигна телефона.

— Здравсти, Чарли Дейвидсън се обажда. — Когато не каза нищо, продължих. — Имам клиентка, която казва, че ти си нейната връзка в управление. Харпър Лоуел?

— Не ми говори нищо. Значи се върна?

— Не съм си отивала. Твърди, че някой я преследва. Опитва се да я убие.

— Знам за кого говориш. Така и не открихме нищо за никакъв преследвач.

— Вярваш ли й?

— Не й вярвах. Докато не говорих с родителите й.

Виж ти, виж ти. Започвах да го харесвам.

— Защо така?

— Не знам. Изглеждаха някак твърдо решени да ме убедят, че дъщеря им е луда.

— И аз имам същото чувство.

— Значи те е наела?

— Да. Изобщо намери ли някакво доказателство? — Не можах да скрия надеждата в гласа си.

— Нищо, което да не може да бъде обяснено с луда жена, която търси внимание. Плюшените зайци не са точно животозастрашаващи.

— Когато не са плюшени и са сложени на леглото ти, докато спиш, с прерязани гърла, тогава са.

— Виж, не споря с теб. Просто така и не намерихме доказателство, което да подкрепи историята й.

Точно когато започвах да го харесвам.

— И съм сигурна, че си се постарал здравата.

— Опитах, Дейвидсън — каза той, добавяйки острота в тона си.

— Добре, добре. Няма нужда да ставаш инат.

— Виждала ли си сестра ми?

Сестрата на Тафт бе починала, когато са били малки, а наскоро беше решила, че бе по-забавно да преследва мен, отколкото да върви подир брат си ден след ден. Преди известно време го бях убедила, че мога да я виждам и да говоря с нея, и необичайно много да ми се прииска да убивам заради досадния й навик да задава въпрос след въпрос. Но, когато разбра, че съм сериозна, реши да я следи чрез мен. О, каква радост.

— Напоследък не — казах. — Прекарва доста време при Ракетата.

— Имаш предвид в онази изоставена лудница, където говориш с духове?

— Да, и говоря само с един дух. Ракета. Той има малка сестричка, а тя и твоята малка сестричка много се разбират. Скоро ще ги проверя. Ще ти кажа как е.

— Благодаря. Наистина оценявам...

Да, да.

— Ако чуеш нещо...

— Ти първа ще разбереш.

— В случай че сестра ти пита, още ли излизаш с боклуци?

Лек смях достигна до ухото ми.

— Не. Е, не особено.

— Добре. Не ме карай да идвам и да наричам боклуколюбивия ти задник.

— Ще се опитам да не позволявам на тази заплаха да ме държи буден през нощта.

— Късмет.

Затворих и си поех дълга глътка въздух, решавайки, че беше време. Братът на Харпър може и да се беше прибрал вече, а аз все още нямах домашния му адрес, така че щеше да се наложи да го хвана на работа утре. Ако Куки беше права, той работеше за някаква енергоспестяваща компания, но тази вечер имах по-големи проблеми. Изпънах рамене и стегнах хватката си върху волана, защото тази нощ имах да убивам дракон. Дракон на име Рейес Фароу.

* * *

Подкарах Мизъри през района на складовете на Албакърки, близо до железопътните линии. Студен дъжд се стичаше като завеса по предното ми стъкло, но никой не се оплакваше от дъжд в такъв сух климат. Да се оплакваш от дъжд в Албакърки би било като да се оплакваш от слънце в Сиатъл. Така че не се оплаквах толкова, колкото мрънках, че трябваше да карам през него. Силният дъжд правеше почти невъзможно да виждам пътя. Надявах се, че на когото и да бяха кофите за боклук, които забърсах, щеше да разбере.

След като постоях за малко в една странична улица, наблюдавайки как върволица коли влизат една след друга в заградено с ограда място, реших да събера кураж и също да вляза. Колко зле можеше да бъде? Свалих Маргарет и я натъпках под седалката, преди да се отправя навътре.

Гигантски мъж в черно найлоново пончо вдигна ръка, за да ме спре в момента, в който минах през входа. Спрях. Отчасти защото беше огромен и отчасти защото видът му беше впечатляващ.

Откопчах прозореца си, чудейки се дали не трябва да обмисля да си взема кола с всички нови джаджи. Можех да мина и без откопчаващи се прозорци, но Мизъри бе такава част от мен, че не можех да си представя живота си без нея. Освен ако новото ми возило нямаше ягуар на капака. Тогава щях да изритам Мизъри по-бързо, отколкото смачкана консерва.

Потупах таблото.

— Само се майтапя, момиче. Никога не бих те изоставила. Освен ако не се запалиш и трябва да си спасявам живота.

Сякаш в отговор тя изтрака и извибрира, преди да се върне към обичайното си мъркане. Ама че нахалница. Бяхме създадени една за друга.

— Ченге ли си? — попита мъжът с пончото.

— Не, но веднъж излизах с едно.

Той вдигна фенерчето си и освети вътрешността на Мизъри. За съжаление всичко, което можеше да открие, беше миш-маш от папки, две якета и основен комплект за оцеляване, включващ главно *Cheez-Its*^[2] и дажба *Thin Mints*^[3] за спешни случаи. Проклетите момичета скаути. Тези неща бяха твърде пристрастяващи. Трябва да бяха пълни с крек^[4].

Не можех да видя лицето на мъжа с пончото в тъмнината на нощта и сянката на качулката му. Но се справяше добре със сплашването. Главата му се наклони настрани.

— Ченгетата ли те пратиха тук?

— Не и днес. — Усмихнах се, преструвайки се, че дъждът не ме плющеше в лицето.

— Получавала ли си покана?

— Получих покана за партито с преспиване на Нанси Бърк в шести клас. Играхме на бутилка. Трябваше да целуна костенурка на име Истър.

— Така ли? Е, не те познавам и не ми пука.

— О! — Показах главата си през прозореца. — Аз съм Чарли.

Той се отдръпна назад и ми направи знак да обърна.

— Няма да влезеш. Върни се по пътя, по който дойде.

Проклятие. Трябваше да се облека секси и да се представя като Бъни.

— Чакай! — Опипах под таблото за скритите пари за мока лате за спешни случаи. — Тук съм, само за да говоря с Рейес Фароу.

Не изглеждаше впечатлен.

— Фароу не говори. Сега си тръгвай или ще те измъкна от автомобила и ще ти сритам задника.

Това беше съвсем незаслужено. Като неволна реакция пръстите ми опипаха слепешком вратата, докато не откриха ключалката. За всеки случай. После подадох петдесет доларовата банкнота и реших да играя по неговата игра. Окаяно момиче, толкова влюбено в бог Рейес, че бих направила всичко, за да вляза вътре. Всичко, за да го видя.

— Моля. Искam само да го видя. Само... искам да гледам.

С шумна въздишка, той взе петдесетачката от ръката ми.

— Ако те хвана да записваш нещо, ще извлека задника ти от сградата и ще те пребия.

Леле-мале, обичаше да влачи.

— Благодаря ти. — Премигах няколко пъти, само отчасти, понеже дъждът продължаваше да ме шибва през лицето. — Толкова ти благодаря.

Той се намръщи и махна с фенерчето наляво, показвайки ми къде да паркирам. Последвах указанията му, грабнах едно от изоставените якета на задната седалка, ползвайки го като чадър, махнах за довиждане на хлапето, което седеше там, вирайки се в пространството, после се втурнах към странична врата, през която порано бях видяла да влиза една двойка. За съжаление отново бях спряна. От още един здравеняк в черно пончо. Който искаше пари.

— Петдесет кинта — каза той с равен тон.

Няма начин.

— Петдесет кинта? Току-що дадох петдесет на онзи тип, за да вляза.

Можех да различа само долната половина от лицето на мъжа. Той се усмихна.

— То беше само за да паркираш. За да влезеш е още петдесет.

Е, гадост. Да си разорен не струваше. Измъкнах портмонето си, докато група мъже простенаха зад мен.

— Вали, госпожо. Побързайте.

— Това ще е велико — каза друг, игнорирайки приятеля си.

— Без майтап. Чух, че не е побеждаван.

— Съвсем вярно, че не е побеждаван. Виждал ли си го този? Движи се като шибана пантера.

Знаейки точно за кого говорят, зарових в портмонето си, търсейки *другите* си скрити пари за спешен случай за мока лате. Тези бяха последното, което имах, и по-добре да си струваше.

— Не знам. Мисля, че мога да го сваля — каза друг.

Погледнах през рамо, докато приятелите му бяха зяпнали насреща му.

Мъжът се ухили.

— Ако беше невъоръжен, а аз имах АК-47 подръка.

Засмяха се с приятеля си, докато не забелязаха, че бях спряла търсенето на пари. Един от тях ме бутна с рамо, запращайки ме цял метър напред.

— Айде, скъпа. Имаме да гледаме ритане на задници.

— Мамка му, вече е започнало.

Чух силен рев, докато публиката викаше от другата страна на вратата.

— Ето — каза един от тях, подавайки петдесетачка на мъжа, а после се промуши покрай мен. Останалите го последваха, а аз скоро разбрах какво е да си перална машина на режим за центрофуга. Те ме блъснаха към мъж с черно пончо номер две и съвсем случайно една петдесетачка се материализира в ръката ми. Вероятно защото я измъкнах, докато последният мъж се промъкваше покрай мен, в онзи момент, когато и подаващият, и приемащият мислеха, че другият я държи.

— Ето я. — Подадох петдесетачката с малко повечко ентузиазъм. Биячът изглежда не забеляза. Грабна я от ръката ми, после ми помогна да вляза с не особено нежно бутване. Боже. Препънах се напред, докато още хора влязоха зад мен, така че забързах към светлото пространство в средата на иначе много тъмния и много празен склад. Миризмата на мръсотия се сливаше с аромата на бира, пушек и много одеколони. Харесвах мъжествени неща. Особено одеколони.

И все пак запристъпвах внимателно напред.

Докато се приближавах към действието, осъзнах, че тълпата бе много по-голяма, отколкото предполагах, че ще бъде. Хора, предимно

мъже, стояха и викаха окуражително около заградена с вериги клетка като онези по телевизията, само че по-груба. Грубата структура нямаше уплътнения около решетките, а вратата беше окована и заключена отвън. Това не можеше да бъде хубаво.

По звука от виковете на тълпата, те бяха жадни за кръв повече, отколкото за свободно леещата се бира. Бяха купени напитки. Направени бяха залози. Раздавани бяха юмруци. Всъщност бях изненадана от това колко много жени имаше, после осъзнах, че те не викаха като мъжете. Те гледаха, всички погледи бяха вперени в едно нещо. Тогава го видях. Него. Рейес Александър Фароу. През мрежата от вериги се фокусирах върху действието, върху шоуто, което тълпата бе дошла да види.

---

[1] Кокопели — индианско божество на плодородието, изобразявано като прегърбен човек, свирещ на флейта. — Б.пр. ↑

[2] Крекери. — Б.пр. ↑

[3] Шоколадово-ментови бисквити. — Б.пр. ↑

[4] Кристална форма на кокаин. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

Здрасти. Аз съм Беля.

Чух, че ме търсиш.

Надпис
тениска

върху

Ейнджъл не се шегуваше. Рейес се занимаваше с боеве в клетка. Беше толкова чужда концепция, че отначало помислих, че беше казал „котешки боеве“. Изтиках удивлението си настрани и се втурнах по-близо, за да виждам по-добре, проправяйки си път през тълпата. Бойците не носеха традиционни боксьорски шорти. Опонентът на Рейес беше с анцуг, докато той бе обут с дънки и нищо друго. Ръцете му бяха бинтовани и имаше превръзки около тялото и едното рамо. На ранените бойци не се разрешаваше да се бият в законен мач. Това тук беше толкова законно, колкото и кражбата.

В момента, в който усети, че бях наблизо, очите му се вдигнаха от непосредствената задача — задача, която включваше кръв, пот и 140-килограмов опонент — и се спряха на мен. Изненадата, която премина по лицето му, бе толкова мимолетна, толкова кратка, че се съмнявах някой друг да я бе видял. Той се усети веднага. Изражението му стана по-твърдо, мускулите му се напрегнаха, а мъжът, на когото бе направил хватка, извика от болка само част от секундата, преди да потупа по пода на клетката, давайки знак, че се предава.

Сигурно беше трудно за такъв мъж, очевидно закален боец, да се предаде, да се признае за победен, но причинената от Рейес болка трябва да бе ужасно мъчителна.

И въпреки това Рейес не спря. Не го пусна. Импровизиран рефер притича в клетката, когато мъжът потупа отново. Болката, изкривила чертите му, ме накара да се свия вътрешно, но очите на Рейес не пускаха моите. Взираше се, искрящият му поглед бе гневен, челюстта му беше склучена, докато затягаше хватката си още повече. Реферът

откачаше, опитвайки се да издърпа Рейес от опонента му. Още двама мъже се втурнаха в клетката, но далеч нямаха ентусиазма на рефера. Те се приближиха внимателно, докато тълпата ревеше от вълнение. Молеше за кръв. Или, добре де, за още кръв. Болката на мъжа беше твърде голяма. Пулсираше на остри, течни вълни през вените ми, също както хемоглобина.

Наведох глава, но не и погледа си, и прошепнах:

— Моля те, спри.

Рейес моментално пусна мъжа и се отпусна на пети, похотливо предупреждение проблясваше по невероятно красивото му лице.

Не ме искаше там — това бе очевидно — но имаше и нещо повече. Беше ядосан. Той, който ме бе подредил така, че да ме види да падам. Той, който можеше да ми целуне белия задник по хиляди начини, беше ядосан на мен. Как смееше.

Опонентът лежеше на ринга, хриптейки и гърчейки се в агония. Онзи последен натиск от Рейес трябва да бе повредил нещо. Рейес го игнорира. Игнорира и рефера, който го засипваше с устни предупреждения, и мъжът, който понечи да сложи ръка на рамото му, за да го подкрепи, преди да размисли. Скачайки на крака, той се отпрати навън от клетката, сякаш имаше друго място, на което да бъде. Поздравителните викове и възгласи се усилиха, когато започна да си проправя път през тълпата. И тях игнорира. За щастие тълпата имаше достатъчно здрав разум, за да се отдръпне от пътя му, докато се приближаваше.

Мина през тях с лекота, после се провря през врата, която водеше към голяма, квадратна конструкция в далечния ъгъл. Офиси, може би. Треньорите помагаха на другия мъж да се изправи на крака и го отведоха в противоположната посока, докато един от уредниците бършеше кръвта от тепиха.

Краката ми поеха в посоката, в която бяха насочени всички очи. Към стаите в ъгъла. Проврях се през подивялата тълпа и нещастно влюбените жени. Няколко от тях се мотаеха до вратата, но не смееха да влязат вътре. Фактът, че вратата бе напълно неохранявана, ме изненада. Още един мъж излезе, по-нисък и по-набит от Рейес, ръцете му бяха бинтовани, юмруците му бяха в готовност, докато се боксираше с невидим противник на път за клетката.

И тълпата подивя.

Престъпих през вратата в нещо като индустриална съблекалня. Не като онези във фитнес залите, чисти и светли, а като в старите фабрики, мрачна, тъмна и мръсна. Три реда метални шкафчета преграждаха наполовина изпълненото с пара помещение. Вляво имаше няколко преградени офиси и бюро. Отдясно...

— И искат да издържиш повече. — Мъжки глас отекна към мен от същата тази посока. — Говорихме за това, помниш ли?

Последвах го, минавайки покрай шкафчетата, докато не стигнах до открито пространство и пейки и няколко маси. Душовете бяха по-нататък и очевидно някой се възползваше от тях. Пара се извиваше около Рейес, докато седеше на една от масите. Мъж, който трябва да беше треньорът му, стоеше пред него, омотавайки ръцете му в бял бинт също като във филмите. Дънките висяха ниско на хълбоците му, показвайки достатъчно от вдлъбнатината между костта и корема му, за да ми омекнат коленете. Превръзки и още бинт красяха рамото и обграждаха ребрата му, а аз се опитах да потисна загрижеността си. Колкото до останалата част от него, кожата с цвят на мед обвиваше твърдите му мускули и стегнатите извивки. Беше просто великолепен.

Когато за първи път видях Рейес, бях в гимназията и двете със сестра ми Джема го зърнахме през кухненския прозорец на апартамента му късно една нощ. Беше в лошата част на града, а онова, което видях, го доказваше. Мъж — мъж, който по-късно щях да науча, че бе Ърл Уолкър, чудовището, което отгледало Рейес и което години по-късно ме изтезава и едва не ме уби в собствения ми апартамент — го биеше. Рейес беше на деветнадесет по онова време. Буен. Див. И красив. Но мъжът беше огромен. Юмруците му се стоварваха върху Рейес, докато вече не можеше да стои изправен. Не можеше вече да се защити.

За да спра мъжа да не го убие, хвърлих тухла през прозореца на кухнята. Свърши работа. Мъжът спря. Но тази тухла бе като да сложиш лепенка върху огнестрелна рана. Години по-късно открих, че Рейес бе прекарал повече от десетилетие в затвора за убийството на Ърл Уолкър, само за да се окаже, че Ърл не беше наистина мъртъв. Беше инсценирал собствената си смърт, а Рейес бе отишъл в затвора за престъпление, което не беше извършил. Проблемът се състоеше в това, че Рейес избяга от затвора, за да докаже невинността си и ме използва за примамка, за да принуди Ърл Уолкър да излезе от скривалището си.

В резултат едва не умрях. Куки и дъщеря й Амбър също бяха изложени на опасност.

Тези неща, в комбинация с това, че Рейес буквално бе синът на Сатаната, изкован в огньовете на грях и деградация, не можеше лесно да се подмине. Но освен това бе тъмната същност, която ме следваше през целия ми живот. Беше спасявал живота ми повече от веднъж. Действията му противоречаха на всичко, което бях научена да вярвам за мрака. Такава двусмисленост.

А сега стоях на ръба на голямо разделение. Смеех ли да му се доверя отново? Смеех ли да повярвам на онова, което имаше да казва? Бях прекарала два месеца в апартамента си, чудейки се върху това.

Топлината му достигна до мен и пристъпих по-близо. Познатата топлина, която се излъчваше от него като меки ядрени вълни, бе като парещ мехлем, едновременно успокояващ и дразнещ. Заставах под яркото флуоресцентно осветление, но той не вдигна поглед. Това ми даде възможност да го огледам по-добре, да преценя как го бе променила свободата. Не много, осъзнах бързо. Косата му беше със същата дължина както преди два месеца. Плътни кичури висяха над челото му и се къдреха зад ухото. Челюстта му — онова силно, упорито изражение, което носеше — бе покрита с едnodневна брада. Ограждаше плътната му уста с такава великолепна прецизност, че в отговор моята уста се навлажни.

Принудих вниманието си да се отклони от лицето към широките му рамене, разголени заради битката, разкривайки древните татуировки, с които бе роден. Татуировки, които се раздвояваха като карта, ключ към портите на ада. Можех да разчитам карти колкото и всяко друго момиче, но как някой можеше да използва такава карта, за да пътува до друго измерение и да прекосява безкрайната пустош, за да отиде на място, на което никой не искаше да бъде?

Без да вдига поглед от действията на треньора, Рейес попита:
— Какво правиш тук?

Беше толкова невероятно красив, че ми отне момент да осъзная, че говори на мен. Не го бях виждала от два месеца, а дори преди това го бях виждала от плът само няколко кратки, бързи случая, всеки от които предизвикваше същите чувства на загриженост и примамляване. Без значение колко ядосана бях, привличането му, суровостта му

действията като магнит. А аз очевидно бях кламер. Всяка клетка в тялото ми ме тласкаше напред.

Треньорът вдигна объркано поглед, после осъзна, че още някой беше в стаята. Обърна се към мен, остро неодобрение се четеше по лицето му.

— Не може да си тук.

— Трябва да говоря с боеца ти — казах аз, придавайки възможно най-много авторитет на гласа си, което, признавам си, не беше много.

Най-накрая и безкрайно внимателно, Рейес повдигна клепачи, докато вече можех да видя блясъка в кафявите му очи. Опитах се да накарам сърцето си да продължи да бие, но то спря. Устните му се разтвориха леко и погледът ми отново се спря на устата му. Тя изгъна в отговор и той каза:

— Трябва да си вървиш.

Игнорирайки прилива на топлина, който заля тялото ми при дълбокия, чувствен звук на гласа му, аз изпънах рамене, пристъпих напред и му подадох листа, който бях смачкала в момента, в който го бях видяла в клетката.

— Донесох ти сметката.

Гъстите му черни мигли се спуснаха надолу и той се протегна към листа със свободната си ръка.

— Сметката ми за какво? — попита той, преглеждайки написаното от мен.

— За услугите ми. Открих баща ти. Почти умрях междуременно. Бизнесът ми на частен детектив е точно това, господин Фароу: бизнес. Противно на онова, в което вероятно вярвате, не съм ви лична асистентка.

Изви вежда в момента, в който използвах фамилията му, но се възстанови достатъчно бързо. Той обърна листа.

— Написано е на гърба на касова бележка от „Мачо Тако“.

— Импровизирах.

— И е за милион долара.

— Скъпа съм.

Най-бледият намек за усмивка повдигна ъгълчето на устата му.

— В момента не нося един милион.

— Можем да отидем до най-близкия банкомат, ако това ще помогне.

— За съжаление, не. — Той сгъна листа и го натъпка в задния си джоб, а единственото, за което можех да мисля, бе колко ми се искаше да бъда касова бележка от „Мачо Тако“ в този момент. — Разорен съм — добави той.

Дори и без да разчитам емоциите му, знаех, че това бе отявлена лъжа. Коего беше хубаво, защото не се хващах на измами. На похот, може би. Горещо, вътрешно желание, заради което краката ми се бореха да си останах прибрани. Но не и измами. Като стана дума...

— Защо се биеш? — Огледах се наоколо сред мизерните условия. Дори незаконните боеве трябваше да бъдат хигиенични. Това беше лудост.

— Казах ти, разорен съм. Трябват ми пари.

— Не си разорен — контрирах го аз.

Той избута мъжа, който превързваше ръката му, и стана от масата.

Отстъпих внимателно назад. Той ме последва, всяко негово движение бе гладко. Мощно.

Имах няколко трика в ръкава си. Време беше да шокирам и удивлявам.

— Имаш петдесет милиона, които само чакат да обвинеш секси ръцете си около тях.

Той застина, което го издаде. Докато другите ахваха или изцъкляха очи от изненада, Рейес застиваше, затова знаех, че съм го хванала натясно.

— Грещиш — каза той, а гласът му бе като коприна върху студена, твърда стомана.

— Сестра ти ми каза — обясних аз. Макар да нямаха биологична връзка, Рейес бе израснал с момиче, което смяташе за своя сестра по всеки възможен начин. И двамата бяха подлагани на невероятно насилие, макар и по различни начини. Ърл Уолкър, мъжът, който ме изтезава, ги беше отгледал. По своя извратен начин той отказвал на Ким храна и вода, докато Рейес не се съгласял с чудовищните му искания. Ким и Рейес израснали в кошмар в ръцете на чудовище и в стремежа си да защити Ким, Рейес се отрекъл от нея, когато бил арестуван за предполагаемото убийство на Уолкър. И все пак някак си бе успял да я направи милионерка, докато бил в затвора.

Той се върза.

— Това не са мои пари. Нейни са.

Скръстих ръце.

— Тя няма да ги похарчи. Кълне се, че са твои.

— Греша. — Той се приближи с още една крачка. — А мисля, че се съгласихме да стоиш далеч от сестра ми.

Не се съгласихме толкова, колкото той заплаши, но реших да не задълбавам.

— Това беше преди време, когато избяга от затвора. Беше ранен и бях загрижена.

— Защо те е грижа? — Още една стъпка. — Последното нещо, което ми каза, беше да се разкарам.

Принудих се да не отстъпвам. Приближаваше се към мен, само за да ме накара да отстъпя, способ, който използваше, когато искаше да наложи авторитета си.

— Казах го само наум.

— Изражението на лицето ти го каза.

— Същото лице с голямата рана, която баща ти направи, когато го разряза на две? — Той влезе право в капана. — Това лице ли?

Той пребледня.

— Той не ми е баща.

— Знам. Но е лудост да се биеш тук. Все едно имаш предсмъртно желание.

— Виж ти кой го казва.

— Какво трябва да значи това?

Челюстта му се раздвижи раздражено, преди да отговори.

— Опитвам се да стоя настрана, както пожела. — Той пристъпи по-близо и този път нямах друг избор, освен да отстъпя. Но още една крачка ме отведе до тухлената стена. Той подпря едната си ръка над мен, за да се извиси отгоре ми. — Но ти не го правиш особено лесно.

Излишък от емоции трепна дълбоко в сърцевината ми. Рейес Фароу запалваше всяка клетка в тялото ми сякаш бях направена от бензин, една искра ме делеше от това да бъде погълната от пламъци. Знаеше какво ми причинява. Трябваше да знае. И само това задържаше здравия ми разум. Възпираше ме да се протегна и да прокарам пръсти по превръзките на ребрата му. Да ги провра в предницата на дънките му.

Вместо това си поех въздух.

— Видях те тази сутрин.

Леко смръщване мина по лицето му, затова обясних по-нататък.

— До жилищната ми сграда. Видях те да стоиш там. Следиш ли ме?

— Не — каза той, отпусвайки ръката си и извърщайки се от мен.

— На лов съм за съвсем друго животно.

— И това животно съвсем случайно живее в моята сграда?

Той приглади бинта на ръцете си.

— Не, но онова, което животното иска най-много, да.

Думите му накараха пулса ми да се забърза, а дъхът ми да се накъса. Единственото нещо, което ме искаше, единственото животно, което Рейес би преследвал, бе демон.

После той се оказа пред мен, ръката му около гърлото ми, държейки ме, когато исках да избягам.

— Излъчваш страх.

Безрезултатно се заборих с хватката му.

— И чия е вината?

— Моя и отново се извинявам, но трябва да го преодолееш, мамка му. — Той се притисна в мен, докато кожата ми нямаше друг избор, освен да абсорбира топлината, която се изливаше на вълни от него. Вдишах я, ахвайки, когато се насъбра дълбоко в корема ми и се разля надолу по краката. — Те го обичат — каза той в ухото ми. — Като наркотик е. По същия начин, както миризмата на кръв привлича акулите, миризмата на страха привлича *тях*, побърква ги. Това е едновременно примамка и афродизиак.

— И откъде го знаеш?

— Защото бях един от тях и нищо друго не искам така, както да те замъкна под онези душеве, да разкъсам дрехите ти и да се наслажда на всеки сантиметър от теб.

Затворих очи при картината, която ми предлагаше.

— Така или иначе искаш да го направиш.

— Вярно, но това е по-силно. Ти си жътварят и нищо на земята не разпалва моя вид така, както възможността да оближе страха от кожата ти.

Никога не ми го беше казал. Никога не ми беше казал много неща, но конкретно това би било хубаво да се знае.

— Никога не съм ти казвал, защото никога не е било проблем — каза той, стряскайки ме.

Отново го направи. Прочете какво си мислех. Изненадано вдигнах поглед към него.

— Изписано е на лицето ти, Дъч.

И ето отново. Дъч. Мистериозното име, с което ме наричаше. Име, което ми предстоеше да разбера.

— Мога да го видя — продължи той. — Объркването ти. Съмнението ти. Не мога да чета мислите ти. Но също като теб мога да разчитам емоциите ти. И никога не е било проблем, защото никога досега не си била изплашена. Не и така.

— Грещиш — казах аз, думите ми излизаха задъхано в комбинация от почуда и тревога. — Винаги съм се страхувала от теб.

Това изглежда го спря. Той отпусна хватката си достатъчно дълго, че да успея да се измъкна. И точно това направих. Втурнах се извън обсега му и заотстъпвах внимателно далеч от него. Той задържа едната си ръка подпряна на стената и вдиша дълбоко въздух, сякаш се опитваше да овладее емоциите си.

— Трябва да си вървиш, преди да си променя решението да те пусна.

Поклатих глава.

— Няма да си тръгна, докато не обещаеш, че няма да се биеш.

Той рязко се обърна.

— Майтапиш ли се?

— Не и в момента. — Ако някога съм имала някаква власт над него, сега определено бе моментът да я използвам. Вдигнах брадичка, за да се изправя пред него. — Забранявам ти да се биеш.

Внезапен порив на гняв ме удари като огнена стена. Той се изправи и се приближи.

— Ти настоя да задържа това тяло. Сега искаш да ми казваш какво да правя и да не правя с него?

Прав беше. Аз настоях да задържи смъртното си тяло, когато искаше да го остави да си отиде. А това беше решение, зад което все още стоях.

— Общо взето — казах аз, изправяйки рамене.

— Е, тогава какво точно искаш да направя с него?

Какъв невероятно двусмислен въпрос. Той отново се извисяваше над мен, пристъпвайки по-близо, принуждавайки ме да отстъпя, докато не се ударих в масата, на която беше седял. Топлината му се просмукваше във всяка пора на тялото ми.

— Имам нужда от отговори, а едва ли мога да ги получа, ако умреш в незаконен бой в клетка. Изобщо имат си парамедик на разположение?

— Да умра? — попита той, присмивайки се на идеята.

Посочих превръзките му.

— Не си толкова неразрушим, колкото може би си мислиш.

Той се изсмя, груб звук, който отекна в металните шкафчета.

— Наистина ли вярваш, че някой човек може да ми причини това?

Отне ми момент, за да го осмисля. Когато успях, ценето ми увисна, когато зяпнах насреща му.

— Те... искаш да кажеш...

— Рей?

Отдръпнах се, борейки се да попреча на стаята да се върти, докато схващах смисъла. Демони. Те бяха тук. Обратно на Земята. А той се биеше с тях.

Погледнах покрай него към една жена, която влизаше в стаята.

— Готов ли си за следващата битка? Питат за теб.

Той не я погледна. Не свали очи от мен.

— Уендел иска да направиш така, че да продължи по-дълго — каза тя, гласът ѝ бе слаб, несигурен. От мястото си можех да усетя излъчваното от нея безпокойство.

Когато висока жена с къса руса коса пристъпи под светлината, осъзнах коя беше и едва не припаднах. Илейн Оук? Жената с уебсайта? Жената с музея, посветен на Рейес Фароу, подреден с дюзини неща, откраднати от Рейес и измъкнати от пазачите в затвора? Пазачи, на които бе платила? Тя беше тук? С Рейес?

Замисляйки се как тя не бе нищо повече от затворническа групарка, богатата жена, която бе следила Рейес през цялото време, докато беше в затвора, която бе плащала на пазачите, за да ѝ дават информация за него, да крадат негови вещи от килията и да правят снимки, когато не ги гледаше, потресът ми се прехвърли от мисълта за бродещи нашир и дълж по Земята демони към мисълта за тази жена,

бродеща нашир и дълж по тялото на Рейес. Остра и вбесяваща ревност се надигна в гърдите ми и се изля от мен като унизителен порив на възмущение.

Опитах се да го възпра, но тя трябва да бе видяла абсолютния шок по лицето ми. И по нейното бе изписано същото. Както и несигурността ѝ. Рейес беше опасно близо и очевидно на нея това не ѝ харесваше. След това разпознаване премина през лицето ѝ, последвано от още една осезаема вълна от шок.

— Рей? — попита тя отново. — Знаеш ли кой е това?

Той изпусна тежка въздишка през внезапно стиснатите си зъби.

— Да.

— О, добре. — Тя пристъпи към нас. — Във връзка с някой случай ли си тук? — попита ме тя, надеждата бе така явна в очите ѝ, че почти я съжалих.

— Тук съм, за да си прибера дължимото от един такъв, да.

— О, ами, каквото и да е, мога да ти платя. Аз съм мениджърът на Рейес. — Тя се обърна към него и положи плахо ръка върху неговата. — Трябва да се приготвиш. Мачът почти свърши. — После се усмихна принудено. — Така или иначе всички са тук заради теб. Този мач беше само за пълнеж, за почивка между рундовете.

Тази нощ щеше да се бие отново? И тя беше съгласна с това?

Първичната ми реакция беше да изтръгна късата ѝ, перфектно оформена коса и вътрешно се възпрях. Рейес не беше мой. Нямах думата за нищо от това, което правеше, включително боевете, и той го знаеше. Бе прекарал в затвора повече от десетилетие за престъпление, което не беше извършил, а аз се опитвах да го контролирам. Също като тях. Всеки един ден в продължение на повече от десет години. Всяко движение, всяка мисъл, контролирана от попечител, пазач или надзирател.

И все пак, Илейн Оук?

— И трябва да се приберем у дома, преди да са се появили новите спонсори — добави тя. — Няма търпение да се срещнат с теб.

Едва не припаднах. Дом? Той живееше с нея? Дълбочината на потреса ми изглежда не познаваше граници. За момент бях изгубена, олюлявайки се, докато попивах всяка нова информация.

Рейес огледа лицето ми, наблюдавайки всяко движение, всяка реакция.

— Може ли да ни дадеш минутка? — попита той и не бях сигурна на коя от двете ни говореше. Не бях сигурна дали ми пука.

— Д-добре — каза Илейн. Тя бавно закрочи нататък, сякаш ѝ отнемаше всяка частица сила, за да го направи.

— Живееш с нея? — попитах тихо. — Имаш ли някаква представа коя е?

— Да. — Той изчака момент, после добави: — И да.

Тих смях от изумление се измъкна от мен, преди да успея да го спра. Обърнах се да си вървя, но той хвана масата и блокира пътя. Стрелнах поглед към Илейн. Беше спряла до стената от шкафчета и не пропусна маневрата. А аз не пропуснах болката в очите ѝ.

Добре дошла в света на Рейес Фароу.

— Трябва да се отместиш — казах му.

— Не ми отговори. Какво би искала да направя с това тяло, което настоя да запазя?

Вдигнах изпълнен с омраза поглед към него.

— Прати го обратно в ада.

Усмивката му беше като нагорещен ръжен в корема ми. Наслаждаваше ли се на това? На объркването ми? На болката ми?

— Не мога да го направя, когато тук на Земята има толкова забавни неща.

— Забавление? Това ли съм за теб?

Един мъж влезе в стаята. Треньорът му.

— Ти си.

— Е? — попита отново Рейес, все още чакайки смислен отговор.

Това ставаше абсурдно. Забелязах Илейн от външната страна на вратата, надничайки вътре, веждите ѝ бяха смръщени притеснено.

— Гаджето ти се тормози — казах, опитвайки се да сменя темата.

— Ревнуваш?

— Никак.

— 'Щото изглежда, че ревнуваш.

— Не ревнувам. Просто не мога да повярвам...

— На плочките ми?

Стомахът ми подскочи. Поех си дъх, за да се успокоя, и казах:

— На вкуса ти.

— Вкусът ми си е добре. — Той повдигна брадичката ми с бинтованата си ръка. — Не ме искаш наоколо, тогава защо ти пука?

— Не ми пука.

— Тогава защо си тук?

— Длъжник си ми за услугите ми.

— А, значи за всички онези пъти, когато съм спасявал живота ти?

Свих рамо.

— Прати ми сметката.

Той се приведе и прошепна:

— Бих предпочел да те чукам.

— Бих предпочела да ме пуснеш.

— Но не отговори на въпроса ми. — Той сложи устата си до ухото ми, дъхът му го галеше, надолу по врата ми и се разстиляше по рамото в опияняваща вълна от удоволствие. — Какво искаш да направя с тялото си, Дъч?

След цяла минута, казах:

— Закарай го да видиш сестра си.

Споменаването на обичната му сестра бе като да метна ледена вода в лицето му. Той веднага се охлади, тялото му се напрегна неподвижно.

— Ти си — каза треньорът по-упорито. — Излез там и...

Когато Рейес се обърна към него като кобра, готова за удар, мъжът отстъпи назад. Очите му се разшириха за част от секундата, преди да вдигне ръце пораженчески.

— Ще изгубим, ако не излезеш там. Само това казвам.

Рейес изглежда се поуспокои. Обърна се към мен, обви пръсти около яката ми и ме издърпа напред, докато устата му не се окажа само на сантиметри от моята.

— Върви си вкъщи. — Пусна ме с леко побутване, а аз го пернах по ръката в отговор. Но той вече се бе отправил към вратата.

Да си ходя вкъщи, ама друг път.

ГЛАВА 6

Защо да ги убиваш с доброта, когато може да използваш брадва?

Надпис   върху
тениска

Стоях в по-малко претъпкана част от склада, все още поразена. Той живееше с нея? Тази жена? Тази преследвачка? Да кажа, че бях смаяна, щеше да бъде най-голямото подценяване след „Хюстън, имаме проблем“. Бях потресена.

Но да живее с нея? Ревността ми изглеждаше безкрайна и мразех това. Предпочитах да ме атакуват побеснели мравки, отколкото да ревнувам. Безполезната емоция беше комбинация от страх, гняв, унижение и несигурност. Сведох поглед към подаващите се момичешки части, които носех на гърдите си, познати още като Опасност и Уил Робинсън. Очевидно няха причина да бъде несигурна.

Колкото и да не исках да виждам Рейес да се бие отново, аз се промъкнах в един тъмен ъгъл, за да направя точно това. Той нямаше да може да ме види тук и да се издразни. За щастие платформата беше достатъчно висока, за да виждам действието над блъсканицата от зрители. Но стъпих на циментов пилон, на който бе монтиран метален прът, обвих ръце около него и се огледах за Рейес.

Той разговаряше с треньора си и се обърна, за да влезе в клетката, но спря след първата крачка. Свел поглед. Поемайки си дълбоко дъх. После заби поглед право в мен. Свих се по-навътре в ъгъла. Как бе възможно да ме види? Може би гледаше към някой друг. Той наклони глава, преди да вдигне дългата си ръка и да посочи изхода зад мен.

Като една отрепетирана вълна, морето от глави се обърна, за да огледа. И аз се обърнах, за да не си помислят, че говори на мен. Когато

върнах погледа си обратно, той скръсти ръце пред гърдите си и ме изгледа лошо. Скочих от пилона и също скръстих ръце. Само дето моите бяха скръстени предизвикателно. Ако толкова много ме искаше навън, можеше да дойде сам да ме извлече.

Чакайте, не, това вероятно не беше добра идея.

Преди да успея да реша какво да правя, тълпата отново започна да вика, когато опонентът на Рейес излезе от стаите в срещуположния край. Рейес прехвърли вниманието си, когато той се появи на стълбите. Можех да видя защо. Беше още по-едър от предишния, по-мускулист. Рейес беше едър, но бе строен, здрав, устроен също толкова за скорост, колкото и за сила. Този мъж беше само сила. Изглеждаше повече като професионален бодибилдър, отколкото като боец. И колкото и невероятна да бе височината на Рейес, този беше поне с десет сантиметра по-висок.

Сърцето ми подскочи и заседна в гърлото при вида му. Знаех, че Рейес бе свръхестествено създание, но беше ранен, а този тип беше огромен. Направих стъпка напред, когато влезе в клетката. Но Рейес стоеше на стълбите пред своя вход. Наблюдавайки. Проучвайки. Той отпусна ръце и глава и стоя така, гледайки противника си изпод миглите си, сякаш чакаше нещо. Но какво?

Тълпата замълча, докато чакаха със затаен дъх. Опонентът бе застинал напред крачката си и се взираше в Рейес. После се намръщи и сведе поглед, сякаш бе объркан. Тогава го видях: замъгляване в движенията му. Нарушение в аурата му. Той тръсна глава, сякаш да я прочисти. Един удар на сърцето по-късно и очите му приковаха моите. Разшириха се от изненада, когато по лицето му се изписа осъзнаване. Нямах представа защо. Никога не го бях виждала. Но когато нададе животински крясък, страх се изстреля надолу по гръбнака и по кожата ми.

Препънах се назад, когато мъжът игнорира изхода и се закатери по клетката със скоростта и грацията на животно. Огромно животно с дълбоко вкоренена омраза, изкривяваща чертите му. Опитах се да забавя света, да спра прогреса му — бях го правила в миналото преди инцидента с Ърл Уолкър — но не се получи. Не можех да контролирам нищо, включително бумтящия в ушите ми пулс.

Някъде в периферното си зрение забелязах Рейес, който се опитваше да го спре. Той се изкатери по клетката с един скок и се

метна във въздуха, пропускайки мъжа на сантиметри. Протегна се назад, сграбчи върха на клетката, изпълни великолепно обръщане напред във въздуха и отново се хвърли. Стените на клетката се огънаха от тежестта му и силата, която вероятно бе използвал, за да се катапултира сред тълпата.

После изчезна зад опонента. Огромният боец се приземи само на няколко метра от мен и се втурна напред, отнасяйки всеки по пътя си като таран, лицето му бе маска на яростна решителност.

А аз дори не го познавах.

Опитах се да се обърна и да побягна. С всяка частица сила, която имах, принудих краката си да поемат в противоположната посока, но можех единствено да се вирам. Да наблюдавам, докато той се приближаваше все повече и повече. Лига се стичаше от крещящата му уста като пяна от устата на бясно куче. Искеше ме мъртва. И жадуваше смъртта ми както наркоманите жадуват за следващата си доза. Можех да го усетя. С един изгарящ порив, убийствените му намерения ме удариха частица от секундата преди той да успее.

Той се блъсна в мен със силата на товарен влак, поваляйки ме безчувствена, но имаше време само колкото да ме запрати в стената отзад, преди да падне повален. Вероятно защото също толкова ядосаният Рейес бе на гърба му. Той събори мъжа на пода, изтръгвайки силен писък от гърлото му, докато се опитваше да изтръска Рейес от себе си. И въпреки това мъжът продължаваше да настъпва. Продължаваше да се бори и пълзи и да се приближава към мен, докато се притисках към стената, потънала в собственото си изумление. И агония. Главата ми се беше ударила и светкавица от болка ме разкъса като торнадо, изяждащо половината от Барбара, мозъка ми.

Изправена пред такова странно и насилствено поведение, тълпата се паникьоса. Някои бяха пострадали от приземяването на мъжа, но повечето биваха наранени от блъскащите се тела, някои се опитваха да се измъкнат, други се извиваха за по-добра видимост. Викове и крясъци изригнаха и ставаха все по-силни, докато мъжът правеше всичко по силите си да се добере до мен.

— Върви!

Погледнах към Рейес. Да удържа мъжа изискваше цялата му сила и тогава осъзнах, че не бе възможно този да бъде човек. Или поне не изцяло човек.

Той се забори, за да успее да го хване по-добре, и стегна мъжа в хватка, преди да ми отпрати още един кръвнишки поглед.

— Чарли, за бога, върви! — извика той през стиснати зъби.

Изправих се с усилие на крака, когато мъжът заби лакът в челюстта на Рейес, отслабвайки хватката му, колкото да напредне с още петнадесет сантиметра. Върна вниманието си върху мен, лицето му бе изкривено от злобна усмивка, слюнка се точеше от устата му, кръв струеше от носа му, но единствената му цел бе да се добере до мен. Проправи си път напред с нокти, дращейки по циментовия под, трошейки ги, докато се бореше за пространство.

Хаосът около мен имаше свой живот. Извиси се до какофонична лудост. Письци ехтяха от всички краища на склада, докато зрителите тичаха към вратите. Съмнявах се в този момент някой от тях да знаеше от какво бяга. Хора крещяха. Тичаха. И за тях това бе достатъчно. Следваха стадото, само защото ако не го направеха, това щеше да се отрази на здравето им. Просто нямаха избор.

Тръгнах към вратата, когато забелязах хлапе със суитчър на *Slipknot*. Той падна и щеше да бъде премазан за секунди, ако никой не му се притечеше на помощ. Опитах да се втурна напред, но блъсканицата от обезумели зрители ме избута назад. Изгубих хлапето от поглед.

После чух още едно изръмжаване. Трябваше да се обърна, за да проверя Рейес. Мъжът бе успял да се придвижи напред. Отново беше само на няколко метра от мен. Докато слагах крака един зад друг, неспособна да откъсна поглед от Рейес и Хълк, от опонента се показва мрак, откаченият мъж с нокти си проправяше път към мен с дива страст. За част от секундата от главата му се показва още една. Толкова черна и мрачна, колкото най-далечните краища на вселената. Зъби, остри като обсидианов бръснач и изтънени като игли. После звярът отново се оказа вътре в него и осъзнах какво гледах. Демон.

Не. Отново отстъпих назад. Не. Мъж, обладан от демон. Бях виждала демони и преди, когато бяха измъчвали Рейес. Подобните им на паяци тела. Жилавите им крайници, които се прегъват и извиват под неестествени ъгли. Главите им без очи, които се състояха от зъби, зъби и още зъби. И един такъв беше в този мъж. Той се тресеше от ярост, от животинска нужда да ме разкъса на парчета. Толкова много ме искаше, че гладът му се излъчваше към мен.

Направи един последен, храбър опит да отхвърли Рейес от себе си, но той беше твърде силен. Повали го на земята и с едно рязко движение изви врата на мъжа настрани и го прекърши. Сюрреалистичното изпукване, което последва, необичайния ъгъл на врата му, изтичащият за секунди от него живот, изпрати още един галон адреналин по гръбнака ми. А миризмата му като на развалени яйца, щурмува сетивата ми.

Догади ми се. Огледах се наоколо, опитвайки се да се стегна и да видя кой бе станал свидетел на това как Рейес счупи врата на мъжа. Сега складът бе почти празен. Няколко изостанали стояха в сенките, предимно охранителите и някои от работниците, лицата им бяха замръзнали в шок, докато гледаха умрелия тип.

Тогавя Рейес се изправи. Сграбчи якето ми и ме разтърси, за да се осъзная.

— Какво ще е нужно, за да те накара да ме послушаш?

Колосалният прилив на адреналин, който бе претоварил организма ми, се нуждаеше от място, на което да отиде. С всяка частица сила, която притежавах, аз го изблъсках, втурнах се към стената и изпразних съдържанието на стомаха си върху циментовия под.

Беше странно. Никога не бях реагирала така, когато ме нападаха. Обикновено бях много по-сдържана. Или ако не сдържана, то поне вертикално изправена. Но този път едва можех да стоя права. Светът се завъртя около мен, когато стомахът ми се разбунтува. Това би обяснило треперенето и необяснимия импулс да се свия на две. Но защо? Защо сега? Защо този мъж?

Рейес не ми остави време да приключя, да си поема дъх. Отново сграбчи задницата на якето ми и ме задърпа към вратата. Помислих си да се боря с него, но това би отнело енергия, която изглежда не притежавах. В хватката му се чувствах като парцалена кукла, крайниците ми висяха отстрани, отпуснати и безполезни. Затова започнах да споря вместо това. Винаги имах енергия да споря.

Избърсах устата си в ръкава, преглъщайки следващото надигане на стомаха ми, и казах с приглушен глас:

— Пусни ме.

Той не го направи. Продължи да ме влачи по пода като използван парцал. Усетих отношението му като ненужно и безпричинно, но

борбата с гаденето източваше цялата ми умствена енергия.

Успях да изрека няколко думи измежду повдигането и преглъщането.

— Какво беше това?

Знаех, разбира се, но беше прекалено нереално. Прекалено ужасно, за да успея да го приема. Нямах представа, че хората наистина могат да бъдат обладавани. Предполагах, че бе филмов похват, който да те накара да настръхнеш и да сънуваш кошмари. Или нещо, което свещениците казваха, за да дължат енориашите си в правия път.

Но този мъж бе обладан, това бе толкова сигурно, колкото и това, че стоях там. Или, ами, че бях влачена по пода.

Бяхме на половината път до вратата, когато Рейес ме завъртя, за да заста на пред него, стискайки раменете ми в мъртвешка хватка, изражението му бе по-гневно, отколкото, да кажем, разбиращо. Затова, естествено, се издразних. Току-що бях повърнала. Нямах ли чувство за благоприличие? За съжаление в момента не можех да направя нищо по въпроса. Преглътнах отново и се опитах да избутам ръцете му.

— Качи се в онзи твой джип и се махай от тук или се кълна във всичко свято...

Макар да бях напълно настроена за разговор и да имах намерение да изслушам всичките му седем хиляди заплахи, уверена, че ще ги приема насериозно, чух още едно изпукване. Скоро бе последвано от гърлен стон. После още едно изпукване. И още един стон, който по-скоро звучеше като писък на ранен бухал.

Погледнах наляво, където опонентът на Рейес лежеше мъртъв. Само дето не беше мъртъв. Беше се повдигнал на ръце и колене, въртейки врата си от страна на страна, сякаш го изпукваше след дълъг сън. Мрак се завъртя отново около него, сякаш демонът в него не успяваше да се задържи в очертанията на физическото тяло, което обитаваше.

Рейес ме дръпна напред, докато лицето му не се окажа на сантиметри от моето.

— Махай се.

После то скочи. Като тигър сред високите треви на Индия, мъжът се метна към нас. Към мен. Рейес ме бутна толкова силно, че главата ми отскочи, този път от циментовия под. Но последвалите звезди бяха засенчени от едно нещо. Докато Рейес пристъпваше закрилчески

пред мен, напрегнат, подготвяйки се за атаката, още едно изръмжаване, дълбоко и гърлено, отекна от дълбоките краища на вселената.

Яростно озъбена, Артемида изскочи от нищото и скочи към мъжа, докато той се хвърляше напред. Физическото му тяло се метна напред, после се стовари тежко, плъзгайки се по пода, докато демонът пицеше и се извиваше до него, атакуван от моя пазител. Зъбите му се склучиха около врата на Артемида. Ноктите му се плъзнаха по гърба ѝ. Тя изскимтя, но не се отдръпна, главата ѝ разтръскваше агонизиращия демон, зъбите ѝ разкъсваха, докато мрак, като газообразна кръв, се изля навън, стече се по пода, а после изчезна, както и самия демон.

Вперих бърз поглед в нападателя ми. Този път нямаше съмнение. Мъжът беше мъртъв. Очите му се вираха в нищото, неподвижни и безжизнени.

После Артемида се обърна към мен, наведе глава, оголи зъби и изпусна още едно гърлено ръмжене, което отекна от гърдите ѝ. А мислех, че сме приятелки. Но и Рейес се беше обърнал и проклет да бе, ако и той не направи същото. Усетих онова чувство на несигурност, както когато имах нещо заседнало в зъбите. Само дето те гледаха покрай мен, над главата ми.

Точно тогава почувствах студената пустота на омразата зад себе си и знаех, че имаше още един. Вдигнах поглед към отсъстващите очи на момчето със суитчъра на *Slipknot*. Беше много по-дребен от Хълк, но любопитната му решителност и капещата от брадичката му слюнка бяха не по-малко плашещи. Когато тръгна към мен, Артемида се изстреля по пода и се хвърли право през него като стрела. Тя измъкна демона от него и продължи да разкъсва нещото до самата му смърт.

Момчето падна в секундата, в която демонът го напусна. Сви се на топка и тогава го познах. Това беше хлапето от задната ми седалка. Хлапето, което мислех за мъртво. Русата му коса беше сплъстена и мръсна. Сините му очи бяха някак си потъмнели. Дали, когато демонът заемеше тялото, душата отиваше някъде другаде? Може би нямаше място за двама им.

Примигах потресено, докато Рейес не ме вдигна от земята. Отново. Изтъркваше се това да бъда разнасяна от сина на Сатаната, но бях прекалено слаба, за да направя нещо по въпроса. Отново започна да ме влачи към вратата.

— Чакай — казах аз, борейки се с хватката му. — Вземи момчето.

— Не.

На инат, аз се заизвивах и задърпах от хватката на Рейес. Той спря и ме изгледа ядосано.

— Хубаво. Гледай лошо, ръмжи, зъби се, не ми пука, но няма да си тръгна от този склад без хлапето. — Когато Рейес кръстоса ръце пред гърдите си, продължих. — Той беше обладан. Невинно момче.

Артемида скочи до мен и излая игриво. Коленичих и се сгуших в нея, преди отново да вдигна поглед към Рейес, радостна от това, че не го бе нападнала.

— Защо биха избрали момче?

— Имат си своите причини. Същите причини, заради които трябва да си вървиш.

— Може ли да бъде обладан отново? Ще го преследват ли отново?

Той погледна назад, потънал в мисли.

— Възможно е.

Втурнах се към момчето, коленичих, за да отметна косата от мръсното му лице. Артемида дойде и се опита да го оближе. Когато осъзна, че не може, тя се сви до него.

— Как можем да се уверим, че няма да могат?

Рейес също коленичи и провери пулса на хлапето. Артемида изглеждаше напълно незаинтересована от него, когато посегна към детето.

— Не могат да го докоснат на свята земя — обясни той, когато Артемида се примъкна напред и облиза китката му.

— Наистина ли? — попитах, изненадана едновременно от информацията и от реакцията на Артемида към него. Тревожех се, че, тя щеше да се опита да му изтръгне гръкляна, тъй като беше синът на Сатаната. — Имаш предвид като църкви и гробища?

— Да. — Той я почеса набързо по ушите, после обърна нагоре лицето на хлапето и повдигна клепачите му. — В шок е.

— Трябва да го заведем на безопасно място. — Сложих ръка върху предмишницата му. — Моля те, Рейес. — Артемида изскимтя, сякаш също молеше за помощта му.

Борейки се с раздражението си, той се наведе и вдигна хлапето на ръце. Не беше съвсем малък, но за Рейес не бе проблем да се изправи с шестнадесетгодишно хлапе на ръце. Артемида излая развълнувано, сгушвайки се в мен за последно, после изчезна там, откъдето беше дошла, скачайки в земята под нас. Не можех да не съм изумена. Къде, по дяволите, стоеше тя?

Погледнах назад към другия мъж, който бе обладан, опонента на Рейес. Усетих вина. Той също беше невинен.

— Не и той — каза Рейес, отваряйки вратата с ритник. Повечето коли бяха изчезнали. За щастие дъждът бе спрял. Последвах ги, наблюдавайки внимателно момчето.

— Кой?

— Мъжът вътре. Не заслужава съчувствието ти.

— Но той беше невинен. — Забързах напред и отключих пасажерската врата.

— Не, не беше. Дръпни седалката.

Забелязах, че нетленната същност на хлапето вече не беше на задната ми седалка. Беше ли обратно в тялото си? Така ли се случваше? Дръпнах седалката и Рейес сложи хлапето отзад.

— Ключове.

— Чакай... ще караш ли джипа ми някъде?

— Ще те откарам далеч от тук. Дай ми ключовете и се качвай.

— Мога да се закарам сама, много ти благодаря.

— Ами ако отново бъде обладан, докато караш по път I-25?

Подхвърлих му ключовете.

— Скоростите заяждат малко.

Той се покатери от другата страна, когато от изток се чува сирени. Поехме на запад, плъзгайки се през мокрия паркинг и завивайки по „Втора улица“.

— Къде ще го заведем? — попита той.

— Знам точно къде да го държим засега. Те ще знаят какво да правят. Просто карай по „Сентръл“ и се насочи на изток.

Чак когато сирените станаха твърде далечни, за да ги чуя, се сетих, че оставихме Илейн Оук в склада. Зачудих се дали трябва да го спомена, после осъзнах, че трябваше да преодолеея дребнавостта си. Тя можеше да е в опасност.

— Оставихме гаджето ти там.

Едното ъгълче на устата му се повдигна равнодушно.

— И току-що напуснахме местопрестъпление.

Още едно равнодушно свиване на рамене.

— Не мога просто да си тръгна от местопрестъпление — казах, осъзнавайки какво бях сторила.

— Този път можеш.

Погледнах през рамо.

— Може би трябва да се върнем. Ще искат да знаят как е умрял онзи мъж.

Изглежда и за това не му пукаше.

— Разорена ли си?

Последното, за което исках да говоря, бяха финансовите ми проблеми. Исках да обсъждаме демони и обладаване и как невинни деца не биваше да се превръщат в пионки в тази война, за която ме бе предупредил Рейес. Но реших да го предразположа. Може би сътрудничеството ми щеше да му помогне да се разкрие пред мен.

— Изнесох се от офисите си — казах, опитвайки се да блокирам болката от предателството на баща ми. Рейес така или иначе можеше да я усети. — И просто не можах да си стъпя на краката след инцидента.

— Наричаш това, което Уолкър направи с теб, инцидент?

— Кара ме да се чувствам по-добре, така че, да. — Не изпитвах удоволствие от мислите относно факта, че онова, което Ърл Уолкър ми причини, не беше инцидент. Беше тръгнал след мен с две цели наум: разпит чрез изтезание, след това убийство. Но думата „инцидент“ изглежда правеше цялото нещо по-поносимо.

Пръстите на Рейес се стегнаха около волана.

— Съжалявам, Дъч. Не предполагагах, че ще тръгне след теб.

Надявайки се да прекратя разговора, скръстих ръце подозрително.

— Да не се опитваш да се измъкнеш от плащането на сметката си?

Той почти се ухили.

— Как го измисли този един милион долара?

Дръпнах една от връзките на якето си.

— Прибавих обичайната си такса, плюс разходите, после закръглих.

След бърз поглед настрани, той попита:

— Не си много добра по математика, нали?

Докато бяхме на темата за смяна на темата, реших да задам свой въпрос.

— Защо си отседнал при нея?

Той ме погледна, точно когато фаровете на минаваща кола осветиха лицето му, слабите лъчи проблеснаха в наситено кафявите му очи.

— Тя предложи.

— Можеше да останеш при Амадор и Бианка — казах, споменавайки единствените истински приятели, които имаше.

Той се обърна отново към пътя.

— Можех да остана при теб.

Изсумтях.

— Малко вероятно. — Макар да беше абсурдно хубава мисъл, която изпрати искра на интерес към южните ми части. След като бяхме учтиви един към друг, казах: — Радвам се, че си навън.

— Докажи го — каза той, докато пакостлива усмивка се разпростря по лицето му. Игнорирах подскачането на стомаха ми.

— Ще очаквам чек скоро. Не ме карай да идвам отново да те търся. Тук нагоре е. — Посочих сграда, която стоеше перпендикулярно на една от най-старите църкви в Албакърки. На табела отвън пишеше „Сестрите на неопетнения кръст“.

— Водиш го в манастир? — попита той.

— Свещена земя е. — И щяха да го приемат. Погледнах назад към хлапето. Как биха могли да не го направят?

Рейес спря пред кирпичена сграда и паркира Мизъри. Самотна светлинка осветяваше входната врата.

Вместо да изляза, аз се обърнах към шофьора си.

— Трябва да знам повече за това, Рейес. Ако ме преследват, имам правото да знам какво се случва.

Той изгаси мотора и се загледа през прозореца си.

— Все още работя върху въпросите „как“ и „защо“?

— Това е добре. Ще се задоволя с „какво“.

Когато не отговори, слязох и дръпнах седалката си напред, възнамерявайки да се разправам с него по-късно. Хлапето все още бе в

безсъзнание, но се размърда. Рейес слезе и заобиколи колата, точно когато ме осени друга мисъл. Такава, за която напълно бях забравила.

— Исках да те питам за тази сутрин, когато те видях пред бара на татко, някакъв мъж ти помаха.

Той се облегна на калника на Мизъри и скръсти ръце пред гърдите си.

— Случва се понякога. Живеем в щур свят.

— Не, искам да кажа, ти беше там, нали? Физическото ти тяло?

— Защо питаш? — каза той, размърдвайки се неудобно.

— Защото се дематериализира. Ти. Целия.

Дяволите усмивка заигра по чувствените му устни.

— Дъч, знаеш, че това е невъзможно.

— Но...

Момчето се размърда отново. Хвърлих му поглед. Към русата коса, която бе паднала над красивото му лице. Към дългите му мигли и силната му челюст. Щеше да разбива сърца, нямаше съмнение.

С признателна усмивка, аз се обърнах към Рейес, но той беше изчезнал. Завъртях се в кръг, огледах района, заобиколих Мизъри, търсейки. Несъмнено беше изчезнал, изпарил се безшумно като дим.

Нямаше начин.

ГЛАВА 7

*Щастieto не е достатъчно.
Настоявам за еуфория!*

Надпис   върху
тениска

Очевидно Рейес не желаше да отговаря на нито един от въпросите ми. Но пък, от друга страна, бяхме на свещена земя. Може би не можеше да стъпи на свята почва? Но можеше ли наистина да дематериализира физическото си тяло? Самата представа ме остави озадачена.

Пропълзях до момчето в джипа и отметнах косата от лицето му. Той се събуди с подскок и се отдръпна от мен, изпълнен наполовина с объркване и наполовина със страх.

— Всичко е наред — казах, показвайки дланите си в знак, че се предавам. — Добре си, но трябва да те вкарам вътре.

Погледът му се стрелна диво наоколо, кривейки се всеки път, когато погледнеше към мен, сякаш гледаше към ярка светлина, а аз осъзнах, доста шокирано, че той беше като Пари. Можеше да види светлината ми и очевидно го притесняваше. Пресегнах се отпред и взех слънчевите си очила.

— Това ще помогне. — Когато той не ги взе от мен, аз ги разтворих и се наведох, за да ги плъзна на лицето му, стараяйки се да се движа бавно. Той ми позволи да го направя, но остана напрегнат, нащрек. — Така по-добре ли е?

Той огледа заобикалящото го, после обърна тревожното си изражение към мен.

— О, вярно. Това е джипът ми, Мизъри, а аз съм Чарли. — В момента, в който го казах, ми се прииска да си върна думите обратно. Защо представях автомобила си на хлапе, което беше, доколкото му бе

известно, заловено вътре? Това беше все едно да представиш Йона на кита след случилото се и да очакваш да се разберат^[1].

— Мизъри няма нищо общо с това, обещавам.

— Защо съм тук? — попита той и осъзнах защо не отговаряше на въпросите ми. Не използва гласа си. Използва ръцете си.

— Глух ли си? — изписах с жестове.

Той изглеждаше изненадан.

— Да.

— Е, в такъв случай аз съм Чарли — изписах, отнемайки ми няколко минути, за да спелувам името си. Със сигурност бях много благодарна, задето бях родена с познанието за всеки език, говорен някога в историята на света, включително многообразието от жестомимични езици.

— Кой друг? — попита той, а аз смръщих вежди объркано. — Представи ми и някой друг.

— Да — казах овчедушно. — Представих ти джипа си. — Посочих я с махване на ръка. — Казва се Мизъри.

— Кръстила си колата си?

— Да. И, моля те, не питай какво друго съм кръстила. Твърде си млад.

Слаб намек за усмивка премина по устните му.

— Казвам се Куентин — каза той, изписвайки с пръсти цялото си име; после вдигна лявата си ръка и постави К-то от външната страна на китката си с дясната си ръка, обозначавайки знака на името си.

— Приятно ми е да се запознаем — казах и както е прието, той отвърна на израза, макар да се съмнявах, че го мисли наистина. — Доведох те тук за твоя безопасност. Помниш ли какво ти се случи?

Той отмести поглед встрани.

— Някои неща.

Гадост. Абсолютно щеше да му се наложи да ходи на консултации.

Изчаках го да се обърне отново към мен и казах:

— Може да се случи отново. — Когато той замръзна и ме заля вълна от страх, казах: — Толкова съжалявам. Трябва да те вкарам в тази сграда. Там ще бъдеш в безопасност.

Той се наведе напред, за да огледа.

— Имаш ли семейство тук в Албакърки?

— А-Б-К? — попита той, не познавайки абривиатурата, затова изписах с пръсти цялото нещо. Не беше лесно.

— Да, ти си в Албакърки, Ню Мексико.

Шокът по лицето му нямаше нужда от интерпретация.

Сложих ръка на рамото му за минута, оставяйки го да попие последната информация, след което попитах:

— Откъде си?

След момент, в който да се възстанови, той каза:

— Вашингтон.

— О, далеч си от дома. Помниш ли как се озова тук?

Той се извърна от мен, за да скрие сълзите, напълнили очите му. Приех го за „не“. Трябва да бе обладан, преди да напусне родния край.

— Мога да се свържа със семейството ти. Ще им кажа, че си добре.

Той покри лицето си с ръка и воал от скръб покри сърцето ми. Отново поставих длан на рамото му. Потърках го. Утеших го. Не беше нужно да ми казва нещо, за да разбере, че нямаше семейство. Зачудих се дали не беше бездомен.

Скръбта му ме накара да се боря за въздух. Да бъда толкова изгубена. Толкова самотна.

— Ще влизате ли скоро, защото става наистина късно.

Подскочих от изненада да видя сестра Мери Елизабет да стои до Мизъри.

Изумление изду гърдите ми.

— Ангелите ли ти казаха, че идваме?

— Не, видях, като спряхте.

— О! — Това беше някак неочаквано.

— И ангелите никога нищо не ми казват. Един вид само подочувам разговорите им.

— Вярно. Забравих.

Придумах Куентин да излезе от Мизъри и го представих на сестра Мери Елизабет и другите три монахини, които бяха излезли, за да ни поздравят. Наобиколиха го като квачки, оглеждайки драскотина на лицето му и срязване на китката му. Някои от тях дори знаеха жестомимичния език за мое пълно удоволствие. Той щеше да бъде добре. Поне засега.

Вкараха ни в манастира, направиха ни супа — която имаше много по-добър вкус от този на повръщаното, който все още ми се мотаеше в устата — и горещ шоколад, а после продължиха с милион въпроси за това какво бе да си жътваря на души и какво беше чувството, когато хората минаваха през мен, докато майката игуменка не дойде и не ни развали партито. Сестра Мери Елизабет им бе разказала всичко за мен, така че беше естествено да бъдат любопитни. Не можех да не забележа как заобикаляха проблема с Рейес. Знаеха кой бе той, знаеха какъв беше и как бяхме свързани.

Обърнах се към Куентин. Той водеше разпален разговор със сестра Анн за това как *Xbox* имаха най-добрите графики и най-доброто живо предаване. Сестра Анн познаваше игрите и напълно обезоръжи срамежливия младеж.

Той си сложи отново слънчевите очила, за да може да ме разбере.

— Ще останеш тук за известно време... става ли? — попитах го.

— Може ли да остана при теб?

— Не, трябва да бъдеш на свещена земя, за да си в безопасност. Моят апартамент е, ами, по-безбожен.

Той кимна и се огледа наоколо, преструвайки се, че не го засяга перспективата да остане в дом с група монахини, макар че изглеждаше някак облекчен.

— Ако се нуждаеш от нещо, пиши ми. — Подадох му визитката си. — Чакай, имаш ли телефон?

Той потупа джобовете на якето и дънките си, после с огромна усмивка извади телефон. След това тя избледня, когато натисна копчетата.

— Умрял — изписа с една ръка.

— Мога да ти дам зарядно — изписа сестра Мери Елизабет, ентузиазмът ѝ бе безкраен.

— Благодаря — каза с признателност той. — Как е знакът за името ти?

Наведох глава смъртно засрамена.

— Нямам си. Никой от глухите ми приятели няма да ми даде такъв. Всеки път, когато попитам, казват, че все още го обмислят. Сякаш избягват въпроса.

— Защо?

— Мисля, че е защото имам толкова много добри качества, че не могат да решат върху кое да се съсредоточат, за да означат името ми.

Той се засмя меко.

— Чуващите хора са луди — каза той, знаците му бяха неясни, все едно се преструваше, че няма да го разбере.

— О, така ли? — попитах, издувайки гърди. — Е, глухите хора говорят с пълна уста. — Избухнах в смях заради най-старата шега в наръчника за глухонеми.

Куентин завъртя очи, а аз се възползвах от възможността да го прегърна. Отначало той застина; после почти се провесил отгоре ми, отвърщайки на прегръдката ми, сякаш животът му зависеше от това. Стояхме прегърнати така, докато Куентин не разхлаби хватката си. Целунах мръсната му буза, когато се отдръпнахме един от друг, а той наведе глава по онзи негов сладък, срамежлив начин.

— Скоро ще се върна, става ли?

— Чакай — каза той, изведнъж притеснен. — Монахините ядат ли бекон? Наистина харесвам бекон.

Сестра Мери Елизабет го потупа по ръката, за да привлече вниманието му, а после изписа:

— Обичам бекон. Ще направя малко за закуска, става ли?

Той кимна, после се остави на сестрите, развълнувани от перспективата да го предпазят, които го поведоха да му покажат жилищната част, където можеше да се изкъпе и да се преоблече в чисти дрехи. Изглеждаше спокоен и благодарен, което правеше мен спокойна и благодарна. И можех да кажа, че майката игуменка моментално го бе харесала. Нещо дълбоко в нея се размърда, когато очите ѝ срещнаха неговите, нещо топло и майчинско, а аз се зачудих какъв ли спомен бе изплувал на повърхността, когато го беше погледнала.

След като всички си тръгнаха, заковах сестра Мери Елизабет за стола с прочутия си тревожен поглед. Тя изглежда не се разтревожи, ако яркият ѝ, показващ лек дефицит на вниманието поглед бе някаква индикация. Поглед, с който напълно можех да се асоциирам.

— Знам какво се каниш да ме попиташ — каза тя по онзи неин забързан начин.

— Добре, тогава няма нужда да питам. Какво си чула?

Суперсилата на сестра Мери се състоеше в способността ѝ да чува ангелите. Буквално. Като свръхестествено подслушвателно устройство, но без жици. Ето откъде знаеше за мен, за Рейес и за Артемида. От години бе слушала висшите създания да говорят за нас. Можех само да се чудя какво имаха за казване. Не бях толкова интересна.

Тя наведе глава и се загледа в чая си. Беше непривично за нея. Щеше да ми сервира много лоши новини.

— Открили са начин да те проследяват.

О, ами, това не изглеждаше чак толкова зле в голямата схема на нещата.

— Кой? Демоните?

— Да, падналите. Измислили са нов план.

— Обладават хора — казах с отвращение. — Това ли е големият им план? Да превземат живота за човеците? Да ги унищожат? Обладали са това момче без причина.

— Имат причина. — Тя прокара върха на пръста си през няколко кристалчета разсипана захар. — Обладават само хора, които са чувствителни към духовната реалност. Които са ясновидци.

Погледнах в посоката, в която бяха отвели Куентин.

— Значи Куентин е ясновидец?

— Да. Абсолютно.

— Супер, но това какво общо има с мен? Ясновидството не значи ли да виждаш в бъдещето?

— Не задължително. То обхваща всички личности с чисто зрение. Онези, които могат да виждат духовната реалност. Някои хора са родени с тази способност. Някои се сдобиват с нея по други начини, например след близки до смъртта преживявания.

Помислих си за Пари. Можеше да вижда духове, след като като дете бе изкарала близко до смъртта преживяване.

— Но защо набелязват тях? Какво печелят?

— Защото често могат да виждат ауриите.

— Добре — казах, като все още не схващах.

— И ако могат да виждат аури — сложи ръка върху моята, — те могат да те видят.

Наум се шамаросах по главата. Понякога бях толкова глупава.

— Разбира се. Това обяснява защо са избрали Куентин. Той може да вижда светлината около мен.

Трябваше да проверя Пари, да се уверя, че не е била обладана, откакто я видях за последно.

— Така могат да те проследяват. И според последните разговори, демоните се приближават. Затова са ти изпратили пазител. Затова са ти пратили Артемида. Знаели са, че това ще се случи.

Проклятие. Знаех си, че трябваше да има някаква ужасяваща причина, изпълнена с мрак и гибел. Артемида не можеше да бъде просто закъснял подарък за новия дом.

— Могат ли да я наранят? — попитах внезапно притеснена. — Демоните могат ли да наранят Артемида?

— Не знам. Не съм чула. — Тя прочисти гърлото си и взе чашата ми. — Ще искаш ли още малко чай?

— Разбира се, благодаря — казах отнесено.

Майката игуменка влезе отново и седна, докато сестра Мери Елизабет събираше чашите ни и стана да направи още чай.

Изгледа ме с най-надменното си изражение.

Аз се усмихнах. Огледах изработката на шкафовете. Потропах с пръсти по масата. Погледнах си часовника. Или си погледнах китката, където би бил часовникът, ако не го бях забравила.

— Знаеш ли — каза тя след дълъг момент на размисъл, — отне ми доста време, за да... — Опита се да намери подходящите думи. — ... за да повярвам в способностите на сестра Мери Елизабет.

О, супер. Не ставаше въпрос за мен и за насъбраните ми грехове. Защото щяхме да се позадържим тук, ако случаят бе такъв.

— Разбирам — казах, опитвайки се да бъда разбираща. — На хората им отнема дълго време, за да повярват и в моите. Няма нищо нередно в това.

— Всъщност има. Тя ни беше пратена от Бога, а аз се усъмних. Усъмних се в дарбата ѝ. Това е нещо, за което ще трябва да отговарям, когато му дойде времето.

Това изглеждаше някак крайно.

— Не мисля, че използването на логика и човешки инстинкт е грях.

Усмивката ѝ бе по-скоро учтива, отколкото утвърдителна.

— От онова, което ни е казвала, на хоризонта се задава голяма и ужасна война.

— Вярно е — каза сестра Мери Елизабет, кимайки в ентузиазизирано потвърждение, когато седна отново, подавайки ми чаша пресен чай. — И ще бъде водена от самозванец.

— Самозванец? — попитах.

Майката игуменка сложи ръка върху тази на сестра Мери Елизабет, за да я възпре.

— Няма начин — казах, прехвърляйки поглед напред-назад между двете. — Имате информация, която мога да използвам, и няма да ми я предадете?

— Не е наша работа — каза майката игуменка. — Тази информация е свята. Беше ни дадена, за да се молим.

— Мога да се моля — казах обидено. — Само ми кажете за какво да се моля. Със сигурност ще го добавя към списъка си с неща за правене.

Желязното изражение на жената се отпусна малко, когато в краищата на устата ѝ трепна усмивка.

— Молитвата трябва да бъде преживяна, а не отметната от списък със задачи.

Гадост. Беше права.

— Но тук говорим за живота ми.

— И за живота и спасението на всички на Земята. Отредена ти е роля. Просто трябва да решиш коя роля да изиграеш.

— Гатанки? — попитах, без да съм впечатлена. — Даваш ми гатанки?

Очите на сестра Мери Елизабет бяха невинно ококорени, докато следеше размяната на реплики. Приличаше на хлапе, което гледаше любимите си анимации в неделя сутрин.

Хубаво, пазеха интересното за себе си.

— Можете ли поне да ми кажете на какво съм способна?

Устата на сестрата се разтегна в широка усмивка.

— Всичко, което можеш да си представиш.

— Не знам — казах, опитвайки се да не се разочаровам. — Мога да си представя много неща.

Майката игуменка потупа ръката на протежето си.

— Време е за лягане — каза тя, а гласът ѝ бе майчински, грижовен.

Това беше знакът ми да си ходя. Обещаха да държат Куентин под око, докато не станеше безопасно, за да си тръгне, но те знаеха повече от мен. Опитах се да не се обиждам. Не много, но положих малко усилие, преди да се откажа и да се обидя на цялата човешка раса. Не съм сигурна защо. За щастие вече го бях преодоляла, когато стигнах до Мизъри, чисто мокра, тъй като отново беше започнало да вали.

Обадих се на Куки. Знаеше накъде бях тръгнала и щеше да бъде обезумяла от тревога. Или докарана до ръба на лудостта от похот. Рейес ѝ го причиняваше. Вероятно го причиняваше на доста момичета.

— Е? — попита тя, когато вдигна телефона.

— Вярваш ли, че наистина сме сами във вселената?

— Отново ли беше отвлечена от извънземни?

— Не, слава богу. Веднъж ми стигаше.

— О, фю. Та, какво стана с Рейес? Видя ли го?

— Видях го. Спорих с него. Повърнах.

— Повърнала си?

— Да.

— Върху Рейес?

— Не, но само защото тогава не ми дойде на ума. Ще отида до Пари, за да нагледам Харпър, преди да тръгна към вкъщи. Няма нужда да пропилявам факта, че нося сутиен.

— Чудесно, значи имаш няколко минути, за да ми разкажеш.

И аз така си мислех. Обясних всичко случило се с възможно най-малко изречения. Пари не живееше чак толкова далеч. Сбитият преразказ бе най-важен. Докато стигна, всяка молекула в тялото ми вибрираше. Изглежда спомените за Рейес бяха почти толкова хубави, колкото и реалността. Как можеше един мъж да бъде толкова нечовешки перфектен? Вероятно защото не беше човек. Присъствието му изглежда нарушаваше времепространствения ми континуум. Около него се чувствах дезориентирана. Небалансирана. И сгорещена. Винаги сгорещена.

— Ами сметката? — попита тя, а гласът ѝ бе изпълнен с надежда.

— Казах му да прати чек.

— Чек? — Изглеждаше смаяна. — Не можеше ли просто да изработи дълга си към нас?

— Може би, но на мен ми дължи много повече, отколкото на теб. Мисля, че на теб ти дължи само около два долара.

Гласът ѝ стана дълбок и дрезгав.

— Мога да нанеса много щети за два долара. Прати ми това момче и ще го докажа.

Понякога ме плашеше. Приключих разговора, обещавайки да измия вкуса на повръщано от устата си възможно най-скоро. Но умът ми се върна към належация проблем. Или по-конкретно към проблемите. В множествено число. Бяха се върнали. Демоните в цялата им прелест. И имаха план. Понякога и аз правех планове, но те рядко включваха световно господство. Хотдог на грил, може би. Текила.

След като потърсих място, паркирах зад ателието за татуировки пред знак, на който пишеше „Не паркирай“. След като не беше уточнено кого имат предвид, реших, че не беше възможно да се отнася за мен. Забързах през дъжда. Въпреки това отново подгизнах. Възнамерявах да се оплача на Пари и Тре, но и двамата бяха заети да карат клиентите си да скимтят от агония, затова ги оставих и се понесох към импровизираната спалня за гости. Харпър, която изглежда се бе заинтересувала от стената на Пари, подскочи още щом влязох.

— Откри ли нещо?

— Не много. Ти как си? — попитах, сядайки на дивана и правейки ѝ знак да седне до мен.

Тя го направи с нежелание.

— Добре съм.

— Днес говорих с мащехата ти. Защо не ми каза, че това продължава от детството ти?

Тя отново се изправи и се обърна с гръб към мен, засрамена.

— Не мислех, че би ми повярвала. Никой никога не ми вярва, особено когато им кажа цялата история.

— Виж какво ще ти кажа — казах, знаейки точно как се чувстваше. — Обеща да ми имаш доверие, а аз ще обещаая да ти вярвам, става ли?

— Добре.

Най-накрая я убедих да седне, но тя се скри зад дългата си тъмна коса.

— Може ли да ми разкажеш какво се случи? Как започна всичко това?

— Не знам. Не помня.

— Мащехата ти каза, че е започнало веднага след като се е омъжила за баща ти.

Харпър завъртя очи и се обърна с лице към мен.

— Винаги го казва, защото всичко е заради нея. Заради брака им. Не е възможно да има общо с мен, с факта, че съм била травмирана почти през целия си живот. — Тя вдигна ръце раздражено, а аз харесах тази нейна страна. Боецът. Храбрата и способна жена, която знаех, че бе, ако не беше лудият ѝ преследвач.

Оставих одобрителна усмивка да се разпростре по лицето ми.

— По-добре.

— Какво? — Красивите ѝ вежди се смръщиха.

— Забрави. Защо не ми разкажеш своята версия за случилото се?

Тя си пое дълбоко дъх, облегна се назад и каза:

— Там е работата. Не помня. Ожениха се. Да, против желанието ми, но бях само на пет, така че нямах особено право на глас. Отидоха на меден месец. Аз останах с родителите на майка ми във фермите Боске, докато ги нямаше. — Тя отново се обърна към мен. — Истинските ми баба и дядо от страната на биологическата ми майка, която бе прекрасна. После се върнахме тук и тогава започна всичко. Точно след медения им месец.

Извадих бележник от чантата си и започнах да си водя записки. Изглеждаше като правилното нещо за вършене.

— Добре, кажи ми точно как започна всичко. Какво си спомняш да се забелязала най-напред?

Тя сви рамене.

— Минавала съм през това толкова много пъти с терапевтите, че вече дори не съм сигурна кои части са истина и кои съм си измислила. Беше толкова отдавна.

— Е, радвам се, че си осъзнала, че някои от спомените ти може би са продукт от продължило с години ровене на специалисти. Биха могли да са измислица на собствения ти ум, опитвайки се да се справи с обстоятелствата. Но нека просто кажем, в името на спора, че не са.

Че всяко едно нещо, което си спомняш, наистина се е случило. Какво можеш да ми кажеш?

— Добре. Ами, предполагам, че е започнало, когато открих мъртъв заек на леглото си.

— Значи, истински заек? Мъртъв?

— Да. Една сутрин се събудих и той беше там. Лежеше мъртъв в края на леглото ми.

— Какво се случи?

— Изпищях. Татко дотича. — Погледът ѝ се стрелна към мен, после встрани. — Той го отнесе.

Все още беше в режим на терапия, тревожейки се какво ли щях да си помисля, как бих анализирала всяко нейно движение.

— Разбирам, Харпър. Татко ти е дошъл на помощ. Значи е възможно това да е бил начин да привлечеш вниманието му, нали? Това ли научи за всичките години терапия? Че само си търсила вниманието на баща си?

Тя се оклюма.

— Нещо такова. И може би са прави.

— Мислех, че имаме сделка. — Когато отново се обърна към мен, продължих. — Мислех, че ще предположим, че не си си измислила нищо. Че не си си въобразила или изфабрикувала нищо от това. — Приведох се по-близо. — Че не си луда.

— Но има смисъл.

— Разбира се, че има. Както и упражненията, но не ме виждаш да ги правя редовно, нали? И ако ще те накара да се почувстваш по-добре, мога и аз да те анализирам. Да ти кажа всички причини, заради които си измисляш обвинения. Учила съм психология. Напълно квалифицирана съм.

Плаха усмивка се показва иззад косата ѝ.

— Знам как се чувстваш. И мен са ме анализирали до смърт. Не професионално, макар че излизах със студент по психология, който каза, че имам проблеми с вниманието. Или поне това си мисля, че каза. Не му обръцах особено внимание. Както и да е, докъде бях стигнала? — Когато не ми отговори за по-малко от седем дванадесети от секундата, продължих с тирадата си. — Вярно, онова, което се опитвам да кажа, е, че...

— Че си по-луда и от мен? — Тя смръщи нос от удоволствие.

Със смях, казах:

— Нещо такова. Та, какво се случи със заека?

— Всъщност нищо. Татко каза, че кучето го е донесло, но не пускаха кучето в къщата.

— Можеш ли да опишеш заека? Имаше ли някаква кръв?

Тя се замисли. Веждите ѝ се смръщиха от концентрация; после слаб прилив на страх премина през лицето ѝ.

— Никой досега не ме е питал за това. За повече от двадесет и пет години нито един човек не ме е питал за този заек.

— Харпър?

— Не. Съжалявам, не, нямаше кръв. Никаква. Вратът му беше счупен.

— Добре. — Изглежда правеше някаква връзка наум. Чудех се дали все още говореше за заека. Замълчах за известно време, оставих я да поеме каквото трябваше, после попитах: — Какво стана после? Какво те наведе на мисълта, че някой се опитва да те убие?

Тя примигна насреща ми и поклати глава.

— О, ами, просто дребни неща. Странни неща, едно след друго.

— Като?

— Като, когато доведеният ми брат запали къщичката на кучето. Докато то беше вътре.

— Доведеният ти брат го е направил? Нарочно?

— Той казва, че е било инцидент. Сега му вярвам, но не и тогава.

— Защо не?

— Защото същата онази нощ електрическото ми одеяло се запали.

— Докато ти си била под него — казах, знаейки.

Тя кимна.

— С мен под него.

Е, този задник доведеният брат току-що скочи на първо място в списъка със заподозрени.

— Но винаги се случваха така: по две.

— Какво имаш предвид?

— Имах парти за рождения ден около седмица след първия инцидент, онзи с мъртвия заек. И сестрата на мащехата ми дойде на партито с двете си ужасни деца. — Тя действително потрепери от отвращение. — Бяха толкова агресивни. Както и да е, тя ми подари

заек. Бял заек, същия като онзи в стаята ми, само дето някой беше пробил малка дупка отзад и беше извадил част от пълнежа, така че главата му да увисва настрана.

— Все едно врагът му е счупен.

— Точно.

Какво любящо семейство. Не исках да споменавам за заека, който бях открила в кухнята. Би могло да бе същият или да е бил сложен там по-скоро, но се боях, че ако го спомена, щях да я изгубя.

— Всички се смяха — продължи тя, — когато се разстроих. Леля ми ми го подаде, мятайки главата му от едната на другата страна. Имаше остър смях, който ми напомняше за двигател на джет, докато потегля.

— А ти си била на пет? — попитах, ужасена.

Тя кимна и продължи да пощи мъхчета от тъмносиньото си палто.

— Какво направи баща ти, докато се случваше всичко това?

— Работеше. Винаги работеше.

— Какво друго се случи?

— Просто странни дребни неща. Изчезваха бижута или връзките на обувките ми щяха да са вързани на възел всяка сутрин в продължение на седмица.

Неща, които определено можеха да бъдат приписани на разглезен брат, който правеше номера.

— После започнах да виждам някой в стаята си през нощта.

— Това е зловещо.

— На мен ли го казваш?

— И никога не си успявала да разпознаеш кой е?

След като поклати глава, тя каза:

— Но не беше наистина лошо, докато не станах на седем. Доведеният ми брат ми подари пластмасов пръстен с паяк вътре. — Тя се ухили смутено. — Харесвахме паяци и буболечки, и змии, и други такива.

— Паяците са готини, стига да уважават личното пространство — казах. — Като да кажем моето. Но защо имам чувството, че нещата не приключват там?

— Онази нощ, когато ми даде пръстена, бях ухапана три пъти по корема от бебета черни вдовици, докато съм спяла. Намериха две от

тях в пижамата ми.

— Някой може да ги е сложил там, докато си спяла.

— Именно.

— Мислиш ли, че брат ти има нещо общо с това?

— Дълго време се чудих. Отначало не бяхме много близки, особено след онова с кучешката колиба. Но после се заобичахме много. Той беше единственият в семейството ми, който ми вярваше, застъпваше се за мен дори пред мащехата ми. Това я вбесяваше.

— Мога да си представя.

И можех. Мащехата на Харпър беше толкова обичлива, колкото и моята, но моята никога не ми бе слагала черна вдовица или подпалвала електрическото ми одеяло. Имаше време, когато си мислех, че иска да изпече мозъка ми с микровълните от дистанционното, но бях на тридневен маратон на „Зоната на здрача“ с твърде малко сън и твърде много кафе. А по него време бях на четири.

— Значи това продължава през целия ти живот? — попитах.

— Да. Намирах мъртва мишка в стаята си или мъртви буболечки в обувките си. Веднъж си налях чаша мляко и във времето, което ми отне да прибера млякото в хладилника и да си намажа препечената филия с масло, някой беше сложил мъртъв червей вътре. Друг път се прибрах от гости с преспиване и открих, че всичките ми кукли бяха плешиви. Някой им беше обръснал главите. Разбира се, никой не беше видял някой да влиза в стаята ми. Отново бях само аз с опитите си да привличам внимание.

Стиснах устни неодобрително.

— Какво ще правим с теб?

Тя се изкиска и се зарадвах, че ѝ бях помогнала да вкара малко хумор в иначе ужасяващата ситуация. Винаги ми помагаше да се справя. Животът бе твърде кратък, за да бъде взиман насериозно.

Реших да откроя къде бе избягала за три години. Това беше дълго време за младежки щуротии.

— Мащехата ти каза, че си изчезнала.

— Да. Когато станах на двадесет и пет, най-накрая ми дойде до гуша. Казах им да ме целунат отзад и си тръгнах. Изчезнах напълно. Смених си името, започнах работа, дори ходих на нощни курсове. Но когато баща ми се разболя, няхах избор. Трябваше да се прибера.

— Кога беше това?

— Преди около шест месеца.

— Но как разбра, че баща ти е болен?

Тя наведе глава, лицето ѝ омекна при спомена.

— Имах контакт — каза тя; после занавива края на палтото си.

— Но мащехата ми не беше особено щастлива да ме види. Отначало останах при тях, въпреки неодобрителните погледи.

— Кълна се, че в някой минал живот мащехите ни са били сиамски близначки.

— Тогава друг мъртъв заек се появи на леглото ми и всичко започна наново. Тогава осъзнах, че доброволно бях влязла в повтарящ се кошмар. — Сълзи си проправиха път през миглите ѝ.

Дадох ѝ минутка, после попитах:

— Може ли да те попитам, когато баща ти почине, кой ще наследи собствеността?

Тя подсмръкна.

— Аз. Мащехата и брат ми ще получат солидни суми, но аз ще получа къщата и около седемдесет и пет процента от авоарите. Беше част от споразумението, когато се ожениха. Мисля, че е подписала предбрачен договор.

— Значи, ако нещо ти се случи, тогава какво става?

— Доведеното ми семейство получава всичко.

Така и предполагагах.

---

[1] Притча за пророк Йона от Стария Завет на Библията. — Б.пр.

↑

ГЛАВА 8

*Лудостта НЕ СЕ предава в семейството
ми.*

*Тя се промъква, не бърза и се запознава с
всеки един поотделно.*

Надпис   върху
тениска

Завих Харпър, потормозих Пари и Тре, после поех към вкъщи. Добрата новина бе, че отново беше спряло да вали. Лошата новина бе, че косата ми все още беше мокра отдолу, но горните пластове бяха сухи и създаваха онзи рошав вид на бездомник, който не ми бе на сърце. Със сигурност ми трябваше по-добър балсам.

Всички паркоместа пред сградата ми бяха заети, така че трябваше да паркирам зад бара на татко. Когато грабнах Маргарет и изскочих от Мизъри, осъзнах, че СУВ-ът на моето място принадлежеше на чичо Боб. Щеше да си плати прескъпо. С живота си. Или с двайсетачка. Зависи от настроението ми.

Качих се по стълбите до моя етаж и когато стигнах там, чух удари с чук да идват от апартамента в дъното. Изгледах го с копнеж. С любов. Имаше най-готината кухня, която някога бях виждала. Моят имаше кухня, но сравнението между двата бе все едно да сравняваш Мона Лиза с рисунка, която веднъж сътворих, на момиче, което се казваше Мона Салас. Главата ѝ продължаваше да се озовава на лявото рамо и имаше наистина големи цици. Бяхме в детската градина. Макар да обичах да мисля за тази рисунка като за някакъв вид екстрасензорна сетивност, защото, когато Мона се сдоби с цици, имаше в излишък. Очевидно тази рисунка бе неопровержимо доказателство, че можех да виждам бъдещето.

— Къде беше?

Пристъпих в апартамента си и срещнах лошия поглед на чичо Боб с един от моите собствени.

— Навън, опитвайки се да се представя за филмов продуцент, за да накарам секси мъжете да спят с мен. Ти къде беше?

Чичо Боб игнорира перфектно формулирания ми въпрос и ми подаде папка.

— Ето какво имам за подпалвача. Придържа се към стари сгради и къщи, но това вероятно няма да продължи дълго.

Без да пропускам загриженото изражение, което премина по лицето му, когато видях Маргарет в ръцете ми, аз я оставих заедно с чантата ми върху барплота и взех папката.

— Трябва да направя малко проучване — казах, насочвайки се към банята и четката си за зъби, докато четях. — Познавам основния психологически профил на обикновения подпалвач, но нищо, което да впечатли големите клечки. А сега, когато е убил някого...

— Не е — прекъсна ме той. — Бездомната жена е била вече мъртва, когато сградата е пламнала. От онова, което медицинският следовател може да каже, вероятно е починала от пневмония около два дни по-рано.

— О, но ти все още си на случая? — попитах, изучавайки профила на мъжа, докато изстисквах паста за зъби върху четката.

— Реших да се позадържа, да помогна. А ти си излязла — каза той с доволен тон.

През балончетата от пастата за зъби казах:

— Трябваше. Имам случай.

— Искаш ли да ми разкажеш?

След като се изплакнах, тръгнах обратно, все още разглеждайки папката.

— Не. Но бих искала да запазя тази опция активна. Знаеш, ако се забъркам в проблеми.

— Значи ще ми разкажеш всичко до утре следобед. Говори ли с баща си?

— Второ „не“. Този тип изглежда много прецизен относно онова, което пали. Приемам, че няма общо със застраховката?

— Никак. Различни собственици. Различни застрахователни компании. Не можем да открием абсолютно никаква връзка помежду им.

— Хей — казах, мислейки си за новинарското предаване, което бях гледала. — Имате ли някаква представа кои са „Джентълмените крадци“? Онези банкови обирджии?

Той се наежи, очевидно заинтересуван.

— Не, а ти?

— Проклятие. Не съвсем. Просто ми изглеждат познати. — Загледах се в тавана замислено. — Например фигурите им. Мога да се закълна, че съм ги виждала някъде.

Вратата се отвори и Куки влезе с танцова стъпка, следвана по петите от дванадесетгодишната си дъщеря, Амбър.

— Е, ако го измислиш, обади ми се, става ли?

— Ще го направя.

Куки махна разсеяно на Чибо, едва забелязвайки го. Но той я забеляза. Едновременно се повишиха пулсът и интересът му. Така че или все още си падаше по Куки, или получаваше сърдечен удар. Залагах на падането.

— Здравсти, Робърт — каза тя, зарязвайки наръч продукти върху плота ми. — Ще пробвам някои от уредите, преди да ги върнем. Кой знае, може да се зачудя къде са били през целия ми живот.

— Какво изобщо е всичко това? — попита той, сочейки кутиите с кимване на глава.

Тогава Амбър проговори.

— Здравсти, чичо Боб. — Тя го прегърна набързо. — Това е опитът на Чарли да се справи с чувствата на несигурност и безпомощност. В жалък опит да сложи живота си отново под контрол, тя се захвана с вехтошарство.

— За бога — казах, отправяйки към Куки най-злобния си поглед, — не съм вехтошар.

— Не гледай мен. — Тя посочи към плода на слабините ѝ.

— В училище гледахме документален филм — каза Амбър. — Научих много.

— Очевидно, но за твое сведение, не се опитвам да сложа под контрол моя жалък... безпомощност.

— О, така ли? — Очите ѝ се присвиха предизвикателно.

— Да — казах, правейки същото, опитвайки се да не се ухилия.

— Тогава защо носиш този пистолет навсякъде, където отидеш?

— Защо всички трябва да се заяждат с Маргарет?

Тя повдигна вежда.

— Преди не си носила.

— Не съм била и измъчвана почти до смърт преди.

— Точно това имам предвид — каза тя, но лицето ѝ омекна, а аз осъзнах, че не трябваше да го споменавам. Очевидно това да ме измъчват на по-малко от петнадесет метра от нея ѝ бе причинило не малък стрес. Или кошмари. — И съжалявам, че го казах толкова грубо — продължи тя.

Куки сложи ръка на рамото ѝ.

— Не — казах аз, пристъпвайки напред и поемайки хубавата ѝ брадичка в ръка. — Съжалявам, че се случи, Амбър. И много съжалявам, че беше толкова близо, когато стана.

Никога не ѝ бях казвала, че мъжът, който ме атакува, е бил в стаята при нея за Бог знае колко време, преди да се появя. Никога не бях казвала дори на Куки, а никога не криех тайни от нея. Но нямах представа как би го приела, знаейки как разрухата в живота ми се бе прехвърлила в нейния. Почти бе станала причина дъщеря ѝ — и самата тя, в този ред на мисли — да бъдат убити. Просто не знаех как да ѝ кажа.

— Е, ще ми се да бях по-близо — каза тя, гласът ѝ бе натезжал от разпаденост. — Бих го убила заради теб, Чарли.

Придърпах я в прегръдка, по грациозното ѝ тяло имаше повече кокали, отколкото плът.

— Знам, че би го направила. В това не се съмнявам.

— Прекъсвам ли нещо?

Погледнах покрай Амбър, когато влезе сестра ми Джема. Тя имаше дълга, руса коса и големи, сини очи, покрай което бе гадно да растеш, получавайки въпроси като „Защо не си хубава като сестра си?“ Не че съм била злобна.

С Джема не бяхме супер близки, докато растяхме. Нейното настояване, че мащехата ни не е извънземно чудовище, изпратено от малко селище някъде на седмия пръстен на Сатурн, пречеше на разбирателството ни, без значение дали сме сестри, или не. Но сега, когато бе психиатър, можехме като зрели хора да говорим за факта, че мащехата ни е извънземно чудовище, изпратено от малко селище някъде на седмия пръстен на Сатурн. Макар че все още не ми вярваше.

Амбър се обърна.

— Здравсти, Джема — каза тя, преди да се насочи към компютъра ми. Или да се опита да се насочи към компютъра ми. — Може ли да си обнова статуса, преди да си напиша домашните, Чарли? — Тя си изви врата така, че да може да вижда над стената от кутии. Да се надяваме, че щеше да открие компютъра. Не го бях виждала от седмици, но със сигурност беше там, където го оставих.

— Разбира се. Какво ще напишеш?

— Ще кажа на всички, че с мама проведохме „разговора“. — Тя постави въздушни кавички на конкретната информация.

Изсумтях и се смръщих на Куки.

— Онзи за птичките и пчеличките?

— О, не, не този — каза Амбър. — Този го водихме преди години. — Макар да бе висока, все пак я изгубих, когато влезе в гората от квадратни дървета. Но гласът ѝ се носеше пред кутиите силен и ясен. — Онзи за това как момчетата са извънземни, изпратени на Земята, за да събират интелект от млади, гъвкави умове като моя. Очевидно няма да бъда напълно в безопасност от методите им, докато не стана на тридесет и седем и половина.

Куки повдигна вежда.

— Права е — каза чичо Боб, сипвайки си чаша кафе. — Аз всъщност съм от Плутон.

Джема остави чантата си и се приближи за прегръдка, традиция, която съвсем наскоро започнахме да спазваме. Не я бях виждала от няколко седмици. След онова нещо с мъченията, тя идваше всеки ден. Но между работата и преструвките, че има социален живот, посещенията ѝ бяха намалели.

— Виждам, че си взела последния ни разговор присърце. — Тя ми отправи сериозното си изражение, онова, което ме караше да се кикотя. Сега просто ме караше да оценя изкривената ѝ представа за реалност. Сякаш щях да приема присърце нещо, казано от нея. Знаехме се прекалено отдавна за нещо такова. — Мислиш ли, че имах достатъчно малки кухненски уреди?

— Работим по въпроса — каза Куки, докато чичо Боб даряваше Джема с една от неговите големи, мечешки прегръдки.

— Да, така е — съгласи се той.

— Е, добре — каза Джема, пристъпвайки в кухнята, за да види с какво се занимаваше Куки. — Дойдох само да нагледам нещата, да

видя как я караш.

— Добре е, благодаря.

— Как спиш?

— Сама, за нещастие.

— Не, имам предвид спиш ли?

Предполагах, че мога да й кажа как обикалях апартамента си по цяла нощ като параноичен наркоман, проверявайки ключалките отново и отново, уверявайки се, че прозорците бяха затворени, и че вратата бе заключена. Можех да обясня как после отивах в леглото, само за да лежа и да си представям картини на крадци и серийни убийци при всяко изскърцване и тропване на старата сграда. Но тогава само щеше да настоява да ме натъпче с лекарства. Перспектива, която отказвах да обмисля.

— Разбира се, че спя. Какво друго бих правила през нощта?

— Да *не* спиш. — Тя ме измери със знаещ поглед, проверявайки, преценявайки реакциите ми. Проклети психиатри.

Оставих безгрижна усмивка да разтвори устните ми и казах:

— Спя си съвсем добре.

— Хубаво. Защото изглеждаш малко недоспала.

— Годините ти на практика ли го казват?

— Не, тъмните кръгове под очите ти го казват.

— Не съм недоспала.

— Чудесно. Радвам се.

Не се радваше. Можех да усетя подозрението във всеки неин подозрителен дъх.

Значи, Куки беше тук, за да пробва новите ми уреди, които никога нямаше да използвам. Амбър беше тук, за да използва компютъра ми, от които имаха два в апартамента им отсреща. Чичо Боб е бил целия този път, за да ми донесе папка. А Джема беше дошла, за да ме провери. Не бях имала толкова много компания от партито за нанасяне в апартамента и поканих футболния отбор „Лобо“ на Щатския университет на Ню Мексико. Само около дванадесет от тези момчета успяха да се поберат вътре, така че партито се прехвърли в коридора. Госпожа Алън, възрастната дама в апартамент 2-С, така и не спря да ми благодари. И всеки път, когато го правеше, гласът ѝ ставаше дрезгав и размърдваше вежди. Винаги съм се чудила какво точно бе станало онази вечер, за да бъде толкова благодарна. Може би беше

кръшнала. Или беше пуснала ръка на някого. Браво на нея, така или иначе.

Но с толкова много хора в апартамента ми и обградени от джунгла от кутии, започвах да се чувствам клаустрофобично. И тревожна. Особено когато Куки продължаваше да хвърля тайни погледи на Чибо. Трябваше да знам, че се отнесе твърде пренебрежително към него, когато влезе. Обикновено се ухилваше като ученичка на концерт на момчешка група. Определено бяха намислили нещо.

Обърнах се към добронамерената ми, но силно неприятна група приятели и/или семейство, опитвайки се да реша, ако това бе видео игра и всички се превърнеха в зомбита, кого щях да утрепя първо.

— Добре, какво става?

— Какво? — попита Джема, изражението ѝ бе самата невинност.

Нея.

Чичо Боб потърка наболата си брада. Амбър надникна над купчина кутии, огромните ѝ сини очи наблюдаваха тревожно отдалеч. Или, добре де, от няколко крачки разстояние. Куки ме гледаше иззад купчина инструкции за електрическа тенджерка под налягане, без да заблуди никого. Освен ако не можеше да чете инструкции на френски. И то с главата надолу. А Джема се подпря на бар-стола, за да си огледа ноктите.

— Тревожих се за теб — каза чичо Боб, свивайки рамо.

Джема кимна.

— Правилно, затова мислехме да минем и да се уверим, че всичко е наред.

— Всичките? — попитах аз.

Тя кимна отново, малко твърде ентузиазизирано.

Веждите ми се смръщиха и отправих към чичо Боб изражението си на горчиво разочарование, знаейки, че щеше да се пречупи преди всеки друг, старият мекушавец.

Той вдигна ръка.

— Виж сега, Чарли, трябва да признаеш, че напоследък поведението ти беше малко непостоянно.

Скръстих ръце.

— Кога поведението ми *не* е непостоянно?

— Има право — каза той на Джема.

— Не — отговори тя, имитирайки ме като също скръсти ръце, — няма.

Въздъгнах раздразнено и заобиколих бара, за да стигна до Господин Кафе.

— Петното изчисти ли се?

— Какво петно? — попитах, наливайки си малко от Рая на Земята.

Тя посочи към част от хола ми, която наричах „Зона 51“^[1], където стояха купчина кутии, умно дегизирани като планина. Имаше си цел: да скрие тази част от стаята. Конкретно тази част. Тази черна дупка на смут и безредие. Трупах кутия след кутия, когато идвах, за да не трябва да я гледам, за да не бъда случайно засмукана от гравитационната сила на милиони слънца. Знаех колко откачено звучеше, но заравянето на мястото, където някога бях накълцана на парчета, натиквайки я под планина от лъскави нови продукти, изглеждаше като добра идея по него време.

Предполагах, че може да го нарека „монумент“. Никой никога не подлагаше под въпрос изкуството.

Изречението на Джема стана съчувствено.

— Петното. Изчисти ли се изобщо?

Леле, не играеше честно. Всичките пъти, когато беше идвала, не бе отваряла дума за това леке. Това петно. Онова, където кръвта и урината ми се бяха разлели отстриани на стола, докато Ърл Уолкър ме режеше с увереността и прецизността на хирург.

— Време за интервенция, а? — попитах, ядосвайки се на изпитателния ѝ поглед.

— Не — каза тя, втурвайки се да ме утешава. — Не, Чарли. Не се опитвам да те контролирам или да отнемам дори част от автономията ти. Просто искам да те накарам да видиш какво правиш и защо.

— Знам защо — казах с равен тон и сух глас. — Бях там.

— Добре. Но разбираш ли какво правиш? — Тя се огледа наоколо, посочвайки купищата и купища с кутии.

Поех си дълбоко дъх, оставяйки раздразнението ми незабелязано да отшуми, после взех чашата си и се насочих към спалнята, единственото спокойно място, което ми бе останало в този момент.

— Точно сега може да изнесете всяко едно нещо от стаята и няма да имам проблем с това. — Магнах с ръка във въздуха. — Разбирате ли

това? Цъфнала и вързала съм като плантация в Джорджия.

— Ще възразиш ли, ако тествам тази теория? — попита тя.

— Чувствай се като у дома си.

Докато продължавах към стаята си, тя тръгна към „Зона 51“. Спрях и загледах как тя свали една кутия и я подаде на чичо Боб. Той я сложи върху стената, по която работи Куки по-рано. И защитната обвивка около черупката ми се пропука. Съвсем малко. Достатъчно, за да причини трус в самата основа на съществуването ми.

Знаех точно какво има под онези кутии. Ако махнеше още много от тях, щеше да се покаже столът, за който бях вързана. Кървавото петно на килима щеше да се появи отново. Истината щеше да изкрещи в лицето ми. Усетих пробождането от метал, плъзгащ се през пластове кожа и плът. Срязвайки сухожилия. Прекъсвайки нерви. Стискайки зъби, за да не изкрещя.

— Чарли?

Чичо Боб каза името ми и осъзнах, че от известно време стоях там, вирайки се в планината от кутии. Отместих засрамено поглед, докато всички чакаха да видят какво щях да направя. Съжалението в очите им бе почти непоносимо.

— Знаеш ли — каза Куки, заобикаляйки барплота, — толкова си силна и могъща, че понякога забравяме... — Тя погледна назад към Амбър, не желайки да издаде твърде много, после продължи, гласът ѝ омекна. — ... понякога забравяме, че си просто човек.

— Няма да поискам да преместиш нито кутия, докато не си готова за това, Чарли — каза Джема, пристъпвайки по-близо. — Но докато това време дойде, ще махаме по една кутия всеки ден.

Беше толкова странно. Никога досега не се бях страхувала от стол — или от петно на килима, като ставаше дума — но напоследък неодушевените предмети изглежда придобиваха свой живот. Бяха зверове, дишането им отекуваше около мен, очите им следяха всяко мое движение, чакайки за подходящ момент да атакуват. Отново да ме прережат.

Този път, когато Джема ме покоси, тонът ѝ бе толкова нежен, толкова непретенциозен. Имах проблем с удържането на стената си.

— Но само ако нямаш проблем с това. Само ако се чувстваш удобно.

— А ако не се?

Чудех се дали бе нередно, че точно в този момент не исках да се занимавам с нищо повече от летаргия. Бях ограбена от служител на паркинг, нападната от демон, разнасяна от сина на Сатаната и ми беше спестена жизненоважна информация от група монахини. Не знаех колко още от това бих могла да понеса.

Тя сложи ръка върху моята.

— Тогава ще бъдем тук, докато не станеш.

След като ѝ отправих благодарна усмивка, бях поразена от ужасяваща мисъл.

— Ама не буквално.

Идея проблесна в очите на Джема.

— Да — каза тя, устните ѝ трепнаха в слаба усмивка. — Буквално. Ще се нанесем тук.

— О, може ли да имаме парти с преспиване? — попита Амбър.

Джема грейна насреца ѝ.

— Определено можем.

Мамка му! Това щеше да е гадно. Докато не оставех Джема да се разправи с кутиите ми, нямаше да имам никакво спокойствие.

— Хубаво, играй си с кутиите ми, ако това те кара да се чувстваш по-добре.

— О, човече — каза Амбър. — Никога не си правим партита с преспиване.

Пуснах още една усмивка, докато Джема, която беше във вихъра си, не каза:

— И ще искам да направиш още едно нещо.

— Да натопя контактните ти лещи в течност за запалки?

— Сега просто си зла. Бих искала да пишеш писмо всеки ден. По едно на ден до който ти дойде наум. Може да бъде различен човек всеки ден или пък само до един и същ човек. Но в това писмо искам да кажеш на човека какво чувстваш към него или нея и нещо общо, например как я караш или какво прави този ден. Става ли?

Отпих отново, после попитах:

— Ще ги четеш ли?

— Нем. — Тя скръсти ръце самодоволно. — Те са само и единствено за теб.

— Може ли да напиша едно до чичо Боб и да му кажа какъв задръстеняк е?

— Хей — каза той, изправяйки се, когато вниманието падна отгоре му. — Какво направих?

Преглътнах едно изкикотване. Предполагам, че ако никой нямаше да ги чете, всичко щеше да бъде наред. Бях учила достатъчно психология, за да разбирам какво се опитваше да направи, но ако никой нямаше да ги види, тогава тя никога нямаше да разбере дали ги бях написала, или не. Това очевидно беше двойна победа.

— И ще знам дали си ги написала, или не, така че не давай обещание, което нямаш намерение да спазиш.

Гадост.

— Откъде ще знаеш? Аз съм наистина добра лъжкия.

Тя се изсмя на това. Преглътнах дръзкия отговор. Предимно защото чичо Боб, Куки и Амбър също се засмяха. Какво, по дяволите?

След като оповестих раздразнението си с директен смъртоносен поглед, попитах:

— Ще ме оставиш ли на мира, ако направя всичко това?

— Да не би да питаш дали ще спра да идвам и да се вра в планината ти от кутии? — Когато свих рамене в отговор, тя каза: — Не. Ще се справим с тази планина. — Тя преметна ръка през раменете ми. — Заедно. Всички ние. — Всички кимнаха в съгласие. — Всеки ден поне един от нас ще сваля по една кутия, докато не успееш да гледаш, без да потръпваш.

Намръщих се.

— Не потръпвам.

— Потръпна — каза чичо Боб.

— Не съм... Както и да е.

Намирах се в кошмар, който включваше добронамерени приятели и семейство, които заслужаваха да бъдат в заключена клетка с анаконда. Не за много дълго. Само колкото да им докара кошмари всяка вечер през следващия месец и нещо.

Мисълта ме зарадва.

Още едно почукване прозвуча от вратата, този път по-силно, по-решително.

— Сериозно, хора? — казах аз, тропайки нататък. Кой още можеха да вкарат в отбора?

Без да се замислям особено, отворих вратата със замах в драматичния дух на актриса от нямото кино.

Това, което видях от другата страна — този, когото видях, — спря дъха ми. Изненада се стрелна през нервната ми система, когато видях Рейес да стои там в чисти тениска и дънки, небрежен като лимонов пай, сякаш не беше убил човек току-що. Сякаш не ме беше влачил през склад и не ме беше хвърлил на циментов под. Сякаш не беше изчезнал, когато се опитвах да проведа цивилизован разговор с него. Точно това ми трябваше.

Той скръсти ръце на гърдите си и се облегна на рамката на вратата, очите му блестяха оценяващо.

— Исках да се уверя, че си добре.

— Защо да не съм? — попитах аз.

Погледът му ме обходи, интересът му изобщо не бе слабо доловим.

— Как е хлапетото?

Току-що се беше бил с демон заради мен. Току-що бе спасил живота ми и все пак стоеше там, сякаш нямаше никакви грижи. Поклатих глава и казах:

— Добре е. Малко травмизиран, но е в добри ръце. Глух е.

— Знам.

— Как? — попитах изненадано.

— Известно време те наблюдавах, докато разговаря с него.

Стиснах устни, после казах:

— Преследвач.

— Откачалка.

Ахнах.

— Неандерталец.

— Ненормалница.

— Примат.

— Психопатка.

Защо целият му репертоар от обиди подлагаше под съмнение умствената ми стабилност? Намръщих се и се приведох напред.

— Демон.

Той уви пръст в долната част на блузата ми и ме придърпа поблизо.

— Тогава това ще те превърне в убийца, нали? — попита той, гласът му бе като плътно, наситено кадифе.

Вдишах топлината, която се виеше около него. Той ми посвети цялото си внимание, фокусиран като леопард върху плячката си, точно толкова дълго, колкото топлината да си пробие път и да се разлее в гърдите ми. През корема ми. Между краката. Докато не забеляза чичо Боб. Погледът му се плъзна покрай мен към мястото, където седеше чичо Боб.

В прилив на паника осъзнах, че домът ми все още бе пълен с нежелани гости. А един от тези нежелани гости бе чичо Боб, мъжът, който прати Рейес в затвора за десет години за престъпление, което не бе извършил. Но вината не беше на Чибо. Всички доказателства сочеха към Рейес. Ърл Уолкър се бе уверил, че щеше да бъде така.

Може би Рейес нямаше да го помни.

Завъртях се и зяпнах непривлекателно.

— Хей, хора. Искам да се запознаете с Рейес.

Куки изпусна нещо, но не посмях да отделя очи от чичо Боб, надявайки се, че нямаше да се издаде. Шансът Рейес да бе забравил мъжа, отговорен за осъждането му, бе колкото адът да замръзне, но поне можех да си мечтая.

Чичо Боб, очевидно изненадан да го види, потисна емоциите си на минутата, опитвайки се да измисли какво да прави, преди да вземе решение. С кимване към Рейес, той се протегна и повдигна ченето на Куки вместо нея. Тя се усети и се усмихна смутено. Обаче не беше достатъчно близо до Джема, за да вдигне нейното, без да си причини голямо неудобство. Амбър също изглеждаше поразена. Тя заобиколи стената от кутии и зяпна, очите ѝ бяха разширени от почуда.

Радвах се да знам, че не бях само аз. Рейес изглежда въздействаше по същия начин на всяка жена в радиус от километър.

Но чичо Боб беше друга работа. Усетих как в Рейес проблесна и се запали огън. Емоция, която можех да определя единствено като омраза. За съжаление бе напълно в правото си да изпитва неприязън към мъжа, който го бе пратил в затвора, макар да бе невинен. И още по-зле, наскоро чичо Боб ми бе казал, че в сърцето си чувствал, че Рейес е невинен. Но нямало какво да направи. Всяко едно доказателство сочело директно към Рейес. Със сигурност Рейес не можеше напълно да го вини.

Чичо Боб седеше на бар стол. Изражението му бе на съжаление и смирение. Той се изправи и тръгна напред, наподобявайки впускащият

се в битка Джон Уейн, знаейки, че няма да оцелее.

— Може би можем да излезем навън — каза той, докато крачеше навън.

Ако стореното току-що от чичо Боб, вече знаейки за Рейес, не бе героично, то не знаех какво беше.

Присъствието на чичо Боб изглежда смъкна самоувереността на Рейес. Плътна нишка от напрежение се изпъна между тях, докато в него бушуваше битка. Битка между това да направи правилното нещо и онова, за което бе научен — от подземния свят — го подтикваше да направи. Усещах как се извиваше и впиваше нокти в емоциите му. На практика точеше лиги да се добере до Чибо. Да го разкъса на парчета. Нещо, което му бе толкова привично, колкото на мен дишането. Но той остана неподвижен. Твърде неподвижен. Вероятно се боеше да помръдне. Страхуваше се какво би направил.

След епична битка, той откъсна поглед от чичо ми и го върна обратно върху мен.

— Просто исках да се уверя, че си добре — каза той и усетих как се затваря в себе си, сякаш с лека ръка можеше да отхвърли чичо Боб и всичко случило се.

— Добре дошъл си да останеш — каза чичо Боб, а аз стиснах челюст, за да й попреча да увисне.

— Съгласна съм! — извика Амбър. Когато всички се обърнаха и зяпнаха насреща й, тя се навря обратно зад кутиите и каза: — Съжалявам. Просто ми се изплъзна.

Погледнах назад и Рейес й се усмихваше. Сладък, разбиращ жест, от който дъхът ми спря. Гневът му моментално изгасна, шокът бе като поливане със студена вода в горещ летен ден.

Осъзнавайки колко груба бях, казах:

— Рейес, не мисля, че си се запознал официално с някого. — Обърнах се към хората, които ми бяха устроили засада, опитвайки се да не ги виня за това. — Това е сестра ми Джема, чичо Боб и Куки.

— И аз — каза тихо гласче изотзад.

— А някъде иззад стената от кутии е дъщерята на Куки, Амбър — казах през смях.

Той не отпусна скръстените си ръце, но кимна на всеки от тях.

Чичо Боб сръга с лакът Джема. Тя се стресна и прочисти гърлото си.

— Приятно ми е да се запознаем — каза тя.

Когато погледът на Рейес се спря отново на нея, той се смръщи замислено. После по лицето му пробяга разпознаване.

Тя лесно го разчете.

— Да — каза тя, протягайки му ръка. — Срещали сме се, но не и официално. — Джема бе с мен първия път, когато видях Рейес. Когато бяхме в гимназията и Рейес бил малтретиран от Ърл Уолкър, мъжа, когото мислел за свой баща.

След напрегнат момент, през който се чудех дали щеше да отхвърли предложението, той пое ръката ѝ в своята. Не пропуснах лекото ахване, което премина през устните ѝ, когато го направи. Не че можех да я виня.

Куки все още не се бе възстановила напълно. Той наклони главата си в поздрав, сякаш повдигаше невидима шапка.

Усмивката, която се разпростря по лицето ѝ, бе легендарна. Или, добре де, като оризов сладкиш: мека, сладка и на ръба да се разтопи в безформена лепкава каша. Тя едва го поздрави и се наложи да използвам цялата си воля, за да не се засмея. Не че се тревожех да не я засрамя. Засрамването ѝ бе една от главните цели в живота ми. Точно след измислянето на безшевни боксерки.

Не, бях споходена от друго чувство. Колкото и да се притеснявах да оставя чичо Боб и Рейс в такава близост, заобиколих покрай стената от кутии и погледнах зад тях към Амбър.

— Миличка? — казах, чудейки се какво се случваше.

Емоцията, изливаща се от нея бе толкова силна, толкова осезаема, че не можех да се концентрирам върху нищо друго. Рейес също трябва да я бе усетил. Погледнах назад. Гледаше ме загрижено.

— Амбър, добре ли си? — попитах аз.

Тя седеше на бюрото ми с наведена глава, дългата ѝ тъмна коса бе непроницаема завеса от къдрици.

— Добре съм — каза тя, държейки лицето си скрито.

Куки дойде и се опита да надникне над рамото ми.

— Какво става? — попита ме тя.

— Не съм сигурна. — Бяхме ли наранили чувствата на Амбър, когато се бяхме обърнали да я погледнем? Не усещах точно болка, но каквото и да чувстваше, то смазваше всичко друго. Хормоните на дванадесетгодишните бяха сложно нещо. Изглеждаше наред тридесет

секунди по-рано. Понеже не знаех какво друго да направя, попитах: — Ще дойдеш ли да се запознаеш с Рейес?

Тогава тя вдигна поглед към мен и можех да видя как сините ѝ очи се пълнят със сълзи. Тя се сви отново, засрамена и ме остави да я поведе.

— Това е онази, която наричат Амбър от рода Ковалски — казах, опитвайки се да развеселя настроението. — Но е сърцеразбивачка, така че се пази. — Намигнах на Рейес.

Тя закричи напред, погледът ѝ бе прикован в земята, раменете ѝ бяха превити, несигурни.

Той я огледа, накланяйки главата си за по-добра видимост. Тя бе висока за момиче и наистина висока като за дванадесетгодишно момиче, но ръстът ѝ ѝ даваше грация, която липсваше при другите момичета на нейната възраст. Като газела.

— Амбър, можеш ли да кажеш „здрасти“? — попита Куки.

Все още с извърнат поглед, тя поклати глава.

Куки изглеждаше огорчена. Тя отметна дълъг кичур коса зад ухото на Амбър.

— Толкова съжалявам — каза тя на Рейес, клатейки собствената си глава безпомощно. — Обикновено е толкова приказлива.

— Ти ли я спаси? — каза Амбър най-накрая, говорейки на краката си. — Ти ли я пазиш?

Преди някой от нас да успее да ѝ зададе въпрос, Рейес каза:

— Само в наистина специални случаи.

За какво говореха? Амбър не знаеше за Рейес. Откъде знаеше, че бе спасил живота ми? Няколко пъти даже.

Тогава тя вдигна очи към него, миглите ѝ удържаха проблясваща сълза.

— Знам какво правиш. Знам какво си. Те си мислят, че не знам, но не е така. И знам, че беше тук онази нощ.

— Амбър — каза Куки, нервна усмивка трептеше в тъгълчетата на устата ѝ, — откъде би могла да знаеш това? — Куки изведнъж се уплаши и знаех в каква посока бяха поели мислите ѝ. Какво би ѝ направил Рейес, ако знаеше, че Амбър бе наясно със съществуването му? — Не знае за какво говори.

— Виждаш ли? Не знаят и не ти вярват така, както аз. — Тя направи крачка напред. — Бдял си над Чарли през целия ѝ живот.

Пазил си я. А онази нощ, ако не беше дошъл... — Дъхът ѝ секна и преди някой от нас да разбере какво прави, тя хукна напред.

Рейес отстъпи назад, сякаш бе несигурен, когато тя се хвърли към него.

Тя обви ръце около врата му.

— Благодаря ти. — Обърна се към него. — Толкова ти благодаря. Спаси ни живота.

След неудобен момент, в който Рейес се остави да бъде прегръщан от дванадесетгодишна, той отпусна ръце около нея. Тя го стисна по-силно.

Пристъпих напред и потърках гърба ѝ, сърцето ми бе изпълнено с обожание. Не осъзнавах, че знаеше, че Рейес се бе появил в онази нощ, когато Ърл Уолкър ме атакува. Не осъзнавах, че знаеше нещо за случилото се.

Тя ме погледна, после прошепна в ухото му.

— Знам и какво е *тя*, но няма да кажа на никого.

Рейес ѝ отправи най-чаровната усмивка, която някога бях виждала. Нежен смях от удоволствие се надигна от нея, преди да се откъсне от обятията му. Тя се домъкна до мен, очите ѝ бяха добили замечтания поглед, който познавах така добре.

— Ще влезеш ли? — попитах.

Той намигна на Амбър, после се обърна към мен.

— Не и тази нощ. Имам работа.

— Разбира се. Но наистина искам да поговорим за... — Замислих се как да кажа „обладаване от демон“, без да кажа „обладаване от демон“. — ... проблемите с обитаването, които имаме.

Едното ъгълче на устата му се изви в полуусмивка.

— Относно това, наистина имам нужда да останеш в апартамента си през следващите няколко дни.

— Не мога, но благодаря, че помоли.

Той се огледа наоколо, после каза със заплашителен тон:

— Не ме карай да настоявам.

— Сериозно? — Наистина ли си мислеше, че това бе свършило работа?

Той си пое дълбоко дъх, после изглежда се предаде. След момент на размисъл отново докосна долния край на блузата ми.

— Радвам се, че дойде да ме видиш.

Потърках opakoto на ръката му с върховете на пръстите си.

— Радвам се, че си свободен.

Подсмихна се, сякаш бях казала нещо забавно.

— Какво? — попитах.

Той пристъпи по-близо, въпреки че Амбър беше там, въпреки че Чибо стоеше зад мен, прокара палец по долната ми устна и каза:

— Има тънка граница между свободата и робството.

---

[1] „Зона 51“ е американски свръхсекретен военен полигон. —
Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

*На две пътиета от екипън между
момичета.*

Надпис   върху
тениска

— Добре ли си? — Бе попитал чичо Боб, след като затворих входната врата. Както винаги въздухът пукаше от електричество в присъствието на Рейес. Но си помислих колко беше сладко, че Чибо се тревожеше за мен. Той бе този, който трепереше в купените си от намаление мокасини. Беше започнал да разбира на какво бе способен Рейес и треперенето в мокасините му беше доста подходяща реакция. Особено след като той бе този, който го беше вкарал зад решетките.

— Добре съм, благодаря. Ти как си?

— Закъснял — каза той. — Имам среща.

Опитах се да не изглеждам твърде изненадана.

— С човек?

Той се намръщи.

— Не, с автомат за сода. Разбира се, че с човек.

Амбър се изкиска, възстановявайки се от присъствието на Рейес много по-бързо от майка си или от Джема. Дадох им няколко минути да преглътнат всичко, докато дразнех Чибо, който имаше да се възстановява само от близкото до смъртта преживяване. Толкова се радвах, че Рейес не го разкъса на парчета. Харесвах го много повече, когато не беше на парчета. За разлика от, да кажем, предпочитанията ми за зеле или хеви метъл китарно соло.

Добивайки чувството, че щях да имам компания за известно време, аз се отправих към душа.

— Е, по-добре да си вървиш у дома — казах на Чибо. — Не можеш дълго да държиш дамата си вързана в мазето, преди да се разсърди.

Точно когато влязох в банята, го чух да казва:

— Говори с баща си.

Малко вероятно. Душът бе невероятен, дори и с космат звяр, който ме буташе напред-назад. От два месеца не бях виждала толкова екшън в един ден. Тялото ми не знаеше какво да прави. Как да реагира. Искях си дивана — който можеше да се, а можеше и да не се казва Шарън — и зрънчо със сирене, но осъзнах, че трябваше да отвикна и от двете. Отначало бавно. Може би щях да сваля летвата до кресло и крекери със сирене, да намалявам постепенно, после да опитам нещо здравословно като да изчистя къщата и да ям ябълка.

Потреперих при мисълта. Зрънчото със сирене беше толкова успокоително. И беше оранжево. Не, вероятно не трябваше да прибързвам с нищо. Измислих план Б. Да изчистя къщата, докато ям зрънчо със сирене. Успокояващо и продуктивно.

След като Артемида се гмурна в земята под мен, аз излязох от душа и се облякох в едноцветно долнище на пижама с цвят на лайм, което нямаше никакви остроумни надписи. Но компенсирах с потник, заявяващ, че „САРК — е вторият ми най-любим — АЗЪМ“. Готова отново да се изправя пред тълпата, аз се върнах обратно в хола.

Куки и Джема бяха в кухнята, пробвайки всичките ми готини нови джаджи. Да се надяваме, че щях да получа нещо за ядене от опитите им. Когато излязох, Амбър събра учебниците си и се приближи към мен.

— Наистина си шумна в банята — каза тя.

Можех само да си представям какво се чуваше тук, когато Артемида многократно ме събаряше върху стените.

— Да, спънах се.

— Седем пъти?

— Да.

— О, добре. Ами, само исках да кажа, че съжалявам, Чарли. Нямах намерение да правя онова. С Рейес. Нямах намерение да те излагам.

— Да ме излагаш? — Прегърнах я в обятията си. — Амбър, никога не можеш да ме изложиш.

— Никога? — попита тя.

— Никога.

— Веднъж извиках на мама в магазина и я попитах дали иска обикновени, или супер абсорбиращи тампони. Добавих, че, според кутията, супер абсорбиращите са за онези тежки дни. После ѝ казах да оцени нейните дни по скалата от едно до десет.

— Добре, би могла.

— После, докато стояхме на опашката, я попитах защо купува три опаковки „Лятна нощ“^[1] посред зима.

Отдръпнах я на ръка разстояние.

— Уау!

— Знам, нали? Нямах представа, че човек може да стане толкова червен.

— Значи, установяваме, че, да, несъмнено можеш да ме изложиш. Но не си го направила. Съжалявам, че знаеш толкова много неща, които никое дванадесетгодишно момиче не бива да знае.

— Няма да кажа на никого. Обещавам.

Надникнах да видя какво правеха главните готвачи. Когато видях, че са заети, се приведох към нея.

— Какво точно знаеш?

Тя се усмихна.

— Знам, че си жътвар на души.

Тази информация ме остави без въздух.

— И знам, че Рейес е синът на Сатаната.

— К-как си разбрала всичко това?

— Имам много добър слух. И мога да слушам всякакви разговори, дори когато си пиша домашните.

— Наистина ли?

Тя изсумтя.

— Кълна се, че се държите така, сякаш оглушавам всеки път, когато отворя учебник. — Със злобен кикот, тя се отпрати към вратата. — Мога да чувам и други неща. Преди да се появиш, нямах представа, че някой мъж може да накара едно момиче да крещи така. Рейес изглежда е много талантлив.

Уверена, че очите ми приличаха на сервизни чинии, хвърлих бърз поглед на Куки, за да уверя, че не ни обръщаше внимание. Макар никога да не бях имала отношения с Рейес, освен в сънищата ми и веднъж, когато беше безтелесен, тези отношения бяха... много задоволителни. И очевидно Амбър го знаеше.

— Не се тревожи. Мама не знае.

— Че Рейес е много талантлив?

— О, не, напълно е наясно с тази част. Просто не знае, че аз знам, че Рейес е много талантлив. — Тя отново се изкикоти, звук, който създаваше представа за луд учен, и точно преди да затвори вратата след себе си, тя каза: — Но не спирайте заради мен.

О. Боже. Мой. Куки щеше да ме убие.

— За какво си говорихте вие двете? — попита тя.

Подскочих, след което пригладих долнището на пижамата си.

— Нищо. Защо? За какво си мислиш, че сме говорили?

Тя ми се намръщи.

— Мислиш ли, че е добре?

— О, мисля, че е съвсем добре. — Малката хитруша.

Тя се върна обратно към бъркането на някаква смес, докато Джема изсипваше вътре прахообразна субстанция. Можех само да се надявам, че щяха да пекат браунита. Браунитата бяха като резервни батерии. Човек не можеше да има прекалено много у дома.

— Ще спя при теб — каза Джема, докато гледаше сместа и изсипа още малко от пудрата.

— Не си точно мой тип, но добре. За колко извратено става въпрос?

— Мислиш ли, че му трябва още? — тя попита Куки, инспектирайки купата.

— Човек не може да сложи твърде много пудра захар — каза Куки. После ме посочи с бъркалката. — Мисля, че трябва да бутилираш Рейес и да го продаваш на черния пазар. Ще забогатеем.

Пристъпих по-близо.

— Пич, какво бъркаш?

— Тъй като доскоро бяхме в една стая с най-секси мъжа на планетата, вероятно разбивам целомъдрието си. — Тя се изкиска. — Схвана ли? Разбивам целомъдрието си?

Джема се изсмя, докато отмерваше още пудра захар. Хвърлих поглед в купата на Куки и загребах малко бял рай.

— Значи, глазура?

— Да, тестваме новите ти тави за торти.

— Купила съм тави за торти? — Това бе толкова необичайно за мен.

Тя размърда вежди.
— И си купила миксер за маргарити.
Ооо!

* * *

Скоро открих, че Джема имаше скрити мотиви за това да се мотае около мен и да пие като риба на сухо. Можех да го разчета по езика на тялото ѝ, по променящата се светлина в очите ѝ, но най-вече когато каза:

— Имам скрити мотиви.

Беше решена да ми помогне да заспя, ако ще и да трябваше да ме нафирка за целта. Затова тя и Куки пробваха миксера за маргарита, който бях поръчала по време на падението си. В продължение на седмица можех да мисля само за пиене на маргарити — е, това и да прокарвам език по зъбите на Рейес — но нямах сол — нито зъбите на Рейес. Освен това ми липсваше енергията, за да изляза от апартамента си и да си взема — или желанието да падна толкова ниско, че да моля Рейес да ме остави да оближа зъбите му след онова, което стори — така че можех само да си мечтая за маргарита. И за зъбите на Рейес.

Тайничко се надявах, че някоя маргарита можеше магически да се появи в ръката ми, но това означаваше, че щеше да се наложи да оставя дистанционното, а Бог знаеше, че това нямаше да се случи.

Беше порочен кръг.

Но Джема рядко пиеше. Може би чаша вино на вечеря. А аз пиех само при специални случаи. Като петъци и съботи например. Куки от друга страна...

— Юхууууууу! — Куки вдигна триумфиращо ръце. Никаква идея защо. — Не тъм се табавлявала толтова много от... от... — Изглежда не можеше да намери смислени думи, но бързо се окопоти и посочи към вратата. — Откакто Рейет Фарлоу влезе през тази врата! — Обърна се отново към мен, а изражението ѝ бе пълно с изумление. — И, боже мой, това момче знаеше как да върви.

Куки стоеше от другата страна на барплота, опитвайки се да пече брауните в новата ми електрическа тенджерата под налягане. Макар апартаментът да миришеше наистина хубаво, нямах големи надежди за

шоколадов десерт в скоро време. Тенджерата изпиука и тя се обърна да я провери, точно преди да изчезне. Това беше странно. В един момент беше там, а в следващия я нямаше. А изчезването ѝ скоро бе последвано от силно тупване, звукът отекна от пода на кухнята. Помислих дали да не се втурна да я спасявам, но в този момент няхах доверие на краката си. Джема беше провесена пред облегалката на дивана ми — който можеше да се, а можеше и да не се казва Мелвин, — а леля Лилиан, която се кълнеше, че това бяха най-добрите маргарити, които бе опитвала след конкурса по красота, в който бе участвала в Хуарес, беше по лице на пода ми. Никаква идея защо.

— Изпускаш, господин Уонг. Не знам какво сложи Куки в тези, но са невероятни. — Козирувах на кутиите, които го обграждаха, пресуших последната глътка маргарита — или Кукирита, както наскоро бяха прекръстени — и реших да се захвана с писането на писмо, за което настояваше Джема като форма на терапия. Обикновено терапевтите се придържаха към водене на дневници, така че писането на писма бе интересна промяна.

Реших да напиша писмо до Дядо Коледа. Коледа бе минала и заминала, но аз я пропуснах, тъй като не говорех с друг, освен с търговците от канала „Купи от вкъщи“, а те изглежда не искаха да прекарат Коледа с мен.

Имах коледна вечеря с Куки и Амбър, разбира се, а Джема и чичо Боб бяха дошли да донесат подаръци и специална, лепкава депресия, но не помнех много повече от това. Макар че имаше невероятен шоколадов чийзкейк някъде там. Останалото беше неясно.

Извадих лист и химикал и нахвърлих мислите си.

„Скъпи Дядо Коледа...

Какво, по дяволите?“

Толкова можах и не ме доведе до никъде. Не се почувствах по-добре от това усилие. Терапевтичните техники на Джема не струаха. Все още не можех да изкарам Рейес от главата си. Гледката как остави Амбър да го прегърне бе твърде ценна. И не това, което исках. Исках да съм му ядосана, да размахвам юмрук и да се зъбя, но той се биеше с демони заради мен. За да съм в безопасност. Така адски трудно беше да продължаваш да си ядосан на някой, който тайно се бие във война в твоя чест. По дяволите.

Подкарах Джема към спалнята и легнах до нея, само за да се взирам в тавана цели два часа. После в стената. Нощното шкафче. Покритата с черепи кутия с кърпички. След часове, прекарани в нищо друго, освен в раздразнение, отместих ръката на Джема от лицето си и се измъкнах от леглото. Наистина се надявах тази маргарита да ми помогне да заспя, както на Джема и Куки, но не стана така. Когато се опитвах да стоя будна със седмици, можех единствено да пия огромни количества кафе, за да се преборя със съня. Сега исках да спя, а не можех.

Сънчо беше задник.

Осъзнах, че единственият липсващ в малката им засада беше Гарет Суопс, спец по издирване на хора, който често работеше с чичо Боб. Не го бях виждала, откакто за малко не причиних смъртта му. За втори път. Но със сигурност не беше злопамятен. Не беше минавал насам, а аз нямах желанието или енергията да напускам апартамента си, така че не го бях чувала от два месеца. Никакво телефонно обаждане. Никакво съобщение. Никакъв имейл. Две огнестрелни рани или не, това просто не беше обичайно за него.

Реших да го издирия. Вероятно не беше същият след близкото си до смъртта преживяване. Беше ме видял. Когато бе умрял на операционната маса, той бе видял как изглеждах от другата страна, бе видял с какво се занимавах обикновено. За всички беше трудно.

И все пак нямах представа дали помни. Като ескалатор до Рая, аз имах определени отговорности, които веднъж бях опитала да му обясня. Но когато видиш, тогава започваш да вярваш. Може би го бе тласнало отвъд ръба. Може би реалността бе много по-обезпокоителна от представата.

Натиках краката си в чифт пантофи, наметнах яке и тръгнах.

Шофирането в три часа сутринта си имаше предимства. Като например слаб до никакъв трафик, така че стигнах до къщата на Гарет за рекордно време.

Почуках на вратата му и зачаках. На този мъж му отнемаше цяла вечност да отговори в малките часове преди съмване. Почуках отново. Винаги се бях чудила нещо: Ако спецът по издирване на хора бъдеше арестуван и избяга, кой ходеше да го търси?

— Чарлз! — изръмжа иззад вратата той. — Кълна се в Бог, ако си ти...

Откъде знаеше? Реших да не казвам нищо. Да го изненадам с присъствието си.

Вратата се отвори със замах и той застана там без риза и разрошен. Макар да не си падах съвсем по Гарет, той изглеждаше добре. Имаше кожа с цвят на мока и опушено сиви очи, които се спряха на Маргарет, но също толкова бързо спряха да ѝ обръщат внимание. Той беше в бизнеса. Със сигурност разбираше нуждата ми да нося желязо дори и с пижамата си.

— Какво става? — попитах много по-жизнерадостно, отколкото се чувствах.

— Майтапиш ли се с мен? — Той разтърка окото си с ръка.

— Нем. — Минах покрай него и отидох право при дивана му. Но къщата му беше наистина тъмна. Странно. — Не съм те виждала от цяла вечност. Помислих си, че трябва да си поговорим.

— Има такова нещо като да си твърде самонадеян.

— Да знаеш, че го чувам често. Имаш ли кафе?

След като въздъхна шумно, така че да не пропусна раздразнението му, той затвори вратата с повече сила, отколкото смятах за нужно, и закрачи към кухнята.

— Какво правиш тук?

— Дразня те.

— Освен това.

— Не осъзнавах, че ми трябва причина, за да посетя един от най-добрите си приятели на планетата Земя.

— Отново ли се опитваш да стоиш бедна с дни?

— Нем. Не се опитвам. Просто го правя.

Той ровичкаше из кухнята и макар да не можех да видя какво правеше, ровичкащите звуци спряха. Зачаках. Може би беше заради изявлението за най-добрия приятел. Очевидно не знаеше, че бе един от най-добрите ми приятели. Трябва да се бе почувствал наистина поласкан. Или ужасен. Така или иначе беше победа.

— Ето.

Подскочих. Стоеше точно зад мен, подавайки ми чаша за вино.

— Сервираш ми кафе в чаша за вино?

— Не.

— Това вино с вкус на кафе ли е?

— Не. Пий. — Той наклони чашата към устата ми.

Отпих глътка и...

— Хей, това не е зле.

— Изпий го цялото и ще те закарам до вас.

— Пич, трябва ти повече от една чаша вино, за да ме напиеш.

Помниш ли каква съм?

— Досадна.

— Това беше толкова незаслужено.

Той седна до мен на дивана и изпъна крака. Беше нахлузил чифт дънки, но краката му бяха боси. Те се отъркаха в купчина книги. Дори не знаех, че Суопс можеше да чете.

— Имаш ли проблеми със съня? — попита той.

— Нещо такова. — Приведох се равнодушно напред, за да разгледам заглавията. — Не съвсем. Искам да знам защо ме избягваш.

Той спусна краката си върху килима и седна по-напред, държейки бира в ръцете си. Разглежда килима цяла минута, преди да каже:

— Не съм те избягвал.

Всичките му книги бяха за духовната реалност, рай и ад, демони и ангели. Близкото му до смъртта преживяване трябва да му бе повлияло повече, отколкото предполагах.

— Не си идвал да ме видиш от два месеца.

— И ти не си идвала да ме видиш от два месеца. Що се отнася до мен, това не е отбягване, Чарлз. Това е самосъхранение.

Гадост.

— Знам, че е защото продължават да те прострелват заради мен.

Той потъна обратно в дивана и отпи от бирата си.

— Така ли мислиш?

— Не че мога да те виня. И аз не бих припарвала до себе си, ако продължаваха да ме прострелват заради мен самата. — Отпих от виното. — Това не излезе правилно.

Той отпи голяма глътка, пресушавайки бирата за три секунди. Когато се изправи, за да си вземе още една, аз го спрях с ръка върху неговата. Но не получих реакцията, която очаквах. Онази, с която бях свикнала. Той емоционално се отдръпна. Почти свивайки се вътрешно от докосването ми.

Емоцията ме разтърси. Не осъзнавах, че сега вече го отвращавах.

На това му се викаше да ти отворят очите.

— Съжалявам — казах, оставяйки чашата с вино на масичката.
— По-добре да вървя. Ще поговорим по-късно.

— Не — каза той, но аз вече се бях отправила към вратата.

Той заобиколи дивана и затръшна вратата, още щом я отворих. Стойки зад мен, той издиша бавно.

— Съжалявам, Чарлз. Нямах намерение да те нараня. Забравям, че усещаш нещата, че извличаш емоции от другите хора.

Обърнах се въпросително към него.

— И какво? Ще се опитваш да контролираш емоциите си около мен? Да се преструваш, че не те отвращавам? — Трепване в глупавото ми дишане издаде, че реакцията му ме беше наранила. Никога не ме беше наранявал преди, не и така, а бяхме имали своите моменти. Защо сега? Защо изобщо ми пукаше?

Но знаех. Винаги ме беше мислил за луда, но никога преди не го бях отвращавала. От това осъзнаване очите ми се напълниха със сълзи.

— Отвратен? — попита той, веждите му се бяха събрали в концентрация. — Това ли мислиш?

Задъхан смях се изтръгна от мен.

— Моля те, Суопс. Не можеш да скриеш емоциите си. Усещам ги като удар в стомаха. Всичко е наред. Просто трябва да си вървя.

— Може и да усещаш емоциите, но не те бива в разгадаването им, ако си прочела отвращение във всичко това.

— Гарет, моля те, остави ме да си вървя. Съжалявам, че те събудих.

— По дяволите, не. Сядай. — Той посочи дивана, докато държеше другата си ръка здраво притисната във вратата.

Хубаво. Нямахше нужда да се муси. Седнах обратно и чак тогава той зае отново мястото си. Имах чувството, че ми нямахше доверие.

— Сега, защо си мислиш, че по някакъв начин би могла да ме отвориш? — попита той.

— Избягваш ме като за начало.

— И това значи, че съм отвратен от теб?

— Не искаш да говориш за случилото се — опитах отново. Макар да не исках да говоря за случилото се с мен, бях готова да говоря за случилото се с него.

— Добре. Какво се случи?

— Ти умря.

Той се взря в мен, без да мига.

— Умря и дойде да ме видиш. Помниш ли?

— Трябва ми още една бира.

Оставих го да стане за още една бира, но го последвах. Той отвори хладилника, свали капачката и пресуши цялото нещо, без да спре. След като метна бутилката, извади още една и я изпи по-бавно. Седнах на малката му кухненска маса и той се присъедини към мен.

— Можеш ли да ми кажеш какво помниш? — попитах го, когато седна. Когато просто се загледа в бутилката в ръцете си, казах: — Помниш ли нещо? — Знаех, че помнеш. Трябваше да помни. Ако не, никога нямаше да реагира по такъв начин.

— Помня всичко.

Пребледнях при мисълта.

— Какво например?

Той вдиша дълбоко и каза:

— Помня, че бях привлечен към светлината ти. Помня онова малко момиченце, което премина през теб. Помня господин Уонг и кучето.

— Това ли те притеснява? Това, което си ме видял да правя?

— Не. — Той ме погледна решително. — Нищо относно теб не ме притеснява, освен факта, че почука на вратата ми в три сутринта. Има други неща, за които не знаеш.

Намръщих се насреща му.

— Например?

— След като те видях, отидох другаде. Предположих, че се връщам в тялото си, след като вече не бях мъртъв.

— Как изобщо знаеше, че не си мъртъв?

— Баща ми ми каза. Той ме прати обратно. Не го бях виждал, откакто бях на десет. Беше инженер в американска компания в Колумбия. Беше отвлечен. Обикновено просто искаха откуп, но нещо трябва да се е объркало. Повече не чухме нищо за него. Просто изчезна.

— Но си го видял? — попитах го изумено. Цялото нещо с преминаването отвъд бе такава мистерия, дори и за мен.

— Да. Прати ме обратно. Бях бесен. — Обърна се да погледне през прозореца в тъмната нощ. — Не исках да се връщам. Никога не се бях чувствал така.

— Чувала съм го и преди. Радвам се да знам, че смъртта е просто фаза, че отиваме в друг свят и е невероятно. Но каза, че си отишъл другаде?

— Да. След като те видях. И невинаги е невероятно.

— Не разбирам.

— Отидох в ада, Чарлз.

Застинах.

— Имаш предвид метафорично, нали?

— Не. Нямам.

— Искаш да кажеш буквално? Адът? Като огън и жупел?

— Да.

Седнах назад, поразена.

— И научих някои неща. Не бях там случайно. Бях изпратен. Да науча. Да разбера.

— Какво да разбереш?

— С какво се е занимавало гаджето ти.

Нямаше нужда да обяснява. Знаех, че говореше за Рейес. Кой друг?

— Имаш ли някаква представа какъв е той?

— Синът на Сатаната.

Изражението му показва изненадата му.

— И нямаш проблем с това?

— Суопс, той е избягал от ада, ясно? Не е лош човек. Е, не съвсем лош.

Той се изсмя и стана от масата.

— Тогава трябва да видиш онова, което видях аз.

Вълна от страх премина през мен.

— Какво?

— Бил е генерал там, да знаеш. Синът на злото, да, но съвсем сам се е издигнал през йерархията на ада. Бил е умел убиец и е живеел за вкуса от кръвта на враговете си.

— Не е бил отгледан съвсем в грижовна среда.

— Значи цяла вечер ще му измисляш оправдания? Защо дойде тук?

— Искях да знам как си. Съжалявам.

Отново станах да си ходя, но той ме спря с едно нещо, което каза:

— Бил е изпратен тук. За теб.

Обърнах се към него.

— Знам, че е бил изпратен тук, но за да се добере до портал. Който и да е портал. Не конкретно за мен. После ме е видял и се е влюбил. Така че е избягал от оковите на баща си и ме е чакал.

— Влюбил се е? — Смаяното изражение на лицето му ми каза точно какво си мислеше за мен. — Не е избягал от нищо. Бил е изпратен. Конкретно за теб.

— Не можеш да вярваш в това.

— О, не. Права си. Искам да кажа, че само ми го показаха в ада. Със сигурност източниците ми грешат.

— Суопс, хората не ходят просто така в отвъдното, а после да се връщат невредими.

— По дяволите, не го правят. Аз го направих. После бях издърпан от някаква сила. И никога не съм казвал, че съм невредим.

Е, ако нещо можеше да повлияе на психиката, то това бе пътуване до ада. Не знаех какво да кажа.

— Как беше?

Той размаха бирата си във въздуха.

— Знаеш. Горещо. Много писъци. Много агония. Не го препоръчвам за ваканционно местенце.

— Как разбра за...? Кой ти каза за Рейес?

Погледът, който ми отправи, бе изпълнен с кипяща омраза.

— Баща му.

Отпуснах се обратно на стола.

— Значи двамата просто така завързахте разговор над някоя зейнала яма, сравнявахте си записките за смъртта и агонията?

— Нещо такова. Той искаше да видя, Чарли.

— Какво да видиш?

— Какъв е бил синът му. — Той се наведе напред, сякаш се опитваше да ме убеди да му повярвам. — Какво е направил.

— Всички сме вършили неща, с които не се гордеем.

Той се изсмя грубо и потърка лице с пръстите си.

— Живееш в свой малък свят, нали?

— Да, и там ми харесва.

— Е, нека ти кажа това: знам какъв е, знам каква си ти и знам какво ще дойде, ако те докопа. Не възнамерявам да го допусна.

О, чудно.

— Какво ще дойде? Какво, като ада на Земята?

— Като най-лошия ад на Земята. Чарлз, той е бил пратен тук. За теб. За да сбъдне всички мечти на баща си.

Изправих се, за да си взема вода.

— Онова, което си видял, което са ти казали, не е вярно. Не е бил изпратен тук. Избягал е. Дошъл е тук по своя воля.

— Това ли ти е казал?

— Да — казах, преглеждайки шкафовете му за чаша.

— Не съм предполагал, че жътварят на души ще бъде толкова наивен.

Майната му. Можех да пия вкъщи. Малко неща мразех повече от това да подлагат под съмнение интелекта ми.

Затворих вратичката на шкафа и се приведох към него, докато седеше на масата.

— Значи си бил в ада, а? — Когато кимна, аз му отправих захаросана усмивка, потупах го по бузата и казах: — Сладки сънища.

---

[1] Summer's Eve (англ.) — марка интимен гел. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 10

*Изправянето пред страховете ти
изгражда характера.*

*Но бягането от тях изгражда
сухожилията.*

Стикер върху кола

Карах до вкъщи, виждайки в червено. Буквално. Едно ченге ме спря и онези светлини блестяха дяволски силно. Вероятно щях да виждам в размазано червено с дни. След малко флиртуване, което не постигна нищо, и споменаването на това кой беше чичо ми, което свърши работа, изминах остатъка от пътя малко по-спокойна и доста по-бавно. Въпреки враждебността, къщата на Суопс беше хубава почивка от претрупаното ми жилище. Огледах района, когато подкарах, отделяйки специално внимание на зловещите сенки и тъмните ъгли. Не бях излизала толкова много от седмици. А да излизам през нощта, в такъв пустеещ час, бе странно чувство. Небезопасно.

Заклучих вратите си и се отправих навътре в сградата, само за да бъда сполетяна от нуждата да проверя всяко ъгълче и пролука, преди да се заизкачвам по стълбите към апартамента ми на третия етаж. Пристъпвах с гръб към стената, постоянно проверявайки през рамо. Ако имаше момент, в който да трябваше да се носи фенерче, със сигурност щеше да бъде през нощта.

След като се промъкнах на пръсти в стаята си, опитвайки се да не събудя Джема, отворих най-горното чекмедже на дрешника си и извадих снимка. Снимката. Онази, която бях получила преди няколко седмици и не бях поглеждала оттогава.

Чух да се пуска водата в тоалетната и Куки надникна в стаята ми. Светлината от лампата над печката в кухнята се носеше около нея, позволявайки ми да различа силуета ѝ.

— Чарли, ти ли си? — попита тя с груб и сънен глас.

Зачудих се дали още беше пияна. Накланяйки снимката така, че всъщност да не мога да я видя, казах:

— Не, аз съм Ейпъл, злата близначка на Чарли.

— Не можеш ли да заспиш?

Седнах на ръба на леглото си.

— Не съвсем. Продължавам да получавам противоречива информация.

Тя седна до мен.

— За кое?

След като се засмях тихо, казах:

— Ще можеш ли да станеш сутринта?

Тя се усмихна.

— Добре съм. Бързо изтрезнявам.

— Беше припаднала на кухненския ми под.

След не особено деликатно изсумтяване, тя каза:

— Все едно е било за пръв път.

Имаше право.

— Та, какво става?

— Не знам какво да мисля за Рейес.

— О, скъпа, кой знае? Той е енигма, обвита в чувственост, овързана с дузина вериги от желание и закичена с остра като бръснач панделка от опасност. Има повече слоеве и от милиардерска сватбена торта.

Веждите ми се стрелнаха нагоре.

— Чувственост?

— Знам. По-скоро е най-секси съществото, което някога е ходило по лицето на Земята, но тази част е трудна за пропускане. — Тя забеляза снимката в ръката ми. — Какво е това?

Наведох глава.

— Помниш ли, когато отидох в сградата, в която за пръв път видях Рейес? Онази изоставена жилищна сграда, в която се бе настанила лудата жена?

— Да. Тя е била домоуправителка, когато Рейес е живеел там. Когато си била в гимназията.

— Точно. Е, тя ми даде това. — Подадох ѝ снимката, но я задържах в единия ъгъл и казах: — Трябва да те предупредя, че е наистина детайлна.

Изненада се появи на лицето ѝ, когато я взе и я задържа вдигната, за да улови всяка частица светлина, която стаята предлагаше. Отначало веждите ѝ се смръщиха, докато се опитваше да види изображението; после се присвиха, когато разбра. Картината бавно дойде на фокус. Очите ѝ се разшириха. Устата ѝ се отвори в мълчаливо потвърждение на това, че бе разбрала. После очите ѝ се насълзиха и покри долната част на лицето си със свободната си ръка.

Сякаш ставаше свидетел на автомобилна катастрофа, изглеждаше неспособна да отмести поглед. Нямахте нужда да поглеждам отново, за да знам какви ужаси съдържаше изображението. То се бе жигосало в мозъка ми в минутата, в която спрях поглед на него.

Въжетата. Кръвта. Синините. Срамът.

Тя най-накрая проговори иззад ръката си.

— Това да не е...? — Дъхът секна в гърдите ѝ и тя преглътна, преди да започне отново. — Това Рейес ли е?

— Да.

Очите ѝ се затвориха и тя притисна снимката към гърдите си, сякаш се опитваше да го прегърне. Да го защити. Забелязах лъскави пътечки да се спускат от миглите ѝ.

— Боже мой, Чарли. Каза ми, но...

— Знам. — Преплетох ръка с нейните.

Тя я прегърна и я потупа.

Оставих я за минута да попие видяното. Да овладее емоциите си.

Снимката беше, както вярвах, трофей. Според сестрата на Рейес, Ким, Ърл Уолкър е правел подробни снимки на Рейес, после ги е криел в стените навсякъде, където са живеели. А те постоянно са се местели, така че можеше да са дузина места. Тя каза, че снимките са били подкуп, целящ да държи Рейес под контрол. Можеше и да е така, макар да смятах, че по-скоро са били сувенири. Спомени за подвизите му. Но ме смайваше това защо ще ги слага в стените. Ако наистина са били трофеи, нямаше ли да си ги вземе? Защо да ги оставя някъде, където може да бъдат намерени — и в случая с госпожица Фей са били — и използвани срещу него?

После осъзнах, че Ърл вероятно не присъстваше на никоя от тези снимки. Всички те са били на Рейес.

На снимката, която ми бе дала госпожица Фей, Ърл изглежда целенасочено унижаваше Рейес. Това беше най-лошата част. Беше го завързал и му бе закрил очите, макар да нямах проблем с това да разпозная перфектните форми на Рейес. Рошавата му тъмна коса. Пълните му устни. Гладките, механични татуировки по раменете и ръцете му. Впиващото се в плътта му въже. То отваряше наново рани, които изглежда заздравяваха. На снимката изглеждаше на около шестнадесет, лицето му бе извърнато настрани, устните му бяха стиснати в унижение. Големи петна от черни синини маркираха врата и ребрата му. Дълги, крещящи прорези, някои пресни, някои наполовина излекувани, белязваха ръцете и тялото му.

Никога нямаше да мога да изтрия картината от ума си, макар да обмислях да пробвам с електрошокова терапия за всеки случай. Щеше да си струва. И все пак запазих снимката. До този ден нямах представа защо не я бях изгорила в минутата, в която я получих.

— Не мога да си представя какъв е бил животът му — каза Куки, взирайки се в пространството.

— Нито пък аз. Тази нощ спаси моя. Би се с демон, който бе дяволски решен да ми разкъса гърлото.

Тя се напрегна притеснено.

— Чарли, ти сериозно ли?

— Да. Толкова му бях ядосана, но всичко, което някога е правил, е било да ми спасява живота. Отново и отново, докато растяхме. Не съм сигурна, че имам правото да му се сърдя.

— Може би не си.

— Какво имаш предвид?

Тя прехапа устна, колебаейки се, после каза:

— Познавам те, Чарли, и не мисля, че си ядосана на някой друг, освен на себе си.

Изпънах се.

— Защо ще съм ядосана на себе си?

Тя ми отправи съчувствена усмивка.

— Именно. Защо да си? И ето те, въпреки това. Както винаги. Ядосана на себе си заради... заради какво? Защото Ърл Уолкър е проникнал в апартамента ти? Защото си била нападната? Защото не си могла да го пребориш?

Намръщих се.

— Грещиш. Не съм ядосана на себе си. Супер съм. Пълна съм с прекрасност. Виждала ли си ми задника?

Тя метна ръка през раменете ми и стисна.

— Съжалявам, дечко. Не лъжеш друг, освен може би себе си. Та, какво мислиш за този тип, който се зове син на Сатаната? Някаква надежда за него?

Тя ми плъзна обратно снимката с лицето надолу. Задържах я така.

— Може и да има. Журито все още не е отсъдило.

— Е, кажи им да побързат. Този мъж трябва да наминава по-често. Прилича на бразилски супермодел, потопен в греховност.

— Това е добро описание.

— Така си мисля. Но трябва да попитам: защо Ейпъл?

* * *

Странно беше. Да спя с Джема и да имам леля Лил в другата стая, дори припаднала, вярвайки, че е мъртвопияна, беше успокояващо. Не ужасно, особено когато Джема започна да мрънка насън или когато ме шамароса, защото съм била пират — това момиче си имаше проблеми — но достатъчно, за да ми помогне да си почина малко.

Въпреки това се събудих доста рано. Отчасти защото строителните работници започваха деня по-рано и от Бог. Но предимно защото Джема се щураше наоколо, опитвайки се да си открие панталона. Беше облечена с него, когато я подкарах към леглото, така че изобщо нямаше да се занимавам. Но тя продължаваше да се блъска в разни неща. Слава богу, че не бях ужасно привързана към тази макаронена статуя на Ейбрахам Линкълн. Ако не знаех по-добре, щях да кажа, че все още бе фиркана, а едва издържах да видя на какво приличаше Куки.

Скочих отново под душа, повече като начало на деня, отколкото за нещо друго. Обезпокоителни картини продължаваха да танцуват из главата ми: Гарет в ада. Рейес, биещ се с вчерашния демон. Куки, опитваща се да танцува на пилон. Можеше и да се получи, ако имаше

пилон, но ѝ давах допълнителни точки заради способността ѝ да го изобрази с жестове.

След като се облякох в дънки, шоколадовокафяв пуловер с паднала яка и стари, избелели ботуши, които се нагъваха около глезена, излязох от стаята си, за да се изправа пред нов ден извън скромната ми обител. Всъщност беше твърде зле. Тези дни харесвах да съм в скромната си обител много повече, отколкото да съм извън нея. Но имах случаи за разрешаване и хора за дразнене. Реших да започна с небезизвестния доведен брат на Харпър, да видя колко много искаше да я няма. Или да я подлуди. Тази възможност се въртеше в главата ми от известно време. Определено щеше да има полза, ако Харпър бъдеше извън играта. Най-малкото, наследството му щеше да се удвои.

Чудейки се накъде ли бе поела леля Лил, грабнах чантата и слънчевите си очила и се отправих към вратата. За съжаление някой ме изпревари. Миг преди да се протегна към дръжката, на вратата се почука. Отворих и открих последния човек на планетата, който бих очаквала да видя на прага си.

Необезсърчена, надянах слънчевите си очила.

— Тъкмо излизам — казах на Денис, мащехата от ада. После ме осени една мисъл: може би Гарет не беше ходил в ада. Може би по погрешка бе отишъл в дома на родителите ми. Това би обяснило писъците и стонове на агония.

— Може ли да говоря с теб? — попита тя. — Няма да отнеме дълго.

Денис бе една от онези жени, които другите хора мислеха за сладки. Имаше мила усмивка и голям усет за театър. Но беше толкова сладка, колкото гърмяща змия в кошница с плъхове. Поне за мен, завареният плод на слабините ѝ.

Никога не се бяхме разбирали. Започна открито да не ме харесва, когато не спирах да я тормозя да ми разказва истории от детството ѝ, какво било чувството да тичаш с динозаврите. След това ми отправяше онези зловни погледи, направени от течен азот, които можеха моментално да смразят и най-добрите намерения. Бях научила най-ефективните си зловни погледи от тази жена. Предполагам, че това бе нещо, заради което трябваше да ѝ бъда благодарна.

С дълга въздишка отстъпих настрани и с жест я поканих вътре. Тя спря рязко, когато видя състоянието на апартамента ми, а аз

тайничко се молех да каже нещо. Каквото и да е. Всякакво извинение, за да изритам задника ѝ от апартамента си. Трябваше да се правя, че се разбираме, и го правех около татко и Джема, но не и тук. Не и в святото ми място. Можеше да ме целуне отзад, ако си мислеше, че щях да се хия и търпя състрадателните ѝ погледи под собствения си взет под наем покрив.

Изглежда бе наясно с този факт. Инстинктите ѝ за оцеляване се задействаха. Отърси се с примигване и влезе по-навътре, прекрачвайки кутия и чифт панталони.

Опитвайки се да не се чудя как се справяше Джема без панталоните си, отведох Денис до хола си — на около пет крачки от вратата — седнах и ѝ отпратих най-доброто си смръщване.

— Какво мога да направя за теб, Денис?

Тя седна полуизвърната от мен и изпъна рамене.

— Просто исках да ти задам няколко въпроса.

— И телефонът ти не работи?

Тя се изчерви при острия ми тон. Не беше типично за нея да търпи поведението ми без борба. Въздържаността не бе в кръвта ѝ. Трябва да бе наистина отчаяна.

— Не отговаряш на обажданията ми — напомни ми тя.

— О, вярно. Забравих. Та, какво мога да направя за теб?

Тя извади кърпичка от чантата си, свали слънчевите си очила и изнесе цяло представление как ги почиства.

Най-накрая и много внимателно, аз се отворих. Оставих се да почувствам емоциите, които преминаваха през нея. През повечето време се държах затворена. Просто беше твърде много. Бях се научила да контролирам какво и колко да поемам, докато бях в гимназията. Преди това животът бе... предизвикателен. Особено около доведения звяр.

Емоциите се стрелкаха от нея като пики, най-лошите — като светкавици, изкарвайки въздуха от дробовете ми. Страх. Съмнение. Скръб.

Някой беше умрял. Или някой щеше да умре. Тези чувства бяха твърде силни, за да бъдат асоциирани с нещо друго, освен със смърт.

— Първо, искам да знаеш, че вярвам в теб. В това, което можеше да правиш.

Значи жената, която бе превърнала детството ми — способностите ми — в истински ад, сега вярваше в тях. О, да. Някой щеше да умре. Може би щеше да бъде тя, но не исках да се обнадяждавам.

— Страхотно! — казах, имитирайки ентузиазъм. — Сега можем да сме най-добри приятелки.

Тя ме игнорира.

— Знаех го от много време, Шарлот.

Винаги бе отказвала да използва галеното ми име. Такъв жест би ни накарал да изглеждаме близки, а не можехме да позволим това. Приятелите ѝ можеше да я погледнат отвисоко.

— Трябва да разбереш, че беше трудно да те отгледам.

Не можех да се спра. Изсумтях. Силно. После се изсмях.

— Да ме отгледаш? Така ли му викаш? Онова, което ми стори?

Беше ме игнорирала през цялото ми детство. Освен, когато я излагах пред приятелите ѝ или кървах обилно, не бях от никакво значение за нея. Не бях никой. Невидима. Бях прах под краката ѝ.

Не че бях огорчена или нещо подобно.

— Ти нямаш деца, така че не очаквам да разбереш.

Реших да ѝ разкажа виц, за да ѝ помогна по-добре да схване ситуацията.

— Всеки с деца трябва да знае, че понякога, когато попиташ малката Чарли кой счупи лампата и тя каже, че не знае, онова, което всъщност казва, е: „Беше мъж с бледа, прозрачна кожа и кофти прическа, който може да е умрял от травма на главата с тъп предмет, но по-вероятно е ритнал камбаната заради множеството огнестрелни рани в гърдите“. Но може би само аз така го виждам.

— Обстоятелствата с теб бяха необичайни — съгласи се тя, оглеждайки очилата си.

— Мислиш ли?

Тя преглъща отговор и аз почти се засмивам. Не бях сигурна кога бях станала толкова жестока. Очевидно я болеше. Но отплатата бе коравосърдечна кучка. По-често трябваше да бъде такава.

Като смел войник, тя продължи напред и попита:

— Ще ми предадеш ли съобщението? Онова, което баща ми остави за мен?

Не можах да се сдържа. Ченето ми увисна и едва не се изсмях на глас. Сега? След всичките тези години бе решила да се присъедини към клуба и се предполага, че трябва да помня съобщение, което ми е било дадено от починал, когато възрастта ми е била едноцифрено число? Какво, да го вземат дяволите?

— Добре, ами, бях на около... — Вдигнах очи към големия калкулатор в небето. — ... не знам, четири или пет, значи е било преди колко години? Математиката не е по моята част.

— Двадесет и три — предложи тя.

— Значи съм била на четири.

— Знам — каза тя. Пръстите ѝ се стегнаха около чантата. — Но също така знам и колко е невероятен този твой ум. — Тя ме погледна многозначително. — Очевидно никога нищо не забравяш.

— Имаш право. Все още си спомням доста ясно шамара, който ми удари пред тълпата в парка. И онзи път, когато ме издърпа от колелото на плажа. За косата. И онзи път, когато се опитах да ти кажа какво каза баща ти и как ти откачи, крещейки ми през целия път до бара на татко. — Приведох се напред. — Наплю ми лицето.

Устните ѝ се присвиха от покаяние. Проклятие, беше добра. Ако не я познавах по-добре, бих казала, че наистина съжаляваше за стореното.

— Бях шокирана в парка. Онова, което направи, беше... — Тя си пое дъх, после изостави обвинението и премина към следващото. — А косата ти се закачи за пръстена ми. Казах ти да не се качваш на онова колело, а ти не ми се подчини.

Ако топлината от гнева можеше да се прояви извън тялото ми, тя щеше да бъде изпечена на място. Въглен във формата на Хитлер, защото наистина приличаше на него по някакъв странен, притеснителен начин. Какво направих? Как смееше.

— И ако си спомняш, дори нямах представа, че баща ми е починал, когато каза, че имаш съобщение от него от гроба. Как се предполагаше да отговоря на това, Шарлот?

— Като ми се изплюеш в лицето, очевидно.

Тя наведе глава.

— Ако се извиня, ще помогне ли?

— Не особено.

— Ще ми кажеш ли въпреки всичко?

Тъгата в очите ѝ, разкаянието, разяждаха решителността ми. Не много. Горедолу както мишка гризе малка трошичка от голяма буца сирене с размерите на планината Ръшмор. Но достатъчно, за да ме накара да кажа:

— Честно, не помня точното съобщение, след като питаш. Беше нещо за сини хавлии. Или хавлии, които не били наистина сини. Еба си, не знам.

Добре, използвах думичката с „е“, защото знаех колко я мрази, но това не постигна много. Беше изгубена в мислите си, опитвайки се да си спомни за какво можеше да става въпрос. Тогава нещо проблесна в паметта ѝ. По лицето ѝ трепна осъзнаване.

— Чакай — каза тя.

— Колко дълго, защото наистина имам работа за вършене.

Тя се изправи и се обърна с гръб към мен.

— Какво каза той за хавлиите?

След като си поех дълбоко дъх, казах:

— Казах ти, нещо за това, че не са наистина сини. Мисля, че каза, че не е било по твоя вина.

Тъгата ме порази като взрив на киселина. Накара очите ми да засмъдят. Гърдите ми да се свият. Затворих се, спрях способността си да поемам емоции и с усилие поех не киселинен въздух в дробовете си.

Тогава тя се обърна и коленичи пред мен. Коленичи. На колене. Неловко. Опитах се да се отдръпна от нея, но вече бях на ръба на дивана — който можеше да се, а можеше и да не се казва Консуела. Изражението ми трябва да бе показало отвращението, което изпитвах.

— Дори не е било за мен — каза тя, лицето ѝ светеше от изумление. — Било е за теб. Опитвал се е да ми каже за теб.

— Навлязла си ми в личното пространство.

— Опитвал се е да ми каже колко си специална.

— А ти не слушаше. — Изцъках. — Колко изненадващо. Но не, сериозно, влязла си ми в личното пространство.

— О! — каза тя, оглеждайки се изненадано. — Съжалявам. Аз... — Тя седна обратно на стола си и приглади панталоните си. — Съжалявам, Шарлот.

Нямах представа как баща ѝ бе изпратил съобщение за мен от гроба, нито как тя бе направила връзката, след като очевидно ставаше

дума за сини хавлии. И за съжаление, не ми пукаше особено.

— Това ли е всичко, от което имаше нужда?

— Не.

— Е, това е единственото съобщение за теб, което имам днес. Освен ако не искаш онова за многото работа, която имам да свърша. То е важно. — Вдигнах чантата си от пода, наместих слънчевите си очила и се изправих, за да изляза.

— Можеш ли да разбереш кога ще умре някой? — попита тя, преди да се отдалеча.

Знаех си. С наведена глава и стиснати зъби, казах:

— Не съм убедена. — За съжаление, имах неудобното чувство, че можех. Че винаги съм можела. Но бе едно от онези досадни дреболии в ума ми, които игнорирах. Както когато Куки носеше едновременно лилаво, червено и розово. Просто го изтиквах от съзнанието си. Не знаех как бих могла да го обясня на някой като нея, така че не се и опитах. — Възможно е. — Наклоних глава настрани и я огледах от горе до долу. — Дам. Щях да почна да оглеждам за погребални парцели, ако бях на твоето място.

Тя ни най-малко не ме взе на сериозно, което вероятно беше за добро, тъй като само я дразнех.

Изправяйки се, тя натъпка кърпичката в чантата си и каза:

— Ако забележиш нещо от този сорт, ще ми се обадиш ли, моля те?

— Абсолютно. Ще те сложа на бързо набиране.

Тя отиде до вратата, после се обърна.

— И за протокола, не питах за мен.

Оставих я да си тръгне, изчаках пет минути, после и аз излязох, изхвърляйки я напълно от ума си. Или поне стараяйки се да го направя.

* * *

Според табелата им корпорация „Вейл“ бе посветена на проучване и разработване на алтернативно гориво, а доведеният брат на Харпър, Арт, очевидно беше голяма работа тук. Тъй като нямах уговорена среща, беше ми казано да изчакам в лобито. Не точно мястото, на което обичах да чакам. Така че казах на рецепционистката

коя съм и обясних, че ако Арт не иска да се срещне с мен, щях да се върна с няколко полицаи и заповед. За минути бях изпроводена до офиса му. Обичах, когато тези глупости вършеха работа. Честно, заповед за какво? Арт трябва да имаше нещо за криене.

Той не изглеждаше особено щастлив да ме види, когато асистентката му ме въведе. Изправи се и ми протегна ръка, но не се радваше. За нещастие, мъжът изглеждаше добре. Носеше костюм от три части и имаше лице на филмова звезда с къса кестенява коса и естествен тен. Но *pièce de résistance*^[1] бяха очите му: сребристосиви с лек намек за синьо, оградени от дълги, тъмни мигли. Мамка му! Мразех, когато лошите изглеждаха толкова добре. Толкова по-лесно беше да мислиш най-лошото за тях, когато си съответстваха на ролята: рошави, с мазна усмивка и развалени зъби.

Макар бе беше от полза това, че можех да видя нещичко от майка му в него. О, да, беше мръсник. И щях да го докажа при първа възможност.

След като набързо стиснахме ръце, той ми посочи с жест да седна, после направи същото.

— Възразявате ли да ми кажете защо изпитвате нуждата да ме заплашвате, госпожице Дейвидсън?

— Ни най-малко. Трябваше да ви видя, и то бързо. Бях наета от доведената ви сестра...

— Знам, знам. — Той вдигна ръка, за да ме спре. — Майка ми разказа всичко.

Аз бях темата на разговор по време на вечеря? Супер. Обичах, когато ставаше така. Но имах лична непоносимост към възрастни мъже, които наричаха майките си „майка“, така че това беше още една черна точка срещу него. Може би това щеше да компенсира хубавата му външност.

— Както съм сигурен, че е направила и с вас — допълни той.

— С мен?

— Да. Сигурен съм, че ви е проглушила с това как Харпър просто искала внимание и как всичко започнало точно след сватбата на родителите ми.

Прецених емоциите му, но не беше ядосан. Нито особено виновен. Докато не казах:

— Харпър каза, че сте подпалили колибата на кучето й. Докато е било вътре.

— Тя ли го е казала?

Вина се излъчваше от него, но нещо друго бе по-силно. Мъка. Чувствата му бяха наранени. Той се изправи и се извърна към прозореца.

— Беше инцидент. Тя го знае.

— И тя така ми каза. — Можех да различа съвсем слаба усмивка на лицето му от отражението в затъмненото стъкло, когато го казах, и осъзнаването ме порази. Силно. — Майко мила, влюбен си в нея.

— Какво? — Той се обърна към мен, а лицето му бе маска на възмущение.

Устните ми се присвиха.

— Наистина ли?

— Мамка му. — Той заобиколи бюрото си и затвори вратата на офиса си, преди да продължи. — Как...? Виж... — Той прокара ръка през косата си, докато се опитвах да не се ухия. — Разбира се, че я обичам. Тя ми е сестра.

— Арт, тя ти е доведена сестра и е великолепна. Виждала съм я, помниш ли?

Той отново седна.

— Тя не знае. Не и наистина.

— Защо? — попитах потресено.

— Сложно е. Но бяхме близки от години.

— Чакай малко — казах, когато разбрах. — Ти си бил свързката й. Ти си й помагал, когато е изчезнала през онези три години, нали?

Той стисна устни.

— Колко от това ще стигне до майка ми?

— Освен ако не засяга случая директно, нищичко. И не виждам как това, че си помагал на доведената си сестра, е нейна работа.

— Да — каза той с неохотно кимване. — И бяха най-тежките три години в живота ми.

Той наистина я обичаше.

— Е, трябва да призная, че току-що съсипа теорията ми. Наистина мислех, че си ти.

— Съжалявам.

Не съжаляваше. Можех да позная.

— Но ѝ вярваш, нали? — Веждите му се повдигнаха, изражението му бе изпълнено с надежда.

— Да. Може ли да ми кажеш какво мислиш? Имам предвид, че със сигурност си оформил някои теории през годините.

— Нищо, което да е попаднало в целта — каза той, изглеждайки разочарован от себе си. — С години се опитвах да го разгадая. По едно време мислех, че е съседското дете, което си падаше по нея, после мислех, че е доставчикът на мебели. Нещата се случваха в най-странните моменти. Понякога Харпър си беше у дома, понякога не, така че теорията на майка ми, че Харпър само е търсела внимание, е пълна глупост.

Радвах се, че мислеше така.

— Имаше ли някой друг в къщата, докато растяхте? Някой, който би имал лесен достъп до стаята на Харпър?

— Разбира се, през цялото време. Имахме роднини, братовчеди, прислужнички, готвачи, градинари, доставчици, дори проектанти, асистенти, каквото се сетиш.

— Някой от тези хора живееше ли в къщата?

— Само икономката и понякога готвачката. Сменихме доста такива. Майка ми не е най-разбраният човек.

Можех да си представя.

— Трябва да те попитам нещо трудно, Арт, и трябва да бъдеш широкоскроен.

— Добре — каза той, ставайки подозрителен.

— Някога подозирал ли си майка си?

Лицето му замръзна при тази мисъл.

— Не. — Той стисна челюст. — Няма начин.

— Но здравето на доведения ти баща се влошава, нали? Ако нещо се случи с Харпър, ти и майка ти получавате всичко.

Той сви рамо в отрицание.

— Това е вярно, но така или иначе получаваме малко богатство.

— Може би малко богатство не е достатъчно. Може би майка ти се е опитвала, не знам, да побърка Харпър, така че да може да я изкара некомпетентна или нещо подобно.

— Разбирам защо би си го помислила, но тя не е толкова алчна. Обмислял съм го дълго време. Майка ми не лъже. Всичко започна след

като се ожениха. Бях се срещал с Харпър само няколко пъти преди сватбата, но тя беше просто нормално момиче.

— А след това?

— След това се промени. И въпреки това, което си мисли майка ми, не смятам, че има нещо общо със сватбата им. — Той се приведе напред и прикова тези ястребови очи върху мен. — Мисля, че нещо се е случило с нея по време на медения месец на родителите ми. Нещо, което е свързано с всичко това.

— Не спомена инцидент.

— Проведох проучване върху ПТСР, госпожице Дейвидсън, и, гледайки назад, мисля, че Харпър има симптомите. Беше само на пет, за бога. Кой знае какво е потиснала.

— Е, определено си прав за това. Лошите спомени могат да бъдат потиснати. Обаче се радвам, че е имала теб. Някой, който да е на нейна страна.

— Аз също. — Той се ухили и седна назад. — Чудя се дали някога ще ми позволи да угася този неин плам.

— Не бих разчитала на това.

---

[1] Pièce de résistance (фр.) — най-важното нещо. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

*След като убиването на хора е нелегално,
мога ли да взема електрошок само за бъзик и
майтап?*

Надпис   върху
тениска

Може би Арт беше прав. Може би Харпър потискаше нещо. Събитие, което е подтикнало всичко това да се случва.

Ако някой знаеше, това щеше да бъде първият ѝ терапевт.

Обадих се на Куки, и след като минахме през устни обяснения как да намали звука за звънене на телефона си, получих информацията за първия терапевт на Харпър, психолог на име Джулия Пен. Беше пенсионерка и Куки не можеше да намери друга информация за контакт, освен адрес. Тя живееше в Сандиа Парк отвъд планините. Имах хиляда и едно неща, които исках да свърша днес, включително да нагледам Харпър и Куентин и да посетя някои стари приятели, наречен Ракета, починал савант^[1], който живееше в изоставено психиатрично отделение. Но реших да я посетя въпреки всичко. Не би трябвало да отнеме твърде много време.

Карах по историческия Тюркоазен път през пищната гледка на престижния Сан Педро, богат квартал в подножието на Сандиа Парк.

Поразена от красотата му, отново се обадих на Куки.

— Не споменах ли колко ме дразни днес звъненето?

— Кук, как може да имаш махмурлук? Беше добре към четири часа сутринта.

— Още не ме беше хванало. Хвана ме по-късно. Около седем и двадесет и две. Това панталона на Джема ли е?

— Да.

— Как е...?

— Нямам представа. Виж, обадох се, само за да ти кажа да зарежеш тази глупост с жилищната сграда. Щом нямаме готин апартамент, предлагам да се преместим тук.

— Това е страхотна идея — каза тя.

— Така е, нали?

— Само дето не можеш да си платиш наема.

— Още една причина да се преместим.

— А къщите там струват повече, отколкото можеш да смяташ.

— Звучи глупаво, като го погледнеш така.

— Знаеш ли онези жени в частните болници, които трябва да бъдат затваряни, защото объркват лекарствата на всички и крадат всички подлоги?

— Да — казах, чудейки се в какво се забърквам.

— Това ще си ти.

Вероятно беше права. Ако доживеех дотогава.

* * *

Карах покрай поразителна кирпичена къща с гараж за три коли и подравнена морава, чудейки се дали можех да си позволя нещо такова, ако върнех всичките си поръчки и продадох Мизъри. Зад нея беше планината Сандиа, а отпред — великолепен каньон от червени скали. Джулия ме посрещна отпред и ме поведе покрай къщата до задната част.

— Получих обаждане от госпожа Лоуел — каза доктор Пен, докато ме развеждаше из вътрешния двор зад къщата. Имаше запален огън във вградено огнище. — Очаквах да ме потърсите. Но не очаквах да се появите на прага ми.

Чудесно. Дали госпожа Лоуел се бе обадила и на асоциацията на психолозите? Може би приятелите от детството на Харпър? Или на учителката ѝ от втори клас и волейболния треньор от гимназията. Трябва да беше прекарала часове на телефона.

Доктор Пен, жена със среден ръст и дълга сива коса, пристегнатата с шнола, ми показа с жест да седна, външното ѝ обзавеждане бе крайно елегантно.

— Не мога да говоря за случая. Сигурна съм, че знаете това.

— Наясно съм, че не можете да обсъждате детайли, така че щях да задавам по-обща въпроси. Знаете, неща, които могат да се отнасят за всеки.

Тя ми отправи нетърпелива усмивка.

— Знаете ли какви са симптомите на ПТСР^[2]?

— Каните се да ме атакувате ли, госпожице Дейвидсън?

— Ни най-малко. Просто искам да се убедя, че познавате симптомите.

— Разбира се, че познавам симптомите.

— Не ги ли разпознахте в Харпър? На мен ми звучи сякаш са били ясно изявени.

— Идвам ли в офиса ви да ви казвам как да си водите разследванията?

Замислих се за минута.

— Не и доколкото знам, но от известно време не съм била в офиса си.

— Тогава ви моля, госпожице Дейвидсън, не ме учете как да диагностицирам пациент. Мисля, че имам няколко години повече опит от вас.

Твърде снобско?

— Значи се опитвате да ми кажете, че сте се издънила, но не можете да направите нищо, защото би изглеждало зле?

— Можете да се изпратите сама, нали? — Тя се изправи и се насочи към задната врата.

Аз също се изправих.

— Или госпожа Лоуел ви плати, за да поставите на Харпър грешна диагноза? Да я държите упоена и отстъпчива?

Ако мащехата ми имаше пари, не се и съмнявах, че щеше да направи точно това. Да ме накара да млъкна. Да ми попречи да създавам проблеми и да я излагам.

Тя се обърна към мен.

— Аз съм психолог. Рядко препоръчам лекарства и не съм лицензирана да ги предписвам. — Тя се обърна към огнището. — Всяка психика е различна. Някои са по-чувствителни от други. На Харпър ѝ липсваше баща ѝ, това, което някога е имала с него. Видяла е госпожа Лоуел като заплаха. Всичко е синхронизирано.

— А, сватбата. Ами ако се е случило нещо друго? Поглеждайки назад, знаейки това, което знаете сега, възможно ли е да е имала форма на ПТСР?

С въздишка на примирение, тя каза:

— Възможно е. Но дори пробвах регресивна терапия.

— Имате предвид хипноза?

— Да. Не трябва да ви казвам това и го правя само защото Харпър ви е наела, а мащехата ѝ каза да сътруднича, но на нея ѝ се губеше част от времето. Седмица, ако трябва да сме точни. Не можеше да си спомни нищо от седмицата, която е прекарала с баба си и дядо си. Съвсем нищо.

— А е останала при тях по време на медения месец на семейство Лоуел, нали?

— Да, но те много я обичаха. Само това мога да ви кажа. Семейство Лоуел са много добри мои приятели. Вече преминах границите на конфиденциалността.

— Имам само още един въпрос.

С обезкуражена въздишка, тя каза:

— Добре. Какво има?

— Под наем ли сте или направо сте я купили?

* * *

Когато попитах доктор Пен за къщата ѝ, тя стана малко избухлива, упреквайки ме, че я обвинявам във взимането на подкупи, за да може да си позволи луксозния си начин на живот. Аз само исках да знам дали е купила къщата или е под наем. Очевидно тръгнахме зле.

По пътя обратно към големия град се обадох на Джема за още справка.

— Та, как е главата? — попитах аз.

— Какво, по дяволите, сложи Куки в тези маргарити? — Звучеше сякаш бе настинала. Забавно беше.

— Ти знаеш, колкото и аз, което е причината да изпия само една.

— О, боже, изпих около дванадесет.

Бидейки обичливата, грижовна сестра, каквато съм, аз се изсмях.

— Това да ти е за урок.

— Не пий дванадесет маргарити една след друга?

— Не — казах с изсумтяване. — Това е напълно приемливо.

Никога не се доверявай на Куки.

— Ясно. Да си ми виждала панталона?

— Като стана въпрос, как се прибра без него?

— Взех на заем един от анцюзите ти. Изтичах до магазина за домашни потреби с него. Говорих със съседите, които бяха на двора си, когато спрях пред нас. И чак след като влязох вътре разбрах, че има надпис „Само изход“ отзад.

— Откраднала си любимия ми анцуг?

— Искам да умра.

— Странно е, че анцуг може да те подтикне към самоубийство.

Щях да го скъсам от анализиране, ако бях на твое място.

— Действително ли ги носиш пред хора?

— Само когато излизам облечена с тях. Хей, колко е трудно да диагностицираш ПТСР?

След дълга пауза, тя каза:

— Чарли, знам защо се обаждаш и да, скъпа, болезнено ясно е, че страдаш от посттравматично стресово разстройство.

— Какво? Не. Говоря за клиент.

— Мхम्म. А този клиент има ли кафява коса, златисти очи и да говори с мъртъвци?

— Остроумно. Не ме карай да викам в телефона — казах със зловна усмивка. Дванадесет маргарити биха направили тази мисъл доста непривлекателна.

— О, за бога, недей.

— Добре, тогава се съсредоточи. Не е за мен. Наистина. Колко е лесно да го диагностицираш при дете?

— Е, освен ако пациентът не помни нищо от случилото се, тогава е доста лесно. Имам предвид, че симптомите са доста универсални, макар че всеки случай е различен. Без значение какво се е случило, би трябвало да е доста очевидно. Всичко от автомобилен инцидент, през естествено заболяване, до престрелка между войници на бойното поле може да го причини.

Реших да ударя на сляпо.

— Ами ако нещо се е случило на малко дете, но тя не си спомня какво? Или може би е видяла нещо? Или е чула нещо? Може ли това да предизвика ПТСР?

— Абсолютно. Но това се случва дори и на възрастни. Веднъж имах случай, при който жена беше попаднала в автомобилна злополука и не можела да стигне до плачещия си син. Не можела да го види, но можела да го чуе. И преди помощта да пристигне на мястото, той починал. Тя чула последния му плач.

— Добре — казах, прекъсвайки я. — Не ми харесва този случай.

— На мен също, но имам нещо предвид.

— Добре тогава, но давай по-бързо.

— След това тя разви нещо, което наричат хистерична глухота или психосоматична загуба на слуха.

— Като мъжете, които отиват на война и ослепяват без видима причина.

— Именно. Умовете им не могат да приемат ужасите, които виждат, затова мозъкът отказва да преработва визуална информация. Зрителният кортекс отказва. Напълно психологическо е. Но това са доста крайни случаи. ПТСР обикновено не е толкова очевидно, затова често хората не разбират, че го имат. Като, да речем, частен детектив, който е бил държан в плен и е претърпял голяма физическа и емоционална травма.

— Пак ли се връщаме на това?

— Чарли, нека те свържа с мой приятел.

Изпънах се. Сега вече говореше на моя език.

— Сладък ли е?

— Тя е много добър психотерапевт. Една от най-добрите в града.

— Чакай — казах аз, когато ме осени друга мисъл.

— Без повече чакане.

— Ами ако се е случило преди десетилетия? Тогава по-трудно ли е било да се диагностицира ПТСР?

— Възможно е. ПТСР съществува от зората на човечеството, но набира известност като диагноза около осемдесетте. Тогава е отнемало време да се навакса.

— Мерси. — Това можеше да обясни как го е пропуснала доктор Пен. Защо е търсела толкова упорито други причини за болестта на

Харпър. Трябваше да открия повече за случилото се с Харпър по време на медения месец на родителите ѝ.

* * *

Реших да мина набързо през Пари, за да нагледам Харпър. Ателието още не беше отворено, още беше рано за ателие за татуировки, но Тре беше там и гледаше порно в интернет. Имаше добър вкус.

— Къде е Пари? — попитах го.

Той сви рамене и усетих вълна на враждебност.

— Навън е.

О-о, проблеми в рая. Изглеждаше наистина раздразнен. Макар че не достатъчно, за да задържи вниманието ми. Погледнах покрай него към снимките на клиенти, които Пари бе закачила на стената, и посочих.

— Хей, това са Бандитите.

Приближих се до снимката на пропаднала група мотористи. Те притежаваха любимото ми психиатрично отделение, по някаква странна причина, а снимката беше на тримата ми най-любими мотористи: Донован, Ерик и Майкъл. Те показваха татусите си, всеки от тях позирайки като бодибилдър, но нещо около тях накара мозъка ми да прещрака. Бях ги виждала по друг повод наскоро, в друга ситуация, в друго обкръжение. Беше странно. Нещо свързано със силуетите им. Висок, малко над среден ръст и съвсем среден на ръст.

— Добре, е, просто ще се върна отново.

Тре сви рамене, едва отразявайки ме.

Зачудих се за Бандитите, доколкото ми го позволяваше моят синдром на дефицит на вниманието, след това се пренесох на детската ми мечта да бъда астронавт и как бих се опитала да спася света, ако към Земята се отправи комета. Стигнах до заключението, че човешката раса би била обречена.

— Хей, Харпър — казах аз, надничайки в подобната ѝ на килер стая.

Беше се загледала през прозорец с размерите на визитна картичка и се обърна към мен.

— Здравей.

— Имаш ли минутка?

— Наистина? — попита, посочвайки обкръжаващото я с обърнати нагоре длани.

— Вярно — казах аз. — Надявам се, че Пари се държи добре с теб.

— Тя е някак различна.

— Такава е.

— Говори ли с Арт?

— Да, и той определено не е нашият човек.

— О, знам това. Просто се надявах, че може да е измислил нещо.

— Е, има някои доста интересни коментари — казах аз, а хитроумството ми беше прикрито по леко подривен начин. — Той мисли, че нещо ти се е случило, докато си била при баба си и дядо си.

Тя се изправи отново, а челюстта ѝ бе стисната от раздразнение.

— Винаги се стига до това, но просто не помня нищо. По някаква причина, до момента, в който семейството ми ме изпрати на терапия и започнах да анализирам какво може да се е случило, напълно бях забравила тази седмица. Не е чак толкова необичайно. Имам предвид, каква част от детството си наистина помниш?

Тя имаше право. Дори и моето детство бе доста мъгляво, а можех да си спомня всичко, ако поисках. Не можех да си представя колко може да забрави едно нормално дете.

— Но той каза, че си се променила, след като си се върнала.

Тя ме погледна объркана.

— Той едва ме познаваше. Родителите ми се срещаха и се ожениха, преди да разберем какво се случва. Нека просто да кажем, че не бяхме замесени при взимането на решението.

— Това е странно. Аз също не бях взета предвид относно сватбата на родителите ми.

— Наистина? Колко голяма беше тогава?

— Дванадесет месеца.

Тя се изкиска.

— Не мога да си представя защо не са поискали мнението ти.

— Така е, нали? Е, ако нямаш нищо, предполагам ще трябва да свърша малко истинска детективска работа.

Тя се ухили.

— Не правиш ли това?

— О, да, разбира се. Правилно. — Сръчках я с лакът. — Все пак съм частен детектив. — Да ѝ кажа, че мога да говоря с умрелите и често ги използвах, за да разрешавам престъпления, можеше да се окаже неудобно в това положение. Би било по-добре да си мисли, че съм се стегнала, вместо да съм разпиляна от тук до Тимбукту, например като, да речем, тор в ранчо за говеда. — Огледа ли Тре? Добре си струва усилията.

Раменете ѝ се изпънаха в жест на благоприличие.

— Още не.

— Е, виж да го свършиш, госпожичке. Твърда мъжествена плът като тази не трябва да отива на вятъра.

— Добре. Обещавам.

* * *

Излязох от ателието на Пари, точно когато телефонът ми звънна.

Като стана въпрос:

— Хей, Пар.

— Къде си, да му се не знае?

Спрях и се огледах.

— Точно тук. Ти къде си?

— Тук си?

— Къде тук?

— Чарли.

— Пари.

— Предполагаше се да дойдеш на срещите ми.

— О, вярно. Ето къде съм. Почти съм там.

— Сигурна ли си? Защото графикът ни е доста нагъсто.

— Положително. — Знаейки, че ще ми отнеме цяла вечност да намеря място за паркиране, хукнах с пълна сила. Може да не изглеждах добре, когато пристигнех, но проклета да съм, ако закъснеех. Или, добре де, да закъснеех още повече.

За щастие „Фронттиер“ беше едва на две пресечки. Обмислях да си поръчам бурито *carne adovada* и сладко ролце, преди да седна при

Пари и... тя срещи ли каза? Като повече от една? Но можеше да ме нарани. И все пак техните сладки ролца бяха истинска красота.

„Фронтierer“ беше странно място, точно срещу университета на Ню Мексико. Простираше се на площта на няколко частично разделени помещения. Най-накрая открих Пари и кавалерите ѝ в най-последното. Нямаше много хора в тази част. Група студенти изучаваха Библията в единия ъгъл, а бездомник на име Иги стоеше сам в сепаре в другия край. Пари и срещите ѝ — буквално, след като там с нея седяха трима мъже — бяха натикани в най-далечния край.

Това въобще нямаше да е неудобно.

Тя светна, когато ме видя, и ми направи жест да отида, изглеждайки само леко абсурдно със слънчевите си очила, знаейки, че и аз ще съм там.

— Здравсти и на теб! — Тя стана, за да ме прегърне. — Не съм те виждала от цяла вечност. Колко странно да налетим една на друга тук.

О, добре, тази игра играехме. Щеше ми се да ме беше предупредила. Мислех, че си играем на „Имам проблеми с доверието“. Защо иначе би искала да седя там и да измервам честността им, докато тя ги върти на шиш?

— Това са Марк, Фабиан и Тео. Момчета, това е Чарли. Тя вижда мъртви хора.

Завъртях очи. Първо ги затворих, така че никой да не види, но в минутата, в която клепачите ми се спуснаха, очите ми направиха салта.

Тя се засмя и ме потупа по гърба достатъчно силно, че да ми размести хранопровода. Може би се беше развълнувала от закъснението ми.

— Само се майтапя. — Тя махна пренебрежително с ръка. — Никой не може да вижда мъртви хора. Трябва да се присъединиш към нас.

Преди да успея да отговоря, тя ме бутна на най-близкия стол. Това се очертаваше като най-лошите срещи, на които съм била някога. Макар че имаше добър вкус, това ѝ го признавах. Всички те имаха вариращи степени на тъмни коса и кожа. Марк и Фабиан бяха испанци, а Тео беше кавказец с още нещо добре премесено. Вероятно азиатско.

— Та, Марк — каза тя, седейки до мен, — някога бил ли си арестуван за детско порно?

Достатъчно странно, челото ми цопна в дланта ми.

Но Марк бе достатъчно добродушен, че да отвърне със смях.

— Е, засега никой не е открил запасите ми.

След одобрителен смях, тя се обърна към Тео.

— Ами ти?

Тео беше малко по-малко възприемчив.

— На разпит ли съм?

Пари изсумтя.

— Какво? Абсолютно не. Но бил ли си?

След час, през който момчетата се преструваха, че не са на интервю, а аз се преструвах, че съм там, само за да ям, въпреки факта, че така и не получих някаква храна, стигнах до едно очевидно заключение: Пари беше голяма, долна лъжкиня.

— Е? — попита тя, след като си тръгнаха. Бях изтощена. Да се опитвам да разчета всяка емоция, докато потискам нейните, беше като да спринтирам през метър и половина вода.

— Е? — попитах в отговор.

— Еее? — попита отново тя, вярвайки, че като разтегне „е“-то, ще ме накара да изплюя камъчето по-бързо. Тя повдигна вежди и зачака отговора ми.

— Пари, единственият, който лъжеше по време на целия разговор, беше ти.

Тя се сепна.

— Чела си емоциите ми?

— Пар, не мога да ги пресявам така, както явно ти си мислиш, че мога. Не мога да си избирам. Сделката е от рода на всичко или нищо.

— О! Та? — Тя повдигна вежди в очакване.

— Е, успях да разбера три неща.

— Чудесно. — Тя се размърда в стола си и се намести, за да чуе големите ми и значими открития.

— Страхуваш се от катерици. Никога не си била в Австралия. И си осъждана.

Лицето ѝ помръкна.

— Това можех да ти го кажа.

— Да, но не го направи. Сега, защо така?

Със защитно свиване на рамене, тя каза:

— Беше преди много време. Бях наистина млада.

— Колко млада?

— Двадесет. Ясно? Сега, какво мислиш за...?

— За какво са те осъдили?

— Чък, не сме тук заради мен. Е, кой харесваш?

— И тримата бяха страхотни, макар че срещам проблеми да си те представя с брокер. Но имаш добър вкус, това ти го признавам. Та, за какво си била осъждана?

— Хубаво — каза тя, стискайки зъби. — С една дума, за хакерство.

Не бих могла да скрия изненадата си, дори и да ми бяха платили.

— Какво? Бях млада.

— Ти си компютърен факир?

— Бях. Бях компютърен факир. Сега не ми е позволено да се доближавам до компютър. Такива са условията на пробацията ми.

— Та, това значи, че си била на пробация вече почти девет години.

— Да. Получих десет години пробация задето хакнах федерален трезор и източих пари в банковата сметка на майка ми. Мислех, че ще е забавно. И беше, докато не ме хванаха.

— Източила си пари?

— Осемнадесет долара.

— Уау. — Очевидно всички, освен мен можеха да източват пари. Бях толкова изостанала. — Просто никога не съм знаела. Ама наистина ли? Осемнадесет долара?

— Затова получих само пробация. Както казах, мислех си, че ще е забавно. — Раменете ѝ се свиха невинно. — И имам правото да се фукам. Нямах представа колко пристрастяващо е да имаш правото да се фукаш в хакерския свят.

— Очевидно. Но имаш компютър в офиса си.

— Мога да имам един за бизнес цели. — Тя вдигна пръст, за да се увери, че знам, че е сериозна. — Никакъв интернет по никакъв повод.

— Но ти имаш интернет. Видях Тре да гледа порно на компютъра ти.

— Какво? — Тя изглеждаше ужасена.

— Все едно и ти не го правиш.

— Да, но не работя за себе си. Той го прави.

— Затова се опитваше да свържеш наново всичко — казах аз, а истината ме удари като тухла.

— Гледал е порно?

— Опитвала си се да скриеш факта, че имаш интернет.

— Да, да — каза тя, изнервяйки се. — Толкова е дразнещо. Дори нямам компютър с модем. Така че трябва да го заобиколя някак.

— Така благоговей пред теб в момента. Винаги съм искала да бъда компютърен факир и щях да бъда, ако не беше Пол Санчез.

Веждите ѝ се повдигнаха въпросително.

— Той ми каза, че компютрите са извънземна технология и ги използват, за да ни следят.

— Не беше ли отвлечена от извънземни веднъж?

Кимнах.

— Точно заради това спрях да ги доближавам. До момента, в който разбрах, че Пол греши, времето ми беше минало. Сега, благодарение на него, едва се оправям с универсално дистанционно.

Тя примигна.

— Та, относно срещите ми?

— Можеш и по-добре.

Вдигнах поглед към очите на барманката, която татко бе назначил, само дето тя гледаше Пари и поканата, изливаща се от нея, общо взето беше като да гледаш водопад от греховност и чувствена деградация. Факт, който не бе чужд на Пари, ако замечтаната физиономия беше някаква индикация.

— Аз съм Сиена... — Тя плъзна визитка по масата към Пари. — ... ако искаш да ме интервюираш.

Единият ъгъл на устата ѝ се изви в порочна усмивка с трапчинка, преди да се обърне и да се отправи към задната врата.

— Значи — каза Пари, съвземайки се от прилива на емоции, — просто ще си тръгнеш?

Сиена пусна великолепна усмивка и тръгна обратно към нас. А аз въобще нямаше да минавам през тази работа с интервюто отново.

— Трябва да си взема нещо за ядене, преди да съм умряла. И имам нужда от мока лате. Имат ли такива тук?

Пари сви рамене, изведнъж крайно незаинтересувана от това, което имах да казвам.

— Благодаря за загрижеността, Пар.

— С какво се занимаваш, Сиена?

Жената седна на моето място, когато станах, показвайки ясно, че не съм добре дошла. Почувствах се толкова оценена. Затътрих се до предната част и си поръчах *carne adovada* бурито, сладко ролце и кафе мока. После трябваше да измисля как да ги платя. Извадих картите си. Три от тях. Всичко, което ми беше останало.

— Добре — казах, опитвайки се да сметна наум, — дръпни 3,27 от тази. — Подадох ѝ я. — И 2,50 от тази с цветята. — Подадох и тази с цветята.

Момичето взе картите от мен и завъртя очи. Можех да я сритам. Тогава щеше да има добра причина да върти очи. Но наритването на грубияни не беше в стила ми. Да се заяждам с тях при всяка възможност беше. Да се надяваме, че скоро щеше да се издъни. Нямах цял ден.

— А каквото е останало от синята, която изглежда сякаш отгоре ѝ е умряла камила. — Тя понечи да я вземе от мен и, след като си я дръпнах обратно, се приведох към нея и казах: — Ако не ти е голям проблем.

Тя стисна зъби и каза:

— Ни най-малко — преди да я изтръгне от ръката ми. След това оформи с устни думата „загубенячка“, докато маркираше и набираще цифрите. О, да, това момиче щеше да загази. Нямах си представа с кой си има работа. И за съжаление, изглежда не ѝ пукаше.

Надявах се да не ѝ излезе касата в края на смяната. Кармата е кучка.

Тя натисна крайния бутон на касовия апарат и се задейства аларма. По дяволите. Картата ми ли е отказана? Може би съм ги объркала. Но защо ще се задейства аларма? Малката машина не отказва ли просто картата и след това да си продължава по пътя?

Управителят, мъж на двадесет и няколко години, който винаги щеше да изглежда сякаш току-що си е свалил скобите от зъбите и закъснява за изпит по химия, дотича с огромна усмивка на лицето.

— Вие печелите! — каза той, ентузиазмът му бе повече, отколкото можех да понеса в момента...

Чакай. Бях спечелила?

— Имаме годишнина и поръчката ви беше избрана на случаен принцип като късметлията за днес — каза той, пицейки като хлапе на

влакче в увеселителен парк. Той плесна с ръце, вълнението му изведнъж бе станало заразно.

Ченето на навъсеното момиче увисна и не можах да сдържа самодоволното изражение, с което я дарих. О, агонията. Терзанието. Мъката! На ти, приятелко.

Не. Не, трябваше да бъда на по-високо ниво. Не беше нейна вината, че се е родила *загубенячка*. Оформих думата с устни. Беше детинско, но въпреки това го направих. Тя завъртя очи отново.

Обърнах се към управителя с очаквателна усмивка. Може би бях спечелила круиз. Или яхта. Или малък остров.

— Спечелила съм?

— Спечелихте — каза той. Всички около мен започнаха да ръкопляскаат. С изключение на Иги, бездомникът в ъгъла. На него изглежда не му пукаше. Но всички останали бяха супер развълнувани заради мен.

— Спечелихте годишен запас от прочутите ни сладки ролца.

Застинах. Това... това не можеше да е истина. Годишен запас?

— Няма начин! — изкрещях. Това беше толкова по-хубаво от яхта. Особено след като живееш наред с пустиня.

— Да, госпожо — каза той. Той забърза към задната част, след което се появи отново с някаква брошура и камера. След като намусеното момиче направи снимки, на които бях сигурна, че ми е отрязала главата, отново се върнах в задната зала, за да изчакам буритото си и бях поздравена от няколко клиенти, докато минавах покрай масата ми. Чувствах се като знаменитост. Сякаш бях спечелила от лотарията. Или Наградата на Академията.

Тъй като Пари беше заета да бъде съблазнявана от египетска богиня, реших да им дам малко време насаме. И да оставя нервите ми да се поуспокоят. Този малък прилив на адреналин беше по-изтощителен, отколкото предполагах. Запътих се обратно към първата зала и седнах в централно сепаре.

Докато чаках да дойде реда ми, а устата ми се пълнеше със слюнка, представяйки си червеното чили в буритото и капещото от сладкото ролце масло, реших, че трябва да излизам повече. Два месеца без сладката прекрасност на сладкото ролце беше твърде дълго. Какво, по дяволите, съм си мислила?

Не бях мислила. Бях се побъркала. Джема беше права. Имах психично разстройство. Трябваше да видя дали няма някой окситетрациклин^[3], който да използвам. Като мехлем. Или лечебна пудра.

Толкова бях потънала в размишления, че ми отне време да усетя тъмнината, която седеше наблизко. Толкова близо, че можех да усетя вкуса ѝ по езика си. Суровата киселинност на развалени яйца изпълни устата и носа ми, докато стомахът ми не се преобърна. Преборих се с чувството и погледнах настрани към мъж, който се взираше в мен, облечен в костюм от туид и тъмна мека шапка. Ръцете и краката му бяха кръстосани и изглеждаше така, сякаш можеше да бъде професор в университет.

— Това е голяма чест — каза той, кимайки за поздрав.

Имаше лек английски акцент, тенорът на гласа му бе приятен, но не много дълбок. Усмивката му бе любезна и нежна, но не пропуснах тъмнината, спотаена зад очите му. И все пак, ако това беше демон, защо не се нахвърляше отгоре ми с капещи от брадичката лиги? Не правеха ли така?

— Да съм достатъчно близо, за да усетя сладостта от страха, носещ се по плътта ти. — Той наклони глава нагоре и вдиша силно през носа си. След това затвори очи, сякаш вкусваше каквото беше открил.

И беше прав. Бях изплашена. Не можех да помръдна, толкова бях изплашена. Какво щеше да стане, ако ме нападнеше? Ако ми се нахвърлеше? Щях да съм мъртва, преди да успея да кажа „Ъм, Рейес?“.

Той ме погледна с овчедушно изражение.

— Прости ми. Чувал съм истории за безстрашното момиче, така че прости изненадата ми.

— Изненада от какво?

— Страхуваш се от мен.

— Не се страхувам от теб — казах аз, лъжейки през тракащите си зъби.

— Разбира се, че се страхуваш.

— Тези истории са били преувеличени така или иначе.

В следващото му изражение имаше повече вълк, отколкото овца.

— Съмнявам се. Нещо се е случило. Аурата ти е била повредена. Така че може да е ужасно нечестно от мая страна, но намирам за

трудно да устоя. Изглежда не искам нищо повече от това да разкъсам гърлото ти със зъбите си и да подуша медта в кръвта ти.

— Имам пазител.

— Но аз съм тук на мисия — каза той, игнорирайки ме. — Имам съобщение.

— Пробвал ли си да изпращаш SMS-и?

— Ако момчето спре да ни преследва, ние ще те оставим да живееш живота си и да умреш от естествена смърт, макар че трябва да те предупредя, че по традиция жътварите не живеят дълго в телесна форма. И все пак няма да умреш от нашите ръце. Няма да се месим в живота ти по никакъв начин. Ние само... — Той обърна незаинтересовано длан. — ... ще наблюдаваме отдалеч.

Това беше обезпокоително.

— Но когато тялото ти умре — продължи той, снижавайки глава предупредително, — ставаш плячка.

— Момчето? — попитах аз.

Той се усмихна.

— Рей'азиел.

— Рейес ви преследва?

— Не знаеше ли?

Поклатих глава. Изглежда бе единственото движение, на което бях способна.

— Не.

— Да не мислиш, че случайно се е натъкнал на войниците ми в онова глупаво съревнование?

— Имаш предвид боевете? — попитах аз, мръщейки се. — Не се бях замисляла толкова.

— Преследва ни като кучета.

— Не като кучета. — Поклатих глава още веднъж. — Не заслужавате честта от такова сравнение.

Развратна усмивка се разпростря по лицето му.

— Ето я. Безстрашното момиче. Не е чудно, че е обсебен. Винаги е бил толкова умно момче.

Със сигурност говореше за някой друг. Рейес бе обсебен от мен не повече, отколкото от попивателна хартия. Просто му трябвах жива за онази война, която се предполагаше, че се задава на хоризонта. Беше ми го казвал при редица случаи.

— Нека си изясня — казах, опитвайки се да осмисля случващото се в подземния свят. — Той спира да ви преследва, а вие спирате да го нападате.

— Никога не сме го нападали, скъпо момиче. Нямаме нужда от него засега.

— Не бих се съгласила с това. Видях какво му причиниха твоите демони в онова мазе.

— Туше, но това беше само за да се доберем до теб. Можем да се доберем до него по всяко време. Онези татуировки са там с причина, любов. Ти, от друга страна, си защитена. Съкровище, което не е лесно да бъде взето. Но си разбрала част от нещата правилно. Ако спре да ни преследва, той ще живее по-дълго в телесната си форма, колкото и да е крехка. Без повече порезни рани. Без повече дълбоки рани, за които да се грижи.

Подскочих.

— Рани? — Превръзките, които имаше на боевете.

— Нямах представа какво се е случвало с момчето, нали? Той пораста. Превръща се във воин, ако способностите му да повали войниците ми, без да пролее капка пот са някакъв признак. Но ти си загрижена за него. — Той обърна любопитен поглед към мен. — Може би вместо това мога да склуча сделка с теб.

— Каква? — попитах, осъзнавайки, че всъщност преговарях с дявола. Или поне с един от приближените му.

Той разпъна ръка и ми я подаде с дланта нагоре.

— Ела с мен сега. Смъртта ти ще бъде бърза и ще властваш рамо до рамо с господаря ми.

— Господарят ти? Имаш предвид Сатаната.

— Това е един от изразите, да.

— Защо, в името на всичко свято, ще направя подобно нещо?

— Защото нямаш представа на какво си способна. Това, което можеш да правиш, не може да се сравни с нищо, което ти е познато. Но точно сега си просто глупаво момиче, което тича наоколо в облика на примат. Ще бъдеш толкова по-силна, след като го свалиш. Ще светиш като най-ярката звезда и ще имаш също толкова сила.

Добре, значи този тип знаеше за какво говори.

— Каж ми на какво съм способна.

Той се приведе напред, очите му бяха черни пещери зад светлокафявото на човешката му обвивка.

— Всичко, което можеш да си представиш.

Отново? Сериозно?

— Защо ме искате толкова? Има и други жътвари.

— Но никой не е като теб, скъпа моя. Искаме те, но имаме нужда и от двама ви, за да имаме преимущество. Така или иначе сте толкова близо до това да свършите работата ни вместо нас, просто искаме да сме наблизко, когато портата наистина се отвори. — Когато му отпратих въпросителен поглед, той попита: — Какво мислиш, че се случва, когато ключът на мрака влезе в ключалката от светлина?

Той ме обходи с похотлив поглед от върха на главата ми до върховете на обувките ми в ботуши крака. Почувствах се осквернена. И отвратена.

— Като да отвориш врата директно от ада към сърцето на рая. Колко войници мислиш, че могат да се вмъкнат пред нея, преди да се затвори? Просто трябва да сме в готовност, когато се случи.

Не беше възможно да казва, каквото си мисля.

— Значи имаш предвид, ако с Рейес сме заедно?

— Да, е, има още нещичко, освен това, но това е основната идея. Защо мислиш, че господарят създаде син? Не е защото е копнеел за семейство, ако това си мислиш.

Започваше да ми прилява. Киселинната му миризма ме замаиваше. Това, комбинирано с постоянния прилив на страх, ме накараха да се привия от пристъп на гадене. Но не посмях да откъсна очи от него.

— Ще се наложи да отхвърля любезната ти оферта — казах, молейки се да си тръгне, за да мога да изтичам до тоалетната.

— Жалко. Но разбирам. Човешкият ум е толкова ограничен, че е трудно да погледнеш отвъд гниещата плът на човечеството към по-големи и по-добри неща. — Изглеждаше толкова цивилизован, толкова образован.

— Акцентът твой ли е? — попитах.

— Не, принадлежи на примата, когото съм облякъл. Но ми харесва. Мисля, че ми подхожда. — Той се изправи и намести вратовръзката си почти радостно. След това заобиколи, наведе се и прошепна в ухото ми, а киселинната му миризма бе съкрушителна. —

Кажете на Рей'азиел „здрасати“ от Хедеши. — Той се изправи и посочи книжката с купоните на масата ми. Тази, която току-що бях спечелила. — Това беше подаръкът ми за теб, между другото. Израз на почитта ми.

Когато се обърна да си тръгне, шепа колежани няколко маси по-нататък заръкопляскаха, а лицата им светеха от уважение. Той спря и им отправи истинска усмивка. Аплодираха, като си мислеха, че сме им направили театрално представление. Но точно така би изглеждало от тяхната гледна точка. Всеки, който гледа, би помислил, че сме актьори, вероятно репетиращи за представление в университета. Как би могъл разговорът, който проведохме, да бъде реален?

Хедеши вдигна ръка в наистина драматичен стил и се поклони, докато аз стоях поразена. Той се поклони отново, докато напускаше; после всички очи се отправиха към мен. Чакайки да видят как би изглеждало моето излизане. Щяха да бъдат доста разочаровани.

Погледнах надолу към книжката с купони за едногодишна дажба от сладки ролца. С разтреперани крака, аз станах и се усмигнах на публиката ни, след това се приближих до Иги и му подадох книжката. Знаейки, че никога няма да стигна до тоалетната, побягнах през задната врата и почти върнах кафето, което бях изпила по път за насам, върху паважа, докато една котка ме наблюдаваше, а ушите ѝ трепкаха от любопитство. След това си поех дълбоко въздух, изпънах якето си и призовах Ейнджъл.

---

[1] Савант-синдромът е рядко състояние, което се свързва с аутизма. Савантите имат много силно изразени способности, за сметка на други познавателни нарушения. Това състояние може да бъде както наследствено, така и придобито впоследствие, при евентуално увреждане на централната нервна система. Често савантите са наричани „умствено изостанали хора със свръхестествени способности“. Един такъв човек е способен да повтори дословно текст от няколко страници, след като го чуе веднъж. Друг може да умножи няколко шестцифрени числа и да каже отговора моментално. Трети е в състояние да начертае подробна карта на града, след един полет над него. — Б.пр. ↑

[2] Посттравматичното стресово разстройство — Б.пр. ↑

[3] Окситетрациклин — широкоспектърен антибиотик използван за третиране на разнообразни инфекции. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Когато поискам мнението ти, ще махна тиксото.

Надпис   върху
тениска

След няколко напразни позива за повръщане пред Бог и звяра, аз се отправих към жилищната си сграда на съседната пряка, след което се сетих, че бях оставила Мизъри пред дома на Пари. Наложих се да спирам и да се подпирам на нещо от време на време. Ръцете и краката ми трепереха. Дори и лактите ми трепереха. А доста вероятно беше същото да се отнася и за корените на косата ми. Жлъчка се надигна в гърлото ми и я преглътнах с няколко бързи преглъщания. Опитвайки се да се успокоя. Опитвайки се да се стегна и да се концентрирам.

В момента, в който името му ми дойде на ум, Ейнджъл се появи. Огледа се наоколо и след това ме изгледа изпод кърпата на главата си.

— Как го правиш? И защо си умърлушена?

Вдишах от студения въздух, преди да проговоря.

— Къде е той?

Нямаше нужда да уточнявам. Ейнджъл знаеше точно за кого говоря, и ако някой знаеше къде може да е Рейес, това беше той. Държеше го под око, откакто синът на обществен враг номер едно излезе от затвора. Знаех го и знаех защо. Ейнджъл се надяваше Рейес да стои настрана, да стои далеч от мен. Не че ми го е казал директно, но знаех достатъчно за чувствата на Ейнджъл към Рейес, за да знам точно защо би държал под око някой, от когото се боеше толкова.

Той изрита камъните в краката си.

— Защо? — попита той с видимо разочарование.

— Защото, ако не ми кажеш, майка ти няма да види нито пени повече.

В изражението му имаше следа от възмущение, но сега не можех да се грижа за това.

— Той е в „Паладин Лодж“ надолу по улицата.

Изправих се изненадано.

— Хотел? Мислех, че живее с Илейн Оук.

— Виж, попита ме. Аз ти казах. Нямам представа къде живее. Но точно в момента е в този хотел.

Справедливо.

— Стая?

— 131.

— Благодаря ти.

Освободих го и се отправих към Мизъри.

* * *

Паркирах няколко места по-надолу от номер 131 и закрачих към стаята на Рейес. Хотелът не беше ужасен. Особено за такъв, който се наема на час. Била съм и в по-лоши. По скалата от едно до пет, бих му дала около две, но поне нямаше очевидни наркосделки на паркинга. Винаги е добър знак.

Когато стигнах до стаята, вратата стоеше открехната достатъчно, че лъч вечерна светлина да порязва износения, тъмен килим. Извадих Маргарет и я задържах с две ръце с дуло, насочено към земята. Като по филмите. Ако действително можех да уцеля нещо, когато стрелям, щях да се чувствам в по-голяма безопасност, но поне изглеждах готино.

— Рейес? — попитах, надничайки вътре.

Когато не получих отговор, бутнах вратата да се отвори с дулото на Маргарет, действие, което само звучеше нередно. Лъч светлина разкри ботуш, подпрян на малка масичка до кухненския кът. Моментално разпознах отличителния стил на Рейес. Ботушите му бяха комбинация между работни и мотористки и страшно много исках такива.

След като се огледах за други обитатели, предпазливо пристъпих вътре. Той се беше разположил в сенките, така че не можех да видя изражението му, за да предугадя в какво настроение е. Единственото чувство, което се носеше от него, беше болка. До ботуша му на масата

стоеше бутилка уиски и ролка тиксо. Това значеше само едно: Беше ранен и при това зле. Тиксотото бе отговорът на Рейес за шевовете. И операция. Лекуваше се толкова бързо — и двамата бяхме така — че рядко се налагаше да стигаме до продължително лечение. За мен изключението беше, когато Ърл Уолкър ми извади нож. Изключението за Рейес беше, когато група демони бяха задържали физическото му тяло, докато нетленното му беше другаде. И беше голяма група. Повече от двеста, доколкото можех да предположа.

Той не помръдна, когато преместих вратата от позицията, в която я бе оставил. Топлината му се завихри около мен, стопляйки ме, успокоявайки ме. Все още треперех, докато паркирах, но топлината му бе като балсам за нервите ми.

— Хубава стая — казах, оглеждайки се наоколо.

Бутилката уиски беше наполовина празна и се зачудих дали я бе изпил, или я бе използвал като антисептик за раните си. Вероятно по малко и от двете.

— Мислех, че си отседнал при Илейн.

Той проговори най-накрая.

— Мислех, че сме се съгласили да си стоиш в апартамента.

— Ти се съгласи — казах, вдигайки бележник, за да го разгледам. Не можех да разчета написаното. — Със себе си очевидно, защото аз си спомням, че отказах.

Черно яке стоеше хвърлено на стола, а кошът за боклук беше пълен с кутии от храна за вкъщи. Поне беше ял.

— Тя ли те изрита? — попитах.

— Тя изпълни целта си.

Изненадана, попитах:

— И каква беше тази цел?

— Имаше връзки. Трябваша ми тези връзки, за да си намеря треньор за боевете. Иначе нямаше да мога да вляза.

Фактът, че само я бе използвал, би трябвало да ме ужаси, но, научавайки това, ме обхвана въодушевление.

— Значи просто я захвърли и се премести в долнопробен хотел?

— Нещо такова.

Взех разписките и другите бележки от скрина.

— Виждала съм къщата й. Не съм сигурна, че си взел мъдро решение.

— Защо си тук, Дъч?

Резкостта му ме прободe. Наистина имаше проблеми с мен напоследък. В един момент искаше да ме придърпа в обятията си, а в следващия не искаше да ме вижда. Добре, щях да му предам съобщението и да го оставя. Прибрах Маргарет в кобура и казах:

— Хедeши ти праща поздрави.

Всяка емоция го напусна моментално, като бушуващ океан, утихнал за секунди.

След дълго, проточено мълчание той попита:

— Нарани ли те?

— Не. Всъщност имаме доста приятен разговор. И ми помогна да спечеля годишен запас от сладки ролца, но ги дадох на Иги.

— Какво каза той?

— О, знаеш, говори за момчетата вкъщи, факта, че искаше да ми разкъса гърлото и да изпие кръвта ми, плана на баща ти да превземе света.

Той отклони поглед настрани.

— Знаех, че все някой трябва да стои зад това. Прекалено е организирано. Прекалено обмислено.

— Е, той иска да знаеш, че ако спреш да ги преследваш, ще ме оставят на мира, позволявайки ми да умра по естествен път. — Прокашлях се. — Сякаш това ще се случи.

Видях го да свива и отпуска юмруци.

— Те са лъжци, Дъч. Всеки един от тях. Ще лъжат дори и когато истината звучи по-добре. Няма интерес да те оставят на мира, без значение какво правя. — Той взе бутилката и точно преди да отпие каза: — Искат те повече, отколкото да дишат.

— И аз така предположих, но защо не ме уби още тогава? Защо е целият театър?

— Хедeши не е глупак — каза той, след като остави бутилката. — Знае, че не може да се пребори с пазителя ти. Няма защита срещу нея. Щом те атакува, тя ще му се нахвърли и той го знае. Ще трябва да атакуват в група, за да минат през Артемида. — Устните му се отпуснаха, когато ме огледа. — Разстроил те е. — Не бе му било трудно да го долови. Вероятно още щом бях влязла на паркинга.

— Само малко. — Когато не каза нищо, аз попитах: — Преследвал си ги? Те ли те раниха?

Той огледа превръзките си.

— Много са силни.

— Знам. Счупи врата на онзи мъж и той въпреки това ме нападна. — Прокарах пръсти по нащърбения ръб на скрина, на който се бях облегла. — Как е възможно?

— Докато са вътре, те правят човешкото тяло почти неуязвимо. Щом напуснат тялото, то ще умре, ако е било смъртоносно ранено.

Последния път, когато демоните бяха избягали на това измерение, бяха стотици. Няма начин Рейес да бе успял да ги пребори, дори и с помощта на Артемида.

— Знаеш ли колко са тук?

— Не много — каза той и сви рамене. — И няма чак толкова хора, които да са наистина проникателни.

— Значи знаеш кого са набеязали?

— Да.

— И какво? Ще ги избиеш всичките?

Той раздражено прокара пръсти през косата си.

— За да спра войната между рая и ада са се изсипе на този свят?

Да.

Имаше право, но все пак.

— Рейес, не можеш да убиеш тези хора.

— Трябва да убия само демоните в тях, но понякога човекът трябва да бъде жертван, за да се достигне тази цел.

— Е, тогава спри. — Издърпах един стол срещу него и седнах. Очите ми се приспособяваха и можех да различа чувствената извивка на устните му, ресниците на гъстите му мигли, очертанията на разрошената му коса. Широките му рамене бяха голи, а тиксото лъщеше на едно от тях и върху корема му. Без превръзки. Без марля. Само тиксо. Колко хигиенично можеше да бъде? — Не можеш да убиваш невинни хора.

— Онзи мъж снощи не беше невинен, ако това те кара да се чувстваш по-добре.

— За съжаление — казах, любопитна какво ли бе сторил мъжът — е така, но само малко. — Разтрих ръце, все още борейки се от ефекта на срещата ми с англичанина. — Какво се случи? — попитах, кимайки към тиксото.

Той отново взе бутилката уиски и пресуши около една трета от това, което беше останало, преди да сложи капачката.

— Бях нападнат — каза той, след като избърса уста в опакото на ръката си.

Както бе казвал преди, беше съмнително човек да може да го направи, но оставих нещата така. И без друго никога не беше от споделящите.

Той взе сива тениска от гърба на друг стол и я облече много внимателно. Когато се отпусна отново, костваше ми много да не въздъхна на глас. Изглеждаше наистина добре в сиво.

— Мислех, че е почти невъзможно да се промъкнат в това измерение.

— Така е. Тези са останали от последната ни среща.

Искра на изненада се стрелна през мен.

— Имаш предвид, когато те бяха заловили в онова мазе? — Бях ги унищожила тогава. Светлината в мен се бе оказала мощно оръжие. — Имало е още?

— Като хлебарки са. Щом избягат в това измерение, могат да се крият с векове, стига да стоят далеч от светлината.

Беше ми казвал преди, че са били прогонени от слънцето, когато баща му бил изхвърлен от рая. Сега то бе смъртоносно за тях.

— Не всички бяха в онова мазе, но повечето от тях бяха. И все пак това е организирано. Много по-организирано от всичко, на което са способни по-нисшите братя. Не съм изненадан, че Хедеши стои зад това. Винаги е бил такъв подмазвач.

Надявах се да получа повече отговори, преди да хукне по бойното поле да преследва подмазвача. Това беше рядка възможност. Да имам Рейес Фароу само за себе си, без някой да се опитва да ни убие или без стоящи наоколо зяпаци жени. Е, други зяпаци жени. Аз не се броях.

— Аз на какво съм способна? — попитах, сменяйки темата отново.

Той си пое дълбоко въздух и прие въпроса ми благосклонно.

— Само ти може да знаеш това.

Стаята помръкваше с всяка изминала минута заради залязващото слънце. Аз се изправих и се приведох към него, докато можех да

подуша земния аромат, с който се бе родил. Като гръмотевична буря в жадна за дъжд пустиня.

— Искам да знам, Рейес. Продължаваш да ми повтаряш, че съм способна на много повече. Искам да знам какво.

Очите му проблеснаха с интерес.

— Не лъжа. Не знам.

Взех бутилката и се дръпнах от масата, така че да отмия горчивия вкус в устата си. След като отпих голяма глътка течна киселина, достатъчна за да разтопи боята на шевролет, аз се размахам, след което преглътнах. Очите ми се насълзиха, когато прогори вече раздраженото ми гърло; после подадох обратно бутилката и отидох да погледна през прозореца. Трябваше да отместя плътните завеси настрани, за да видя центъра, докато натоварения трафик профучаваше във вечерния здрач.

— Всеки жътвар е различен във физическа форма — каза Рейес. — И повечето никога не разгръщат пълната си сила.

Обърнах се отново към него, толкова жадна за информация, че не ми оставаше много да започна да се моля.

— Какво имаш предвид? Колко от нас има?

— Не толкова, колкото може би си мислиш.

В стаята бе станало още по-тъмно, затова се протегнах и включих лампата. Помогна, но Рейес все още седеше в сенките.

Отпуснах се отново на стола и зачаках, докато той отново отпи от бутилката, и тогава осъзнах, че той все още кървеше. Тъмни петна се просмукваха през тениската. Опитах се да потисна тревогата си.

— Всъщност не ви наричат „жътвари“ по другите измерения — каза той, поставяйки внимателно бутилката обратно на масата. — Това е човешки израз.

— Чакай, други измерения? Колко измерения има? — попитах, изненадана от избора му на думи.

— Колко галактики има във вселената? Колко звезди? Трудно е да се знае колко точно. Достатъчно е да кажем, че са много.

— А-аз нямах представа.

— Малко хора имат. И в отговор на въпроса ти, нов жътвар се ражда в това измерение на всеки неколкостотин години. Няма точен момент, наистина.

Застинах.

— Но преди си ми казвал, че си ме чакал. Че всеки път, когато бил изпращан нов жътвар, си бил разочарован, че не съм аз. От колко дълго си тук?

Той се намръщи, замислен.

— Не съм съвсем сигурен. Може би петнадесет века.

Потресена, попитах:

— Какво, да му се не види, си правил толкова време?

Той ме огледа.

— Чаках.

Мен. Онзи англичанин каза, че е бил изпратен за мен. Истината ли ми казваше? Дали бащата на Рейес го бе изпратил специално за мен?

— Значи нов жътвар се ражда на всеки неколкостотин години. Безсмъртни ли са или нещо такова?

— Не. Не и физическите им тела. Всъщност повечето не живеят повече от няколко години.

— Защо?

Той се замисли за минута, а после каза:

— Помисли си за детството си, Дъч. Какво е било да растеш със способностите си.

Спомените мигновено заляха мозъка ми. Ужасът на мащехата ми. Загубата на добри приятели, щом им кажех коя бях. Каква бях. Разсейването в час, когато починалите се появяха, което често завършваше с отиването ми в директорския кабинет.

— Сега си представи да имаш тези способности в свят, изпълнен със суеверия и страх. Много са били убивани като деца. От тези, които не са, повечето са ставали отшелници. Били са отбягвани от собствените си хора, никога напълно приети. Ти наистина си първата от своя вид, която успява да живее сред тях.

Не знаех какво да кажа.

— Какво се случва, когато умрем?

— Трябва да разбереш, че тялото ти е опората за портала. Тя те е довела в това измерение.

— Но, ако тялото ми го няма, какво се случва? Все още ли ще съм портала?

— Да. — Той кимна. — Била си портала дълго преди да приемеш човешка форма.

— Значи, ако... когато умра, все още ще съм мрачния жътвар?

— Щом тялото ти престане да съществува, ставаш стотици пъти по-силна, но също така и ще се промениш. Няма да имаш тази връзка с човешкото, а всеки жътвар се променя с времето. Губят усещането си за човечност, макар че някои поначало нямат толкова за губене. Хората не са били добри към тях.

— Ако случаят е такъв, защо се опита да оставиш тялото си да умре?

Той наклони глава настрани.

— Пак ли се връщаме на това? — Когато свих рамене, той каза: — Защото то беше изкушението, Дъч. Примамката, с която да те подлъжат. И успяха, в случай, че си забравила.

— Но можеха да те отведат. Щом тленното ти тяло загине, можеха да те отведат, нали?

Устата му се изви многозначително.

— Първо трябва да ме хванат.

— От англичанина прозвуча така, сякаш много лесно могат да те проследят, заради татуировките ти, ключът.

— Англичанина?

— Хедеши. Той е в тялото на англичанин.

— А! Е, има си начини да се избегне и това.

Сигурна, че няма да ми каже какви са тези начини, аз продължих нататък. В действителност за първи път от цяла вечност стигах донякъде.

Размърдах се на стола си, привеждайки се напред ентузиазирано.

— Добре, значи, ако стана толкова по-силна, на какво ще съм способна, докато съм още жива?

— Ще ми се да знаех. Трудно е да се каже с точност. Както вече казах, повечето от твоя вид не живеят дълго.

— Но многократно си ми казвал, че съм способна на много повече.

— И е така. Това не означава, че знам на какво точно.

Реших да перифразирам въпроса си.

— Вече два пъти ми е било казвано, че съм способна на всичко, което мога да си представя.

— Истина е.

Е, това въобще не беше дразнещо.

— Мога да си представя много неща — казах аз, предизвиквайки го. — Та, мога ли да изстрелвам огнени топки от ръцете си, защото абсолютно мога да си представя как го правя.

Погледът, който ми отправи, бе изпълнен едновременно с веселие и привързаност.

— Не.

— Значи са ме излъгали. — Имитирах го и метнах крак връз масата. Денис би се ужасила.

— Кой ти го каза? — попита той.

— Англичанинът, като за начало, както и сестра Мери Елизабет.

— А тя често ли те лъже?

— Не — казах, намръщвайки се отбранително.

— Тя не ти каза, че можеш всичко, което си представиш. Тя каза, че си способна на всичко, което си представиш. Не самият акт, Дъч, а последствията от него.

— Не разбирам разликата — казах, чувствайки се глупаво.

— Помисли си. Ако можеше да изстрелваш огнени топки от ръцете си — каза той, спирайки за да се засмее, — какво би се случило?

Възмутено отместих поглед от него.

— Не зная. Може би мога да взривя кола.

— Тогава на *това* си способна. Последствията, Дъч. Резултатът.

Значението на това започна да пуска корени в ума ми, колкото и да бе объркан той.

— Значи, ако искам да взривя кола, мога да го направя, просто не мога да го направя като изстрелвам огнени топки от ръцете си. — Присвих очи, опитвайки се да схвана идеята, изпуснах я, опитах се да я върна, оставих я да се изплъзне, отказах се с примирена въздишка. — Нем, не схващам. Но в крайна сметка, ако искам да го направя, значи го мога, нали? Значи мога да убивам хора с ума си?

— Ако вярваш, че можеш да живееш със себе си след това, да.

— Това е добра логика. Ти можеш ли да убиваш хора с ума си?

Лека усмивка се разпростря през лицето му.

— Само ако умът ми нареди на ръцете ми да изпълнят заповедите му.

Усмивката, която усетих да се разширява, трябва да бе изглеждала дяволита, както се чувствах.

— Значи мога да правя повече от теб?

— Винаги си можела.

Не бях получавала толкова много отговори от Рейес от, ами, никога. Реших да го подразня малко.

— Все още ми дължиш милион долара.

— Свали си дрехите.

— Не.

— Ще ти дам милион долара, ако си свалиш дрехите.

— Добре. — Вдигнах пуловера си, след това спрях. Дръпвайки го обратно надолу, казах: — Мислех, че нямаш никакви пари.

— Нямам. Но ти все пак можеш да свалиш това.

— Имам още въпроси — казах, игнорирайки го.

— Ще имам повече отговори, ако го свалиш.

Имах чувството, че единствената причина, поради която не бе по-близо до мен, сам прокарвайки пръсти по този пуловер, беше заради нараняванията му. Трябва да бяха наистина зле.

— Трябва да ти кажа за Гарет.

— Затаявам дъх в очакване.

— Отишъл в ада. — Когато Рейес не изкоментира, аз казах: — Срещнал се с баща ти.

Той завъртя бутилката на масата, докато можеше да прочете етикета ѝ.

— Татко обикновено не забавлява посетители.

— Направил е изключение. Показал на Гарет какъв си бил, докато си растял. Служейки в армията му. Издигайки се в йерархията. Каза, че баща ти му показал какво си сторил.

— Баща ми му е показал всичко това? Най-великият лъжец, който вселената познава?

— Да не би да казваш, че това, което е видял, не е истина? Не се е случило наистина?

След кратък размисъл, той каза:

— Бях генерал в ада, Дъч. Какво си мислиш, че предполага това?

Вперих поглед в килима.

— Защо не ми кажеш?

— За да ме мразиш още повече?

Вдигнах поглед в изненада.

— Не те мразя.

Челюстта му се стегна в отговор.

— Има малка разлика между любов и омраза или не си го чувала? Понякога е трудно да различиш коя емоция е най-силна.

Вирнах брадичка.

— Не те и обичам.

Той наведе глава и ме изгледа изпод тъмните си мигли.

— Сигурна ли си? Защото емоцията, която се излива от теб всеки път, когато съм наблизо, със сигурност не е незаинтересованост.

— Това не означава, че е любов.

— Може да бъде, обещавам ти. Свали този пуловер и ми дай десет минути и ще повярваш отвъд всяка сянка на съмнение, че си влюбена.

ГЛАВА 13

Пий кафе!

Прави глупости по-бързо и с повече енергия.

Надпис   върху
тениска

След няколко прехвърляния на идеята дали трябва или не трябва да си сваля пуловера, реших да го оставя на мира. Буквално. Легнах на леглото, само за да открия, че бе излязло директно от някой епизод на „Семейство Флинстоун“. Твърд като камък матрак. Груба, дращеца завивка. Буци, върху които очевидно спяха динозаври. Но бях изморена, а за първи път в живота си изглежда Рейес не бързаше за никъде.

Наблюдавах, докато той заобиколи масата и се присъедини към мен, движенията му бяха насилени, стараейки се да върви внимателно, с възможно най-малко агония. Никога не бях виждала да го боли толкова. На тениската му имаше няколко големи кървави кръга и няколко по-малки петна. Не си направих труда да му предлага да го заведе до спешна помощ. Не би отишъл, дори да бях допряла Маргарет до главата му и да бях настояла.

— Дори не си помисляй, че това означава, че ще си сваля пуловера — казах.

Той се подсмихна и легна до мен. Леглото полека потъна под тежестта му, а той издиша шумно, когато най-накрая успя да се намести. Обърнах се към него. Лежеше по гръб с ръка, праметната връз челото му, позата беше едновременно чаровна и секси. Профилът му беше като на гръцки бог. Перфектни пропорции. Изящни линии.

— Това легло е наистина твърдо — казах, удряйки с юмрук възглавницата си и шавайки за по-удобна поза, което не беше лесно, докато Маргарет се забиваше в леглото.

— Трябва да ме обкрачиш. Аз съм по-твърд.

Очите ми се отвориха със замах и едва не погледнах, преди да се възпра. Нямаше да се хвана. А и той беше ранен, за бога.

— Значи, следващ въпрос. Защо ме наричаш Дъч?

Той се ухили изпод ръката си.

— Не го правя.

Намръщих му се, не че това имаше някакъв ефект.

— Наричаш ме Дъч през цялото време. Винаги си ме наричал Дъч.

— Знаеш ли, за някой, който знае всеки език, говорен някога на планетата, не си особено добра в извличането на значението, когато се налага.

— Какво имаш предвид?

— Помисли.

— Хубаво. — Помислих. Претърколих думата през ума и езика си, докато значението не ми се изясни. Зяпнах го удивено. — Търсач. Казваш „търсач“ на старинен арамейски. — Думата само звучеше като „Дъч“, защото винаги я бях асоциирала като такава. Всъщност звучеше повече като „ц“, отколкото като „ч“, а „ъ“-то беше по-меко и разтеглено.

— Браво.

— Наричал си ме „търсач“ през цялото това време?

— Това си ти. Търсачът на души.

— Уау! — По някаква причина това знание ме направи вътрешно щастлива. Както би ме направило мока лате, ако можех да си го позволя. Научавах толкова много, не исках това да свършва. А той бе прекалено ранен, за да изфуци по своя мъжествен начин и да тръгне да убива англичанина, беше супер. Повече време с *toi*^[1].

— Харесва ми — казах.

— Старейшините ти са направили добър избор сред расата ви.

Усмихнах се. После примигнах. След това се намръщих.

— Расата ми? Имам раса?

— Разбира се.

— Я чакай. Наистина? Имам ли семейство като теб? Такова от друго измерение?

— Да.

Главата ми подскочи. Едва ли очаквах директен отговор, още по-малко пък потвърждение.

— Наистина? Имам друго семейство?

— Да.

Това беше плашещо. Не знаех какво да мисля.

— Не знам чак толкова за тях, така че не се напругай.

— Те... те жътвари ли са?

— Само този, който е избран да премине в това измерение, е търсач. Произхождаш от раса на много могъщи носители на светлина. Обикновено никога не биха те изпратили. Търсач от твоето... ниво не се изпраща за такива низши задачи. Но ти си била най-младата и най-силната сред тях, а те знаеха, че аз съм тук.

Едно беше цял живот да не знам нищо за това защо имах дарбите си. И беше съвсем друго да получа толкова много отговори — отговори, за които се бях молила цял живот — наведнъж. А Рейес да говори за това толкова спокойно, толкова равнодушно, сякаш не значеше всичко за мен да познавам наследството си. Опитах се да запазя спокойствие. Можех да се справя с това с грация и достойнство. Не както исках, като онези жени от „Познай цената“^[2].

След това значението на всичко успя да попие.

— Чакай, да не казваш, че съм била избрана заради теб?

Клепачите му бяха затворени зад ръката му.

— Ако мога да предполагам, бих казал, че са усетили, че съм тук, за да започна войната. Баща ми ме е създал, за да му помогна да сложи край на човечеството. Така че те са изпратили теб. — Той се обърна към мен, зелените и златисти точки в очите му искряха ярко на богатия си кафяв фон. — Ние сме врагове, Дъч. Принцеса и пионка, всеки от противоположната страна. — Единият ъгъл на чувствената му уста се повдигна. — Биха били доста разочаровани, ако знаеха как се погаждаме.

Приведох се напред и погледнах към него.

— И какво? Предполага се, че трябва да те убия или нещо такова?

Той прокара върха на пръста си по устата ми.

— Да. За това си била изпратена.

— Е, това е гадно. — Значи на Земята живее мъж, по-готин от „Ролекс“ в заложената къща на Сал, а те изпращат мен да го убия? Мен? Очевидно произлизам от раса на откачалки.

— Би могла да го направиш — каза той, устните му изтъняха от съжаление. — Би могла да ме убиеш. Да унищожиш противоположния портал и да затвориш пътя на баща ми към това измерение. Последният жътвар опита. — Той отклони погледа си. — Той се провали, затова изпратиха теб.

— Рейес, това е абсурдно. Не бих могла просто да те убия. Ти си много по-силен от мен и... и знаеш как да се биеш и прочие.

Предлагайки ми неубедителна усмивка, той каза:

— Когато дойде момента, а той ще дойде, направи го бързо. Не се колебай, Дъч. Нито дори за част от секундата.

Нямах представа на каква част от историята му да повярвам. Той произлизаше от род на лъжци. Колко можеше да се разчита на информацията му?

Намръщих се подозрително.

— Не мисли, че можеш да ме покориш, като бъдеш благороден и чаровен и настояващ, че съм достатъчно силна, за да те убия. Ти ме блъсна — казах, припомняйки му за боя ни предната вечер. — И ме влачеше и буташе, така че не мисли, че само защото сега си толкова сладък и самопожертвователен, ще забравя тази гадост. — Тръшнах се обратно на възглавницата си и скръстих ръце. — Това не се забравя.

Очите му проблеснаха пакостливо на слабата светлина.

— Никога не съм твърдял, че съм бойскаут.

Можех да усетя топлината от погледа му и всичко, за което можех да мисля, беше: „Боже, красив е“. Възползвах се от възможността да преценя точно колко зле е ранен. Повдигайки ръце до кръста му, усетих неравностите от тиксото по гърдния му кош и натиснах нежно. Той си пое въздух през зъби и сграбчи китката ми. Но изпод тиксото бликна кръв и напои върховете на пръстите ми през блузата му.

— Рейес, какво, по дяволите? Какво се случи?

Той задържа погледа ми с решително изражение.

— Ако нещо се случи с мен, трябва да знаеш, че ловуват по двойки. Ако видиш един, ако някой тръгне след теб, Дъч, обещавам ти, че наблизо има още един. Ако видиш трима, ще има още един, чакащ по фланговете. Никога, никога не им вярвай.

— Не мога ли просто да направя онова, което направих последния път, когато отприщих ядрената си светлина срещу тях?

— Не. — Той ме придърпа към себе си, докато челото ми не се допря до неговото. — Докато са в някой човек, те са защитени от светлината. Дори от твоята.

Мразех да се чувствам толкова беззащитна, толкова уязвима.

— Не мога да се преборя с тях, Рейес. Прекалено силни са.

— Би могла, ако знаеш как, но все още не си стигнала дотам, така че дори не опитвай. Просто повикай пазителя си и бягай.

Легнах до него и задържах ръка върху ребрата му.

— Доста съм добра в бягането. Имам предвид, че не съм бърза или нещо подобно, а и се задъхвам лесно... няма значение.

Можеше да позира за постер за сериозно изражение, когато каза:

— Има нещо наистина мотивиращо в това да са те погнали банда демони.

— Сигурна съм, че е така.

— Просто бягай и не спирай. Обещай ми.

— Обещавам да опитам да бягам, без да спирам, но наистина се задъхвам лесно.

Успях да изкарам лек смях от него. Той се приведе, за да гризне ухото ми. Остри вълни от желание се изстреляха през мен със скоростта на светлината и се спряха ниско в корема ми. Не можех да повярвам. Най-накрая имах Рейес Фароу от плът, сами в хотелска стая, а той кървеше обилно. Аз бях тази, която би се възползвала от него при удобен случай, но сега не беше моментът. И ме убиваше да го призная.

Когато устата му продължи надолу по врата ми, обвих ръка около главата му и прошепнах:

— Разкажи ми история за предците ми. За друг мрачен жътвар.

Той остана мълчалив толкова дълго, че реших, че няма да го направи. След това легна обратно замислен.

— Имаше момче на име Синрик, чийто баща го заведе при старейшините на селото. Мъжът твърдеше, че момчето е обладано. Че виждал духове и знаел неща, които никой не би могъл да знае. След инквизиция, която продължила с дни, момчето така и не проговорило. Било убито с камъни.

Свих се.

— Значи това не е щастлива история?

— Малко от тях са. След това селото претърпяло епидемия от болести и смърт. Помислили, че момчето ги е проклело, преди да умре.

— Направил ли го е?

— Не, друг го направил. Той само повтарял каквото му кажела малката му сестра. Тя била жътварят, не момчето. Но тя преболедувала като бебе и не можела да говори. Само той можел да я разбере. — Той посочи главата си. — Говорели с ума и сърцата си. В скръбта си, тя обезумяла и отрицала силите си, без да осъзнава какво върши. Жътварят невинаги знае на какво е способен, докато не преживее голяма емоционална травма.

— Момичето много дълго ли е живяла?

Той кимна.

— В сравнение с повечето жътвари, да. До седемдесетина години, ако помня правилно. Но трябвало да живее със стореното от нея. Станала затворена, а накрая лудостта взела връх.

— Това е ужасно. Ако е била божествено създание, как е могла да убие толкова хора? Как ѝ се е разминало?

— При раждането на жътварите им се дават сили. Те са търсачите на души, но могат... — Той се замисли за момент. — ... но могат, според случая, да ги ловят, поради липса на по-добър израз. Тяхно право е.

— Е, това е право, от което със сигурност няма да се възползвам.

За да не ни водят повече към изкушение, метнах възглавницата си в глезените му, тръснах главата си при обутите му в ботуши крака и легнах перпендикулярно на него напречно на леглото. Беше ми дал толкова много информация, че исках известно време да я абсорбирам, но не исках да го оставям. Не така. Никога, до края на живота ми. Или докато не се наложеше да се върна обратно на случая. Кое се случеше първо.

Имах друго семейство. Семейство, което не бе от този свят. Колко готино беше това? И можех да убивам хора с ума си. Добре, всъщност нямаше да се вържа на тази част, но имах семейство от друг свят. Чудех се какви ли бяха имената им. Може би имах леля Миртъл. Или чичо на име Боаз. Веднъж се опитах да убедя чичо Боб да се прекръсти на Боаз, но той отказа. Не съм сигурна защо.

Докато лежах там, премисляйки всички предимства на това да имам семейство от друг свят, усетих как клепачите ми натежават. Топлината на Рейес ме приспиваше. Да го имам наблизо беше успокоително и почти бях заспала, когато каза:

— Можеш да се преместиш по-нагоре. Би ти било по-удобно, ако беше по-нагоре.

Подсмигнах се.

— Не, *на теб* щеше да ти е по-удобно, ако бях по-нагоре. Перверзник.

И преди да се усетя, сънувах Рейес и плажове, и Кукита с малки чадърчета, които милваха дланта ми. Тогава усетих пръстите на Рейес да милват дланта ми. Зачудих се дали го прави умишлено. Когато се претърколи върху мен с изръмжаване, притискайки ме с тежестта си, бях убедена, че е било така. Но преди да успея да протестирам, устата му беше до ухото ми.

— Шшшт — каза той, дъхът му беше топъл. Отначало си помислих, че просто се беше оживил, но изглеждаше скован, напрегнат, готов за нападение. Или да ме спуга от бой. Какво, по дяволите?

Започнах да се боря, но след това усетих пръстите му отново на дланта си. Само че този път топлината от допира му моментално бе заместена от студения метал на пистолет. Застинах, когато той извади Маргарет от кобура и я тикна в ръката ми.

— Какво...?

Не стигнах далеч, преди устата му да се озове върху моята. Но докато устата му изпълняваше магическо заклинание, езикът му се провря между устните ми, правейки ме безполезна, ръцете му правеха нещо различно. Тогава усетих дългото, студено, метално острие на нож, когато го извади от задната част на колана си. Върна уста до ухото ми и прошепна:

— Викай кучето.

Пулсът ми полетя.

— Защо? — попитах, гласът ми бе едва доловим шепот.

Той се повдигна, колкото да ме погледне в очите, а неговите бяха изпълнени с неизречено разкаяние.

— Защото това не е моята стая.

Целуна ме отново, устните му бяха горещи срещу моите, и все още всеки мускул в тялото му бе напрегнат в готовност. Сърцето му препускаше над моето, пулсът му ревеше в ушите ме. Отпуснах ръка от страни на леглото и щракнах с пръсти.

Артемида изникна до ръката ми, материализирайки се от пода, и подуши дланта ми за части от секундата, преди да наостри уши. Ниско ръмжене се надигна от гърдите ѝ, докато вратата се отваряше. Тя се снижи и зачака.

Вратата се завъртя бавно, след което спря на ъгъл от 45 градуса. Недостатъчно, за да различа натрапниците. Всичко, което виждах над рамото на Рейес, бе ръка върху дръжката. Натрапникът понечи да влезе, преди Артемида да нападне за части от секундата. С лай, който отекваше в стените, тя скочи напред през полуотворената врата и върху обладана жена, ако женският писък бе някаква индикация.

Тежестта на Рейес изчезна и в следващия миг друг нападател се приземи в стаята, след като бе хвърлен вътре. Вратата се удари в стената и можех да видя жената да се бори с Артемида на тротоара, бийейки се с нещо, което очевидно не можеше да види. Дори аз имах проблем да остана фокусирана върху огромното тяло на Артемида, докато изтръгваше натрапилата се душа от нея.

Но преди да успея да видя точно какво се случваше с демона, онзи, с когото се биеше Рейес, ме забеляза. Той нададе яростен писък и се забори с хватката на Рейес, за да се докопа до мен. Това бе най-странното усещане, да бъдеш желана толкова отчаяно от мъж, който не обръщаше внимание на факта, че гръбнакът му бе извит толкова много, че започваше да пука под натиска. Можех да чуя рязкото пукане от чупеци се кости, от разкъсващи се сухожилия и разместване на гръбнака и все пак мъжът не можеше да свали очи от мен. Искаше ме толкова силно, свободната му ръка бе протегната, очите му ме молеха да се приближа.

А те бяха сини. Човешки очи. Просто не можех да различа демона зад тях, мътната черна същност, носеща се от него, но гостоприемникът, когото създанието бе облаго, имаше сини очи. Толкова ясни, че изглеждаха като плувен басейн в горещ летен ден. И се наляха със сълзи, когато натискът, който Рейес прилагаше на гърлото му, прекъсна достъпа му на въздух. Но все още не му пукаше. Проправяше си път към мен с една ръка, другата бе счупена. Лежеше отпусната на пода до него, безполезна.

Когато се метна към мен в последен смел опит, обсегът му изглежда се разшири. Черни, остри като бръснач нокти се появиха от ръката на мъжа. Тъмнината на нощта не можеше да възпре демона да

се разкрие, да се разпростре. Можех да видя само ръката му, но знаех, че поне тази част от него бе незащитена.

Протегнах се през леглото, игнорирайки виковете на Рейес да се отдръпна, ноктите бяха толкова близо, само на сантиметри. Още един слаб опит и щеше да разреже лицето ми. Протегнах ръка с дланта нагоре, приведох се и духнах. Сякаш духвах магически вълшебен прах, частици светлина от мен се понесоха към демона, приземиха се върху лапата му и в един голям взрив от енергия той изпищя и се запрепъва навън от човешкия си гостоприемник.

Гърчейки се в агония, демонът се замята по земята, а пронизителните му викове бяха като запалване на хиляди ракетни двигатели.

Артемидата се спусна в следващия миг, впи зъби, склочи челюст и изтръгна живота от звяра. В този момент убийството му бе почти акт на състрадание, в такава болка беше. Наблюдавах, докато гъстата му, газообразна кръв се разля по пода, а после се изпари.

Преди да осъзная, че беше бесен, Рейес ме дръпна на крака и ме огледа от глава до пети. След това се фокусира върху лицето ми, а неговото изразяваше удивление.

— Какво, мамка му, беше това? — попита той, а гневът изостряше гласа му.

Но адреналинът препускаше надолу по гръбнака и през тялото ми. Погледнах покрай него към Артемидата. Тя беше заета да души из стаята като ловджийско куче по следата на лисица, убедена, че ще открие следата на друг демон. Тя скочи през стената към другата стая, преди да успея да я извикам обратно.

Опасявайки се, че ще ми прилошее отново, понеже изглежда напоследък така се държах, аз се запрепъвах покрай него на път към микроскопичната баня до вратата. Той ме вдигна, когато се препънах, но аз се преборих с хватката му и се хвърлих към тоалетната чиния. Фактът, че се бях завряла в порцеланова чиния, използвана с години от мъже с лош мерник, не ме отклони от мисията ми. Поех на големи глътки застоялия въздух и преглътнах горчилката, когато стомахът ми се разбунтува.

Рейес коленичи до мен и усетих студена кърпа на врата си.

— Това е, което ги влудява. — Той се приведе напред и зарови лице във врата ми. — Вкусът на страха — на твоя страх — е като вкуса

на хероина за силно пристрастен.

— Е, не мога да го спра — казах аз.

— Зная. Вината е моя и съжалявам.

Вдигнах поглед и осъзнах за пръв път, че демонът го бе ударил. Имаше три кървави разреза през лицето, най-горната от които на по-малко от сантиметър от долния му клепач. Взех кърпата от него и я допях внимателно до разрезите.

— Уби ли го? — попитах.

— Не. Скоро няма да тича в маратони, но трябва да се махаме.

* * *

Рейес ме придружи до вкъщи в тишина, вероятно несигурен какво да си мисли за мен. Аз също не бях сигурна какво да мисля за себе си, така че в действителност нямахме за какво толкова да мислим. Той ме наблюдаваше, докато се качвах нагоре по стълбите и прекрачих прага, но не му позволих да ми помогне. Бях се уморила неочаквано да се оказвам инвалид, който не може да върви и да дъвче дъвка едновременно.

Отворих вратата и пристъпих вътре.

— Мога ли да им сложа нещо? — попитах, правейки жест към разрезите на бузата му. Той ги притисна с подгъва на тениската си, попивайки малките рекички кръв, които се бяха промъкнали. Вече заздравяваха, но антибиотичен крем нямаше да навреди.

Той ме игнорира и се огледа из апартамента ми.

— Извикай момчето ти — каза той, а тонът му бе груб.

— Какво момче? — попитах, много уморена изведнъж. — Нямам момче. — Поне не мислех, че имам момче. Не можех да си спомня някога да бях раждала и бях убедена, че това не е нещо, което едно момиче може лесно да забрави.

— Онова хлапе, което постоянно се мотае наоколо. Извикай го.

— Ейнджъл? — попитах аз и още щом си го помислих, той се появи.

Той се огледа изненадано наоколо, забеляза ме, след което ме стрелна с поглед изпод кърпата си.

— Ама ти наистина ли ще продължиш да го правиш?

— Хей, този път дори не бях аз. — Посочих Рейес и перченето на Ейнджъл намалая.

Той отстъпи крачка назад, когато Рейес пристъпи напред.

— Стой тук — каза му Рейес с тон, който не търпеше възражение.

Но той говореше на Ейнджъл Гарза. Хлапето никога не правеше нещо, което не му харесва. Той стисна зъби и изпъна рамене.

— Ти стой тук, *pendejo*^[3].

Рейес беше отгоре му, преди да успее да видя движението. Беше уловил Ейнджъл за бието на мръсната му тениска, с лице на сантиметри от неговото.

— Имаш ли някаква представа какво мога да ти направя?

Очите на Ейнджъл се разшириха, преди да успее да се възпре.

— Знам, че можеш да вървиш обратно в ада.

Преборих се да застана между тях, отблъсквайки хватката на Рейес.

След миг Рейес го пусна и му отправи извинителен поглед.

— Остани тук заради нея — каза той, омекотявайки тона си.

С повдигане на рамене, Ейнджъл изпъна блузата си и каза:

— Заради нея.

Това изглежда го удовлетвори. Той щракна с пръсти, сякаш викаше куче, и Артемида се появи. Тя скочи отгоре му, огромните ѝ лапи отпускаха тежестта ѝ върху гърдите му, докато късата ѝ опашка се мятеше от удоволствие. Той я почеса зад ушите и зарови лице във врата ѝ.

— Стой тук — каза той в ухото ѝ — и не ѝ позволявай да се забърква в проблеми. Ясно?

Когато повдигна вежди въпросително, тя излая утвърдително, а аз изведнъж се почувствах числено превъзхождана.

Намръщих ѝ се.

— Предателка.

Тя излая отново, напълно равнодушна към обвинението ми, и скочи да си играе с Ейнджъл, лесно събаряйки го на земята. Ейнджъл се засмя и се опита да ѝ приложи хватка около врата. Странно беше как челюстта ѝ може да се отвори толкова, че да побере дебелината на врата му. Гъргорещите му викове на агония изглежда я радваха и това ми стигаше.

— Просто трябва да се уверя, че не са ни последвали до тук — каза той.

— Наистина трябва да ми позволиш да огледам раните ти.

— Последният път, когато огледа раните ми, едва не припадна.

— Това беше много отдавна.

— Два месеца. Плюс-минус.

— Хубаво — казах, отпращайки го с махване на ръката. — Върви да вършиш готините си мъжки неща, докато аз стоя вкъщи под бдителния надзор на хилещ се тринайсетгодишен гангстер.

Имаше нещо много нередно в тази картинка.

* * *

Събудих се от готиното чувство 45-килограмов ротвайлер да се бе разпънал отгоре ми сякаш бях човешки матрак. Не бях истински разтревожена от факта, че дясната ѝ лапа почти изцяло покриваше лицето ми, спирайки притока ми на кислород, или от факта, че краката ми бяха безчувствени, тъй като рамото ѝ се забиваше в тазовата ми кост, а по-скоро от факта, че тъй като главата ѝ висеше до ребрата ми, тя хъркаше. Наистина ли? Дори и в смъртта? По някаква причина хъркането изглеждаше просто прекалено.

Имах да мисля за толкова неща — демони, наследството ми, очевидно дългосрочните ми отговорности да бъда мрачния жътвар, какъвто договор не помнех да съм подписвала — но нищо друго, освен мисълта за кафе, не проникваше в черепа ми. И кислород. И фактът, че трябваше да пишкам като кон, победил в състезание. Имаше необичаен натиск върху пикочния ми мехур, който носеше името Артемида.

Преместих гигантска лапа от лицето си и с херкулесовско усилие се измъкнах изпод ротвайлера. Когато се приземих на пода, главата ѝ увисна отстрани на леглото, но още не се беше събудила. Не можех да се възпра. Приближих лице до мустаците ѝ. Устната ѝ трепваше и оголваше зъбите ѝ всеки път, когато целунех носа ѝ. От нея щеше да стане велик имитатор на Елвис.

Успях да се изправя на крака и да отида до банята. След кратко спиране до тоалетната и среща с господин Кафе, аз се промъкнах до прозореца на дневната, внимавайки да не обезпокоя Ейнджъл или леля

Лил, докато лежаха на разнообразни мебели. Все още ме удивляваше това, че починалите спяха. Особено с всичкото блъскане у съседите.

Дори при звука от ремонт чух спирането на пикап. Беше прекалено рано камионът с доставки да пристига в бара на татко, затова любопитството ми надделя. Може би бяха новите ми съседи, макар че това би било глупаво, тъй като апартаментът им все още беше в ремонт. Моята квартира имаше известна нужда от ремонт. Трябваше да говоря с господин Зи по-късно. Да го убедя, че нови плотове биха повишили стойността на цялата сграда.

Изненадващо, отвън имаше микробус за багаж, но беше спрял откъм задната страна на бара. С разбудено любопитство забързах към прозореца на спалнята си за по-добра видимост. Там, някой се нанасяше. Погледнах към прозорците на втория етаж и ахнах. На глас. Мъж вдигаше щорите и бършеше праха от первазите, като че ли подготвяше мястото за нов наемател.

В моите офиси.

Баща ми даваше под наем моите офиси точно изпод носа ми. Бях ужасена. Обидена. И повече от малко ядосана. След бърза проверка на гардероба — със сигурност карирани боксерки, тениска, която заявяваше, че бях по-хладна и от въздуха в хладилника, и розови заешки чехли щяха да свършат работа за разходка до отсрещната страна на улицата — оставих чашата си с кафе и се отправих към бара на баща ми. Колкото повече го премислях, толкова по-бързо вървах. И колкото по-бързо вървах, толкова по-ядосана ставах.

Хладен вятър се завихри около мен, когато излязох от сградата, но го игнорирах. Баща ми даваше под наем офисите ми. Ама че нахалство.

Подминах двама мъже, които се мъчеха да разтоварят бюро, и се вмъкнах в бара през задната врата.

— Татко! — извиках, минавайки покрай стреснатата си мащеха, която тъкмо влизаше от предната част. Очевидно носеше закуска на предателя. Можех само да се надявам да се задави с нея. И покрай Сиена, великолепната нова барманка, която бе сваляла Пари. Тя надяна одобрителна усмивка, когато забеляза боксерките ми.

Джема излезе от офиса на татко, точно когато стигнах там, на лицето ѝ бе изписана изненада.

— Чарли, не си облечена.

— Къде е той? — попитах, подминавайки я.

— Татко? Мисля, че е горе.

Ако бях с всичкия си, можеше и да обърна внимание, когато най-лекия нарек за усмивка премина по лицето ѝ, можеше да забележа факта, че нищо не бе такова, каквото изглежда, но бях на мисия. Обърнах се и заизкачвах стълбите по две наведнъж. Не най-лесното нещо, когато си със заешки чехли. А дългите крачки караха боксерките ми да влизат в крайно неприятни места, но бързо наместване щеше да оправи нещата, щом стигнех до стълбищната площадка.

Щурмувах първия офис, онзи, който беше мой повече от две години, и открих татко да гледа през прозореца с вдигнатите щори. Високата му стройна снага бе облечена с карирана риза и смачкани панталони в цвят каки, които изглеждаха с два размера по-големи, а обикновено здравата му, с добър цвят кожа бе придобила бледата, матова текстура на сварено брашно, която пасваше на тъмнорусата му коса.

Вътре нямаше никой друг. Всичко, което бях оставила, си беше точно където го бях оставила. Нито картотека или етажерка не на мястото си.

Спрях зад него и сложих ръце на кръста си.

— Наистина ли? — попитах.

Той наклони глава, а аз блокирах чувствата му в минутата, когато ме порази тъгата, която го изяждаше. Поех си дълбоко дъх и се отърсих. Беше накарал да ме арестуват, докато лежах в болничното легло. Не заслужаваше съжалението ми. Но заслужаваше силата на гнева ми.

— Даваш под наем офисите ми? Просто така? — Щракнах с пръсти, за да онагледя прибързаността на действията му. Не бях идвала два месеца, но по някаква причина не това изглежда бе най-важното.

Той най-накрая се обърна към мен, изглежайки по-измъчен от обикновено. Тънкото му като клечка тяло изглеждаше прегърбено от умора. Дрехите му стояха накриво.

Не ми пукаше. Не. Ми. Пукаше.

— Не, скъпа, не съм.

Посочих с пръст към прозореца.

— Тогава какво е това?

— Тактика — каза той, а гласът му бе толкова сух, че отне момент да ги осмисля. — Уловка — продължи той.

Погледнах през прозореца и осъзнах, че бусът беше напълно празен, с изключение на бюрото. Мъжете долу козируваха към баща ми, преди да натоварят бюрото обратно и да затворят вратата.

Обръщайки се отново към него, попитах:

— За какво говориш? Тактика за какво?

— За теб — каза той, пристъпвайки по-близо.

Отстъпих назад, внезапно предпазлива.

Той направи още крачка, но спря, когато му отправих небезизвестния си убийствен поглед.

— Не приемаш обажданията ми — каза той, вдигайки пораженчески ръце. — Не ми отваряш вратата, когато идвам.

— Боже, чудя се защо ли. — Обърнах се да си вървя, но следващото му изказване ме закова насред крачката.

— Не знаех с колко време разполагам.

— Какво? — попитах, а подозрението беше явно в острия тон на гласа ми.

— Когато накарах да те арестуват, не знаех с колко време разполагам. Искях те навън и трябваше да го направя бързо.

Ръководена от раздражение и липса на търпение, отворих ръце в безпомощност, след което отново ги отпуснах.

— Нямам представа за какво говориш.

— Просто исках да постъпя правилно спрямо теб. Искях само да се реванширам за стореното. Аз те въвлякох в този живот. Искях да те измъкна от него, преди да е станало късно.

— Затова накара да ме арестуват? Това бе решението ти?

— Не можеш да бъдеш частен детектив, ако имаш досие. Разрешителното ти ще бъде отнето. — Той сви рамене. — Мисията е изпълнена.

Усмивката, която се плъзна по лицето ми, съдържаше всичко друго, но не и веселие.

— Благодаря ти, че ми пазиш гърба, татко. Оценявам го.

— Не ми остави избор.

— Какво? — Гласът ми се надигна почти до писък. — Не съм ти оставила избор? Да не си откачил?

— Опитвах се да те накарам да си по-открита с мен, но ти не ми се довери. Никога не го направи. И не знаех какво друго да направя. Опитвах се да поправя грешката. Моя е вината за това, което правиш. Аз те въвлякох в това и просто те исках навън. Вън от опасност. Когато лошите те подгониха заради мен... Дотогава се преструвах. Но вече не мога да се преструвам.

— Е, избрал си чудесен момент да развиеш съвест, татко. Докато лежах в болнично легло, след като бях измъчвана почти до смърт, ти накара да ме арестуват. — Вдигнах два палеца насреща му. — Добро решение.

Той сведе поглед.

— Нямах друг избор.

— Знаеш ли какво? — казах аз, пристъпвайки към него. Забих пръст в гърдите му. — Помислих доста за това как винаги съм те виждала. Ти беше моята скала. Единственият, който вярваше в мен, в способностите ми. Винаги съм мислила, че си на моя страна. Но след това ме порази. През всички тези години си бил с Денис, с начина, по който се отнасяше с мен, и вместо да ме защитиш, ти гледаше на другата страна. Никога не си се застъпвал за мен. Само повтаряше ползите от способностите ми, но просто си стоеше и оставяше тази вещица да ме сравнява със земята при всеки удобен случай.

Той погледна покрай мен и аз се обърнах, за да видя въпросната вещица да стои до вратата с отворена в почуда уста.

Посочих я и му кимнах.

— Да, тази. — Когато се въздържа от коментар, попитах: — Някога изобщо било ли те е наистина грижа за мен?

Той рязко подскочи от изненада.

— Разбира се, че ме е било. Винаги. Просто мислех... — Гласът му се прекърши и прикри уста с юмрука си.

— Постарай се — казах, а тонът ми носеше повече предупреждение, отколкото съвет.

— Вие, момичета, имахте нужда от майка.

— И ти ни я даде? — Пристъпих по-близо... толкова близо, че отражението ми проблесна в сълзите, които се изливаха измежду миглите му. — Не пазеше гърба ми. Пазеше своя. Давай. Давай под наем офиса ми. Не ми пука.

След като Денис стоеше и запушваше пътя ми за бягство, реших да мина през другия офис и да изляза през главния вход.

Но точно когато завъртах дръжката, той каза:

— Трябва да знам, че ще си добре, когато ме няма.

В последен опит, аз се обърнах към него, много остроумен и навременен отговор стоеше на върха на острия ми като бръснач език, но си остана там, защото в следващия миг, татко вдигна пистолет и ме простреля.

---

[1] Moi (фр.) — мен. — Б.пр. ↑

[2] The Price Is Right — телевизионно предаване, в което хората печелят продуктите, познали точната им стойност. — Б.пр. ↑

[3] Pendejo (исп.) — глупак. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

*Продава се използвана надгробна плоча:
Идеална за някой на име Шарлот
Дейвидсън.*

Обява

Или поне стреля по мен.

Залегнах. Не съм сигурна защо. Но да залегнеш, когато някой стреля по теб, изглежда правилно. Или поне преди можех да забавя времето, буквално можех да видя куршума да виси във въздуха, но, след като ме бяха измъчвали, изглежда бях загубила тази способност, защото татко стреля и аз залегнах, без дори да се опитам.

Паднах на колене и прикрих главата си, след което се обърнах да погледна татко изпод ръцете си.

Той все още държеше пистолета с шокирано изражение на лицето.

— Лийланд! — извика Денис секунди преди шокирано да покрие с ръце устата си. Трябваше да ѝ призная опита.

След като проверих жизненоважните си части и не усетих болка, скочих на крака. Джема изтича нагоре по стълбите и се промуши покрай татко в стаята. Бързо бе последвана от Сиена, която държеше кана кафе в ръце.

Осъзнах, че светът се въртеше. Звукът бе изстрелял адреналин през тялото ми.

След като се отупах с треперещи ръце, за да проверя за наранявания, викнах срещу баща си.

— Какво, по дяволите, беше това? — Но той все още държеше пистолета насочен срещу мен. Изглежда беше изпаднал в леко състояние на шок. — Татко! — казах, опитвайки се да привлека вниманието му. — Съвсем официално е. Ти си лош баща. Добрите

бащи *не* стрелят по дъщерите си! — Скръстих ръце и подкарах тежката артилерия. — Ще кажа на мама, когато умра.

— Какво стана? — попита Джема, поглеждайки от мен към татко.

Посочих към него.

— Той се опита да ме убие. Това стана.

— Татко! — каза тя, карайки му се сякаш беше дете, което бе изяло буболечка.

— Не, не разбираш. — Той се фокусира върху нея, точно когато чичо Боб се втурна вътре, избутвайки Денис. Супер. Цялата банда беше тук, за да станат свидетели на убийството ми.

Татко погледна отново към мен с увиснала челюст.

— Виж това.

Той стреля отново.

Отново залегнах. И се заборих със замайващите ефекти от прилива на адреналин, които ме отвеждаха на ръба на безсъзнанието. Според еволюцията, адреналинът не трябваше да прави така. Предполагаше се да ме накара да подмокря гащите, а после да побягна много бързо, все едно ме напада мечка. Припадането беше толкова не-дарвинистко.

Чичо Боб беше извадил пистолета си и го беше насочил към главата на татко, преди да успее да кажа:

— Какво, по дяволите?

Отново бях паднала на колене. Гърмежът от пистолета ме беше раздрусал толкова грубо и бързо, че се чувствах така, сякаш са изкарали въздуха от дробовете ми. Запрепъвах се да се изправя на крака, докато световъртежът замъгляваше зрението и преобръщаше стомаха ми. Щеше да ми прилошее. Тялото ми се разтресе от вътре навън. Преглътнах с усилие, опитвайки се да задържа малкото кафе, което бях изпила по-рано.

Усетих прилив на топлина по кожата си и погледнах наляво. Рейес се материализира до мен, масивната му черна роба се развяваше и караше света да се люлее още повече. Чувствах се като лодка в открито море.

Той погледна изпод качулката си към татко, после обратно към мен.

— Защо баща ти се опитва да те убие?

Преглътнах отново и се опрях на стената зад мен.

— Нямам представа. — Когато тръгна към него, аз се втурнах да му препреча пътя, заставайки между двамата. — О, не, няма. Той ти е забранен, разбра ли?

Той ме хвана за ръка и ме издърпа към робата си. Топлината ме успокои, въпреки гнева ми.

— Оправи се с това или ще го убия на място.

Избутах го настрани и посочих прозореца.

— Вън. Веднага.

С ниско ръмжене той се дематериализира, но можех да го усетя наблизко. Не се бе отдалечил и можеше да се материализира обратно и да прекърши гръбнака на татко, преди да успея да извикам. Трябваше да обезвредя ситуацията, и то бързо, или баща ми никога повече нямаше да може да ходи. Или пък вероятно да диша.

След като се взех в ръце, осъзнах, че всички ме гледат. Вероятно защото говорех на въздуха. Можеха просто да го приемат. Имахме по-голям проблем. Но израженията на лицата им ме спряха насред крачката. И преди ме бяха виждали да говоря на въздуха. Е, всички останали, с изключение на Сиена. Не можех да си представя това да е причината за нивото на шок, което показвах.

Сиена изпусна каната. Тя се приземи с глухо тупване на пода и кафето се плисна настрани, но нито един поглед не се отдели от мен.

— Какво? — попитах аз, внезапно смутена. Погледнах надолу да се уверя, че боксерките ми са си на мястото. Изглеждаха ми наред. Отново огледах лицата. Въпреки че чичо Боб държеше пистолет към главата на баща ми, той гледаше към мен. Също като всички останали.

Татко свали пистолета. Движението привлече вниманието на Чибо. Той се обърна отново към него.

— Пусни го, Лийланд.

Той го направи. Пистолетът падна на пода, но изглежда никой не се интересуваше. Всички очи оставаха приковани в мен. Бавно и изключително внимателно чичо Боб коленичи и вдигна пистолета, но отмести поглед само за част от секундата, която му отне, за да го грабне.

Ставаше странно.

— Как го направи? — попита Джема.

— Кое? — попитах, напълно объркана. — Почти да бъда застреляна от баща си? — Когато всички продължиха да зяпат, реших, че сега бе добър момент за тирада. — Наистина не беше толкова трудно. Просто си стоях тук, докато откачен мъж насочи пистолет към мен...

— Бяха халосни.

Отново погледнах към него.

— Опита се да ме убиеш с халосни?

— Да. — Той кимна, след което се усети и поклати глава. — Не, имах предвид...

— Това не дава ли обратен резултат?

— Начинът, по който се движиш — продължи той, а гласът му бе натезал от недоверие. — Не беше истина. Никой не може да се движи така.

— Какво имаш предвид? — попитах, ядосвайки се. На никой ли не му пукаше, че собственият ми баща се опита да ме убие?

Той се приближи до мен и се опита да докосне лицето ми, но аз спрях ръката му и отстъпих извън обхвата му. Той не продължи. Вместо това попита:

— Каква си ти?

— Освен вбесена?

— Чарли — рече Джема, гласът ѝ бе придобил нежният терапевтичен тон, който толкова обичаше, — виж къде се намиращ.

Огледах се и осъзнах, че беше права. Бях до вратата, а сега се намирах до прозореца, който гледаше към задната улица. Свих рамене.

— Значи съм се метнала встрани. И какво от това? Стреляха по мен.

— Но не го направи — каза Джема. — Беше тук, след това беше там. Ти... — Тя направи пауза сякаш не можеше да подбере правилните думи. — Движеше се толкова бързо. Все едно изчезна, а след това се появи отново. Никога не съм виждала нещо такова.

— Трябваше да знам — каза татко. — Трябваше да знам, че ще си добре. Знаех, че си различна, но няхах представа точно колко различна си. Тогава, когато Карузо ме завърза и тръгна след теб с онзи нож... начинът, по който се движеше. Не приличаше на нищо, което бях виждал преди. — Карузо беше един от арестантите на татко. Беше го изпратил в затвора за доста дълго време. В минутата, в която бе

пуснат условно, той погна баща ми, а покрай него и мен. — Тогава разбрах колко специална си всъщност.

Все още се борех с ефектите от прилива на адреналин в нервната ми система и се опитвах да не се поддам.

— Не мога да си представя как си си помислил, че да стреляш по мен би било добра идея. — Обърнах се да си ходя, но чичо Боб ме спря.

— Чарли, скъпа, трябва да знам дали искаш да предявиш обвинения.

Злобна усмивка се разпростря по лицето ми, преди да отговоря:

— Не. Не днес. Не искам повече да имам нищо общо с него.

Проправих си път покрай Денис и се повлякох надолу по стълбите.

— Чарли, почакай — каза Джема зад мен.

Продължих да вървя.

— Ще напиша писмо на мама за това.

— Добре — каза тя, опитвайки се да ме настигне. — Това е перфектно, но има нещо, което трябва да знаеш, преди да продължиш.

Изминах целия път до входната врата на жилищната си сграда, преди тя да успее да ме настигне.

— Знам — казах, а гърлото ми се стегна. — Почувствах го в момента, в който влязох там.

Тя си пое дълбоки, равни глътки въздух и каза:

— Не знае колко му остава.

Извърнах се от нея, отказвайки да призная паренето в очите си.

— Откога знаеш?

— Няколко месеца. Не позволи на никого да ти каже. Искаше да го направи сам, но ти не приемаше обажданията му.

Кръстосах ръце, все още неспособна да я погледна.

— И все пак ще кажа на мама.

Тя пристъпи зад мен и обви ръце около врата ми.

— И я поздрави от мен.

След като отпуснах глава на кокалестия ѝ лакът, казах:

— Добре, но не мисля, че те харесва толкова, колкото харесва мен.

Джема се засмя и ме стисна по-силно.

* * *

Горе в апартамента, Куки влезе забързана, докато си наливах чаша кафе, а очите ѝ бяха разширени от тревога. Когато ме забеляза, облекчението я заля. Тя се приближи задъхана с ръка на гърдите.

— Не можах да те намеря — каза тя между въздишките. — А всичките ти неща бяха тук. Помислих, че са те убили. Или са те отвлекли отново.

— Съжалявам. Тук съм.

Тя вдигна пръст, преглътна с усилие и каза:

— Чарли, кълна се, че ти ще ме довършиш.

— Не ставай глупава. Защо да те убивам? Работиш почти за без пари.

Тя кимна.

— Това е вярно.

— Просто ходих до офиса. Татко се опита да ме застреля. Два пъти. Затова чичо Боб извади пистолет. Този човек е много по-бърз, отколкото изглежда.

Очите ѝ отново се разшириха. След това се присвиха в недоверие. После пак се разшириха. После пак се присвиха. След това направиха онова малко мекушаво нещо, докато се опитваше да проумее какво ѝ бях казала. После се разшириха още повече. После се присвиха. И колкото и забавни да бяха движенията на очите ѝ, аз бях по боксерки.

— Добре, значи аз отивам да си взема душ. Ти остави това да попие.

— Как изглеждат офисите? — попита най-накрая тя, а аз си знаех, че ѝ липсват.

— Много са хубави, след като Боби Джо ги е довършил. Харесвам мекия сивкав цвят, който е избрал.

— Толкова е странно, че си мислеше, че приятелката му се опитва да го убие с фъстъци.

— Знам, нали? — Взех чашата си с кафе и тръгнах. — Би имало повече смисъл, ако беше алергичен към фъстъци.

* * *

След като се отървах от Ейнджъл, казвайки му, че смяната му бе свършила, си взех бърз душ и се заех със задачата си за деня. Не бяхме по-близо до откритието кой беше преследвачът на Харпър, а това ме натъжаваше, но все още имах да проверя няколко следи. Кук вече бе взела списъка с приходящите посетители на Таноан Естейтс и никой от тях не съвпадна с някого от миналото на Харпър, доколкото можехме да заключим.

Освен това ми даде и адреса на дългогодишната икономка на семейство Лоуел, която наскоро се беше пенсионирала. Реших да започна от там, след това да отида до изоставената лудница и да проверя приятеля ми Ракетата. Не го бях виждала от доста време.

— Имам и списък на всички, които са работили за семейство Лоуел, докато са били женени — каза Куки, докато дъвчех закуската за шампиони от изостанали браунита, — но малко от тях са работили там за повече от две години. Шофьорът им още работи за тях и икономката, която е живеела и работила при тях допреди две седмици.

— Вярно, новият им иконом ми каза всичко това.

— Отне ми известно време да я проследя. Работила е за семейство Лоуел почти тридесет години. Би си помислила, че ще знаят къде е живяла. Трябваше да питам Доналд.

— Доналд? — попитах аз, вкарвайки мъркане в знак на интерес в гласа си. — Говорите си на малко име с Доналд?

— Пффф. Той е шофьорът на семейство Лоуел, той е единственият, който ще ми отдели микросекунда от времето си и звучи като да е на деветдесет.

— Може да е пушач. Ако все още им е шофьор...

— Съжалявам. *Бивш* шофьор. Сега само се грижи за колите им или нещо такова. Казва, че го държат само защото им е жал за него.

— Интересно. Откри ли нещо друго?

Тя изпърха с мигли.

— Ами, той е зодия близнаци, харесва дългите разходки по плажа и много си пада по мъже в килтове.

Преглътнах последната хапка брауни и я прокарах с глътка хладен сок.

— Това е много странно. И аз си падам по мъже в килтове. — Сръчках я с лакът. — Мога ли да получа номера на Доналд, в случай че имам някакви въпроси?

— Няма да навлезеш в моя територия, нали?

Ахнах и сложих невинна ръка на още по-невинните си гърди.

— Никога не бих.

Тя ме игнорира.

— Значи, след като интервюираш икономката, ще отидеш да провериш Ракетата? — попита тя, а многозначителна усмивка озари лицето ѝ.

Ракетата беше безценен източник, когато трябваше да се разбере кой е починал и кой още рита. Починал савант, който знае имената на всички хора, които някога са живели на Земята, Ракетата за секунди щеше да ми даде информация за случващото се с тях. И беше голям, и очарователен, и обичаше да прегръща. Силно.

Но Кук не говореше за Ракетата, ако пакостливата искрица в окото ѝ беше някаква индикация.

— Да — казах аз, запомняйки адреса на икономката, който ми даде.

— Ами съседите на Ракетата? И тях ли ще отидеш да нагледаш?

Извих вежда.

— Имам слабост към мъже на харлита.

Тя закачливо размаха показалец към мен.

— Просто кажи „не“.

— Не разбираш — казах, преди да тръгна. — Това е наистина силна слабост.

* * *

Отидох с колата до жилището на икономката в южната част, опитвайки се да не се вманиачавам във факта, че баща ми се опита да ме застреля. Два пъти. Икономката живееше в старата част на града. Повечето от къщите се считаха почти за исторически паметници и бяха добре обгрижвани, както и тази на госпожа Бийчър.

След като почуках на вратата, отделих момент да се порадвам на красивите цветя на верандата. Бяха лилави. Дотолкова можех да ги

определя. Дундеста възрастна жена със светлосива коса и меки сиви очи отвори дървената врата, но остана зад мрежестата. Върхът на главата ѝ едва стигаше до брадичката ми и трябваше да гледа изотдолу.

— Здравейте, госпожа Бийчър?

— Да? — каза тя, бършейки ръце в кърпа за съдове. Носеше рокля на цветя, която изглежда бе прана доста пъти.

— Съжалявам, че ви безпокоя. Казвам се Чарли Дейвидсън. — Извадих личната си карта. — Аз съм частен детектив и бях наета да разгледам случай, свързан с бившите ви работодатели, семейство Лоуел?

Пулсът ѝ рязко се ускори и устата ѝ направи онова малко трепващо нещо, когато се присвива за микросекунда, преди да се усети. След това сложи най-доброто си покер изражение.

— Вижте, знам, че не се гледа добре на това да говорим за семейство Лоуел. Била сте техен служител много години. Но имам изричното им разрешение да разпитам персонала им — казах аз, лъжейки безобразно. Семейство Лоуел здраво държаха персонала си. Госпожа Лоуел беше чист тиранин.

— О, добре тогава — каза тя, изглеждайки успокоена. — С какво мога да помогна?

Продължи да ми говори през мрежестата врата, очевидно не желаейки да вляза. Горката.

— Разбрах, че сте работила за семейство Лоуел близо тридесет години. Можете ли да ми кажете нещо за дъщеря им Харпър?

Пулсът ѝ отново полетя и се огледа наоколо, сякаш се чудеше дали не я наблюдават. Също като заместницата ѝ, когато се опитах да я разпитам в имението на семейство Лоуел.

— Наистина не мога да кажа много. Беше много неуравновесена и имаха доста проблеми с нея, но само това мога да ви кажа.

— Да, и аз така чух. Помните ли кога започна всичко?

Тя погледна към кърпата за съдове в ръцете си. Страхът се излъчваше от нея на вълни.

— Изглежда всичко започна точно след като господин и госпожа Лоуел се ожениха.

Кимнах.

— Забелязахте ли нещо подозрително по онова време? — Не можех да не се зачудя дали преследвачът на Харпър не бе служител,

може би дори някой недоволен такъв. — Дали семейство Лоуел са назначили някой нов тогава? Или някой да е напуснал?

Появи се мисъл. Можех да я видя в изражението ѝ. Но тя я отхвърли с намръщване.

— Госпожо Бийчър, всичко, което може да ми кажете, би помогнало, без значение за колко дребно го мислите.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Нищо не е. Просто си спомних, че Феликс започна точно преди сватбата.

— Феликс? — попитах, изваждайки бележника и химикала си.

— Феликс Наваро. Поддържаше моравата с години и... — Тя направи пауза, умислена.

— И? — попитах аз.

Когато отново ме погледна, изражението ѝ бе изпълнено със съжаление, сякаш мразеше да изрече гласно подозренията си.

— И, ами, харесваше госпожица Харпър. Много.

— Колко много?

— Т-той носеше нейни снимки в портфейла си. Няколко снимки.

Добре, това беше зловец. Не можах да спра обвинението, което се прокрадна в гласа ми.

— Не помислихте ли, че той върши нещо...

— О, боже, не — каза тя, отрязвайки ме, размахвайки с кърпата. — Изобщо. Той просто беше... ами, беше много привързан към нея.

Обзалагам се.

— Благодаря ви — казах, дарявайки я с окуражителна усмивка. — Бяхте от голяма помощ.

Тя наведе глава сякаш беше засрамена, че бе казала нещо, и затвори дървената врата.

* * *

След като се обадох на Куки да провери градинаря, който има слабост към малки момиченца и разнася снимките им в портфейла си, се отбих до лудницата, която била изоставена през петдесетте. Бях намерила Ракетата там, когато в колежа бях открила любовта към изследване на подобни лудници. Отчасти заради слабостта ми към

стари сгради, но предимно заради слабостта ми към починали психично болни пациенти. Те знаеха тайните на вселената, всяка една, и можех да си говоря с тях с часове.

Изненадана да открия изоставена лудница, плъсната в центъра на Албакърки, отложих с няколко дни посещението си там, след това отидох една нощ, когато пълната луна светеше ярко, а коремът ми бе пълен с евтино, неопределено вино. Докато се препъвах около мястото, охкайки и ахкайки заради забравеното оборудване, чудейки се какво точно би правил някой с инструменти, приличащи на градински ножици, Ракетата стоеше там.

Не бях сигурна кой от двамата се изненада повече от присъствието на другия, но след като успях да го убедя, че не бях там, за да му открадна пулчетата от играта на дама, бързо станяхме приятели. Въпреки това, заради минималистичния подход на Ракетата към задържането на вниманието, ми отне няколко посещения, докато установя нещо особено в него. Бях открила, че бе починал през петдесетте. Освен това имал сестра, която починала по време на „Пустинна буря“^[1]. Тя му правеше компания в лудницата, но все още не се бях срещала с нея.

И още по-странно, местна банда мотористи, Бандитите, притежаваха лудницата, в която живееше Ракетата, и живееха в съседство. С години се промъквах покрай тях, въпреки навика им да имат обучени да убиват ротвайлери, които да патрулират по всяко време, но лидерът им, здравеняк на име Донован, наскоро ми беше дал ключ за мястото. Още не го бях използвала, но днес изглеждаше като идеален ден да го изпробвам.

И все пак изглежда не можех да спра пред входната врата. Винаги спирах отстрани и криех Мизъри зад боклукчийски контейнер, така че да се промъкна, без да обявявам присъствието си. Очевидно този навик бе труден за превъзможване. След като добре я заключих, потупах бронята на Мизъри и поех в търсене на великия Ракета. Или защото няха интерес да се замесвам в случващото се зад щабквартирата на Бандитите.

Погледнах през бръшляна, покриващ телената ограда, и можех да видя задния двор на Бандитите, където имаха прикрепен стар гараж. Винаги имаха множество мотори и части, пръснати по пръстта, но отзад имаше паркиран ван и няколко мъже, облечени изцяло в черно

товареха найлонови торби. Сред мъжете в черно бяха Донован и двамата му помощници: Майкъл, приличащ на Брандо мъж, който би изглеждал добре в балетна поличка, и Ерик, високо хлапе, което приличаше повече на гръцки принц, отколкото на моторист. Но това, което ме порази като най-странно, бе, че всички бяха облечени напълно еднакво. Ерик и Донован носеха черни кърпи около вратовете си, но с изключение на това имаше четирима мъже и една жена с черни блузи с дълъг ръкав и черни панталони във военен стил. Всички носеха кожени ръкавици и или носеха слънчеви очила, или ги бяха подпрели върху главите си. По мое мнение това отвеждаше цветовете на клуба на съвсем ново ниво. Но всеки за себе си.

Въпреки това имаше нещо във формата им. Огледах тримата главни: Донован, лидерът, и двамата му приближени, Майкъл и Ерик. Висок, средно висок и просто среден на ръст.

Със сигурност не.

Почти бях изоставила скривалището си и поех към лудницата, когато нещо изпадна от една от торбите. Огледах го, докато Ерик го вдигаше и го пхаше обратно в торбата, и сърцето ми спря. Бяла гумена маска. Също като на мъжете, които бяха в новините из цялата страна. Банковите крадци. Знаех, че мъжете от записите на охранителните камери изглеждаха познати. От всички глупави хобита.

Как можеше толкова да греша за тях? Бяха добри момчета. Усетих го още щом ги срещнах. Вярно, бях на земята и Донован бе затиснал с ботуш корема ми, за да не мърдам, но дълбоко в себе си имаха златни сърца.

Промъкнах се обратно зад Мизъри и се замислих какво да правя. Можех да се опитам да ги разубедя, но наистина не исках да умирам скоро. А те очевидно правеха това от известно време. Можех да ги издам, но ако грешах? Може би имаха добро обяснение защо всички бяха облечени като небезизвестните банкови крадци „Джентълмените крадци“. Може да отиваха на тематично парти, където присъстващите се обличат като любимите си злодеи. Мотористите имаха навика да си организират необичайни партита. Но в десет часа сутринта?

Десет часа сутринта беше най-доброто време за обирание на банки.

Мамка му!

Ванът изрева за живот, а аз пристъпих по-близо до оградата. Донован метна нещо на Ерик, точно преди хлапето да затвори страничната врата; после размъкнатият лидер се огледа наоколо, за да се увери, че никой не го наблюдава, преди да скочи на пасажерската седалка.

Тогава се оформи планът. Щях да ги последвам. Ако наистина просто отиваха на тематично парти, щях да вляза и да им кажа какво съм си помислила и всички щяхме добре да се посмеем. Но ако оберяха банка, щеше да се наложи да измисля нов план. Нямах как да го подмина.

Скочих в Мизъри и се постарах да не изоставам от тях, без да си личи, че се старая да не изоставам от тях. За пръв път откакто я имах, проклех черешовочервения екстериор на Мизъри. Черно щеше да е по-добре. Или още по-добре сиво като пътната настилка. Тогава наистина щях да се слея с обстановката. Никога не бях желала мантия невидимка повече, отколкото в настоящия момент.

Когато спряха пред Общинска банка „Бернарило“, все още се надявах, че ще изтеглят допълнително пари за партито. Някой трябваше да плати за чипса и бирата. Паркирах на отсрещната страна и зачаках. Те постояха кротко няколко секунди, преди да изскочат от вана в пълно обирджийско снаряжение, завършващо с бели маски и полуавтоматични оръжия.

Оставих главата ми да тупне на волана и стоях нещастно^[2], буквално, чудейки се какво да правя. Днес просто не беше моят ден. Между желанието на баща ми да ме убие, желанието на Рейес да убие баща ми и най-готините мотористи, които бях срещала, които се оказаха прочути банкови обирджии, се зачудих защо изобщо излязох от апартамента си. Там си бях добре. Харесваше ми там. Беше топло и уютно също като затворническа килия, но поне никой не стреляше по мен и никой не го обираше. Поне доколкото знаех.

Чакайте. Може би все още можех да ги разубедя. Може би, ако Донован знаеше, че аз знам, щеше да се засрами и да спре цялото нещо.

А може би Чарлс Менсън^[3] наистина бе просто недоразбран поет.

Но си струваше опита. Имам предвид, че бяхме приятели. Приятелите не стреляха по приятелите си. Очевидно бащите го

правеха, но приятелите бяха друга работа.

Оставих Маргарет в Мизъри и забързах през улицата, покрай кротко стоящия ван и в банката, колкото можех по-безшумно. Което не беше много. Обираха мястото, така че не беше трудно да забележат да влиза някой нов. Веднага се насочих към Донован. Готиното беше, че никой от тях не беше извадил пистолета си. За щастие изглежда не беше нужно. Донован беше зает да държи под око охранителя и клиентите, които бяха по очи върху пода. Със сигурност щяха да бъдат травмирани и се чувствах зле заради тях, но все пак бях развълнувана за това, че Донован не беше насочил оръжие към тях, заплашвайки да им отнесе главите. Това беше много потравматизиращо в дългосрочен план.

Останалите претърсваха чекмеджетата и сейфовете, а един от тях седеше на гишето на касиерите и надзираваше. Беше Ерик. Той ме забеляза и замръзна на място. Помислих си дали да не се усмихна и да помахам, но не исках да приличам на *пълен* идиот.

Когато погледнах отново към Донован, той ме наблюдаваше с кръстосани на гърдите ръце и килната настрани глава сякаш ме питаше: „Какво, по дяволите?“.

И аз си мислех същото, докато прекрочвах клиентите, за да стигна до него.

— Съжалявам — казах, когато настъпих полата на една жена. После се препънах в ръката на един мъж. — Съжалявам — повторих. Когато най-накрая стигнах до Донован, се усмигнах изкуствено, така че да мога да говоря, без да си мърдам устните. Никаква идея защо. — Обираш банки? — попитах през стиснати зъби, оглеждайки се равнодушно.

Ерик, най-младият и най-висок в бандата, скочи от гишето и се приземи до нас. Той се промъкна до мен, надвеси се отгоре ми и сниши глава, докато устата му не се озова до ухото ми.

— Не ни ли трябва заложник? — попита той, а думите му излизаха хриптящи от адреналина. Можех да чуя усмивката в гласа му.

Донован не изпускаше от очи помещението, следейки го с бърз, остър поглед, който през определено време се спираше и на мен. Погледна часовника си.

— Петнадесет секунди! — извика той, преди да върне вниманието си върху мен. Поне така си помислих. Трудно бе да се

види през гумената маска. — Мисля, че си прав.

Преди да успея да протестирам, той ме завъртя и сложи ръка около гърлото ми и още една около кръста ми.

Завъртях очи.

— Трябва да се майтапиш с мен — казах през все още стиснати зъби.

— Това ще е забавно — каза Ерик.

— Можеш ли да си свършиш работата? — попита го Донован.

— О, вярно. — Той скочи обратно и започна да взема найлоновите торби, които някой от другите беше изнесъл от трезора. Не можех да повярвам, че банка с такива размери държи толкова пари в брой. Сирени екнаха в далечината и се зачудих дали трябваше да се чувствам облекчена, или да се притеснявам. Беше странно чувство. Бях на страната на закона. Работех като консултант към полицейското управление на Албакърки. Със сигурност участието ми в банков обир щеше да изглежда зле. Но адреналинът препускаше във вените ми и не можех да не си пожелаая да побързат, мамка му.

Когато момчетата започнаха да излизат, Майкъл се помъкна наперено към нас. Можех да позная, че беше той, защото никой не вървеше наперено като Майкъл.

— Заложник — каза той, кимвайки ми за поздрав. — Яко. — След това се отпрати към вана, сякаш нямаше никакви грижи.

О, да. Тези типове бяха напълно откачени.

Донован ме повлече след себе си, следвайки останалите през вратата, а хватката му беше достатъчно здрава, че да ме притисне цялата към себе си. Ама че перверзник.

— Съжалявам — казах аз, когато се препънах отново в ръката на мъжа. Той ме изгледа злобно, ама наистина ни видя, че се задаваме. Трябваше да си измести проклетата ръка. Трудно беше почти да те влачат заднешком през под, осеян с клиенти на банката. А никога не съм била смятана за особено координирана. Трябваше да е наясно с това след първата ни среща.

Вкопчих се в ръката на Донован и казах:

— Това не ти печели червени точки, господинчо.

Когато стигнахме до вратата, Донован прошепна в ухото ми:

— И аз се радвам да те видя, красавице.

Понечих да му отговоря, но той ме дръпна от вратата и ме натика във вана. Приземих се на купчинка измежду ботуши и торби с пари. А бях разорена. Премигах и ги загледах с копнеж за точно 2,7 секунди, преди реалността да ме порази. Не можех да взема откраднати пари. Дори и да доживеех да видя следващия изгрев, което не беше много вероятно, ако всички бели лица, които се взираха в мен, бяха някаква индикация.

Ванът потегли и направи рязък завой, запращайки ме между нечий крака. Помъчих се да постигна баланс и се престорих, че моментът изобщо не бе неловък, когато се обърнах към Донован. Той беше на колене, пазейки идеално равновесие, когато изтръгна маската си и я натика в торба. Останалите сториха същото. Свалянето на маската на Ерик разкри злорада усмивка, тъй като се бях сблъскала с неговите крака, а чаровната му усмивка бе придружена от тъмни, искрящи очи.

Когато Майкъл свали маската си, усмивката му бе изпълнена едновременно с веселие и любопитство. Но аз бях по-обезпокоена от факта, че всички бяха започнали да се събличат. Свалиха черните блузи, за да разкрият богато разнообразие от тениски. След това смъкнаха и панталоните. Донован носеше дънки отдолу, но Ерик и Майкъл бяха облечени в кожа.

Шофьорът също свали маската си — или по-скоро нейната си маска — и я метна отзад, а аз я разпознах от последния път, когато бях в къщата преди около два месеца. Закръглена, с дълга черна като полунощ коса и поразителни зеленикави очи, тя изглежда бе единствената жена във вътрешния кръг от големци в бандата на Донован. И можеше да шофира като нищо подобно. Виждах защо Донован я бе избрал, докато тя поемаше не повече от необходимите рисковани маневри през светофарите и по завоите, така че да не привлича нежелано внимание.

Тя ме погледна в огледалото за обратно виждане и ми намигна развеселено. Поне се наслаждаваха на начина, по който си изкарваха парите. Все е нещо.

— Събличай се — нареди Донован и осъзнах, че говореше на последния мъж. Той седеше до задната врата и още не си бе свалил маската.

— Ама ти сериозно ли? — попита той. — Тя знае кои сме.

— Тя знаеше кои сме още преди да влезе в банката — каза Ерик, изведнъж ставайки отбранителен. — Стегни се.

— Майната ти — рече мъжът. — Няма да отида в затвора заради този парцал.

Парцал?

— Свали си маската — каза Донован с по-остър тон, отколкото го бях чувала някога. — Почти стигнахме до укритието.

Да не ме нарече „парцал“?

— Майната ти и на теб — каза той на Донован. — Ако види лицето ми, може да свидетелства в съда.

Преди някой да отговори, Майкъл се бе нахвърлил върху мъжа. Метна се напред, стисна го за яката и му свали маската.

— Тя може да свидетелства и така, дрисльо. — Той хвърли маската на Ерик, който я натика в торбата при останалите.

Мъжът кимна учудено. Имаше руса коса, толкова късо подстригана, че изглеждаше с гола глава. Кожата му бе потъмняла от дългото стоене под слънцето на Ню Мексико, но бузите му бяха румени. Не помнех да съм го виждала, но съм била в къщата им само веднъж и беше доста напрегната ситуация.

— Страхотно — каза той, а гневът му ме удари като стена от горещина. — Сега всички ще отидем в затвора.

— Така или иначе ще отидем, ако това не сработи — каза Донован. — Спри да хленчиш или слизай на следващата спирка.

Мъжът стисна челюст, докато събличаше връхната си блуза, но остави черните военни панталони.

— Как я караш, скъпа?

— Десет секунди — каза шофьорът.

Ерик закопча чантата, точно когато тя направи още един остър завой, този път по алея и към гараж. Тя спря с плъзгане, което ме накара да полетя напред. И отново бях единствената. Имах сериозни проблеми с гравитацията.

Шофьорът ми се ухили.

— Здравсти, аз съм Чарли — казах аз, когато Ерик отвори вратата и изскочи навън в секундата, в която ванът спря.

— Знам — каза тя с лек смях. — Аз съм Сабрина, но ще съм ти благодарна да не го повтаряш в съда.

— Имаш го.

Гледах как прехвърлиха парите в багажника на жълт хюндай и торбата с дрехите в каросерията на зелен пикап додж рам. Но частта, която ме впечатли най-много, бе фактът как Майкъл и Сабрина обелиха фолиото от страните на вана. От мястото си не можех да видя как изглеждаше ванът сега, но със сигурност току-що бяха сменили цялостния му вид.

Смачкаха облицовката и я натъпкаха в една отводнителна шахта; след това Майкъл метна на Ерик връзка ключове. Той скочи в пикапа и запали двигателя, докато Сабрина се отпрати към хюндая, а Майкъл зае мястото ѝ зад волана на вана.

— Тръгвам с парите — каза русият, но Донован го издърпа обратно вътре и затвори вратата.

— Придържаме се към плана. Освен ако не искаш да се разделиш с твоя дял и да си тръгнеш.

Мъжът седна отново, а изражението му бе изпълнено с гняв и по-голямата част от него беше отправен към мен.

— Дръжте се здраво — каза Майкъл, докато потегляше. Хюндаят и доджът го следваха, докато не излязоха от гаража; след това всеки пое по своя път.

— Току-що подписа заповедта за ареста ни — каза русият на Донован.

Той извади гадно изглеждащ нож и погледът ми се закова на него като ракета с лазерно насочване. Гърдите ми олекнаха, а стените се приближиха навътре, докато вътрешно треперех като лист. Веднъж вече бях усещала нож, докато си проправяше път през пластове плът и сухожилия, докато не се удари в кокал. Не беше нещо, което да исках да повторя.

Той го насочи към мен.

— Или тя отива под земята — каза той, отмествайки острия връх към Донован, — или ти.

Адреналинът запрепуска през тялото на Донован, така че, ако този развой на събитията го изненада, не можах да го усетя. Без дори намек за колебание, той извади своя глок^[4] и стреля. За трети път през този ден, пистолетът изгърмя прекалено близо, за да бъда спокойна.

Трябваше да знам, че денят ще се окаже лош, когато започна с опита на баща ми да ме убие. Оттам винаги тръгваше на зле.

— Мамка му! — извика мъжът, залягайки дълго след като куршумът прелетя покрай него и разби стъклото на едната врата.

Той също беше залегнал. По някаква причина това ме накара да се почувствам по-добре, имайки предвид реакцията ми по-рано. Но не и звукът. Гаденето здравата ме удари в стомаха, но започвах да свиквам с мощните приливи на адреналин. Напрегнах се и се преборих с надигащата се горчилка, прокарайки я надолу и задържайки я там.

— Пусни ножа и няма да има следващ куршум.

Мъжът хвърли ножа право към мен, но повече като предупреждение, отколкото като атака. Удари ме в рамото и с издрънчаване се приземи безвредно на металния под. Грабнах го, преди мъжът да успее да си промени мнението. Острието беше дълго колкото предмишницата ми, а държането му само малко облекчаваше препускащия през мен страх. Не можех да не се зачудя дали Рейес не бе прав. Страхувах се от мъж с нож. Допреди два месеца това щеше да се регистрира като четири по скалата ми на Рихтер, но сега най-слабата заплаха изглежда изстрелваше извън скалата реакцията ми към страха.

Уцелихме неравност на пътя, докато Майкъл караше бързо, и тогава светът потъна в мрак. Всеки излезе от различна врата: Майкъл през шофьорската, русият през задната, а Донован през плъзгащата се странична врата. Той грабна последната торба и ми кимна да го последвам. Бяхме в техния гараж.

Майкъл беше зает да сваля още един пласт фолио; на този с жълти букви пишеше „Д&Д ВОДОПРОВОДЧИК“. Ванът, който беше черен в началото, сега беше бял. Умно.

— Отвлякохте ме — казах на Донован.

— Не сме те отвличали. Взехме те назаем.

— Взехте ме за заложник.

— Което е като взимане назаем.

Замарширувах след него, а той се направи на зает с разни задачи.

— Защо банки? Защо го правите?

Той сведе поглед и се заигра с ръкавиците си, откопчавайки и закопчавайки каишките.

— За съжаление няма да видим нито стотинка от парите, които взехме днес.

— Какво? Не разбирам.

— Това беше целта. — Той повдигна вежди. — Винаги това бе целта. Трябваше да го направим да изглежда сякаш безразборно обираме банки. Сякаш случайно сме нацелили нов трансфер на пари. Все едно не сме знаели, че е там. Чакайки.

Чудех се как са се натъкнали на толкова пари в брой.

Той извади чанта и я натъпка с някои лични вещи.

— Сделката беше да запазим всичко, което сме взели досега. Това ни е отплатата. Но всичките пари от днешната кражба отиват при един човек.

— И кой ще е той?

— Мъжът, който ни изнудва.

Въздухът напусна дробовете ми, когато се изсмях; тогава осъзнах, че беше сериозен.

— Изнудили са ви да обирате банки?

— И по-странни неща са ставали — каза той, свивайки едно рамо.

— Не и на мен. — Когато ме изгледа скептично, аз казах: — Е, добре, но това си е много дори и за мен. Донован, какво се случи?

— Аз се случих. — Тогава влезе Ерик. Очевидно беше зарязал пикапа и безгрижно се домъкна до нас. — Група мъже ми скочиха една вечер пред клуба и убих един от тях. Един тип заснел цялото нещо.

— Има доказателство, заради което ще ни затворят за доста дълго време. Бяхме там. Наблюдавах случващото се. Ерик се справяше сам, затова не се намесих. Но просто оставихме човека там.

— Не мислехме, че ще умре — каза Ерик. — Онези типове започнаха, мамка му.

— Но ако е било самоотбрана?

— Не и когато си шампион по бокс със Златна ръкавица — обясни Донован.

Майкъл сръчка Ерик настрани.

— А онези дрисльовци избягаха от мястото.

Донован го изгледа строго.

— Той така или иначе щеше да го направи.

— И когато този тип дойде при нас — продължи Ерик, — той знаеше всичко за банките.

Майкъл кимна, съгласявайки се.

— Каза, че може да ни вкара и изкара, каза ни какво да вземем и какво да оставим, как да избегнем ченгетата, всичко.

— После подготви всеки от ударите така, че да изглежда случаен — каза Донован.

— Та, кой е този тип? — попитах, надявайки се да ми кажат.

Бавна усмивка се разпростря по лицето на Донован.

— Навличам си много проблеми, за да запазя задника ти жив и невредим. Последното, което ще направя, е да те хвърля на вълците.

— Но той работи в банката, която обрахте днес, нали? От там е знаел за трансфера.

— Да — каза Майкъл, намигвайки, но лъжеше. Можех да го почувствам толкова лесно, колкото и хладен бриз в горещ летен ден.

— Работата е там, че не мисля, че щеше се спре дотук. Мисля, че щеше да ни принуди да оберем още една банка. От известно време говореше за това. Когато му казахме, че не може да се направи, той отговори, че имал вътрешен човек. Фактът е, че всъщност ти ни спаси задниците.

— Вън сме — каза Майкъл, а усмивка заигра на устата му. Същата уста, която по-често се хилеше самодоволно, така че усмивката беше хубава. Истинска.

Ерик се оказа зад гърба ми, както винаги твърде близо, и се надвеси над мен.

— Спаси ни никога повече да не се налага да го правим. Вече няма начин да се принудим да продължим с това.

— Така или иначе заминаваме за Мексико — каза Донован. — С това просто приключи сделката.

— Не и за мен. — Обърнахме се, когато русия влезе, а движенията му бяха резки и гневни. — Този тип нямаше представа кой съм. Нито че изобщо съм участвал. — Имаше нещо странно в гнева му. Не бе напълно откровен, но просто не можех съвсем да разбера за коя по-точно част лъжеше.

— И все още не знае — каза Ерик.

— Но тя е виждала лицето ми. Ти настоя за това, помниш ли?

Донован го сграбчи за яката, очевидно му беше писнало от мрънкането му, колкото и на мен.

— Ти беше този, който искаше да участва. Ние се придържаме към плана.

— И от кога планът включва вземането на заложник?

— Импровизирах — каза Донован, изблъсквайки го. После се обърна към мен, отново ухилен. — Колко време имаме, докато ни издадеш?

О, те наистина си заминаваха. И знаеха, че трябва да ги издам. Бях леко зашеметена, че никой не се опитва да ме убие.

— Колкото ми отнеме да се освободя.

Той се намръщи объркано, затова му показах китките си. Следващата усмивка, която се прокрадна по лицето му, можеше да се опише единствено като вълча.

— Не мога да обещавам нищо, щом те вържем.

Усмяхнах се. Донован беше джентълмен, ако не друго. Размъкнат, нехранимайко, но въпреки това джентълмен.

— Мисля, че ще рискувам.

---

[1] По време на войната в Персийския залив, в резултат на неспазените условия, определени с резолюция от Съвета за сигурност на ООН, за изтегляне на иракските войски от кувейтската територия, на 24.02.1991 г. започва операция „Пустинна буря“. — Б.пр. ↑

[2] Името на колата й, Misery, носи значението „мъка, нещастие, страдание“. — Б.пр. ↑

[3] Чарлс Менсън е американски престъпник, известен като главатаря на псевдокомуната „Семейство Менсън“, зародила се в Калифорния в края на 60-те години. — Б.пр. ↑

[4] Марка пистолети. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

*Съществуването ти ми причинява
главоболие.*

Иди застани ей там.

Надпис   върху
тениска

Двадесет минути по-късно се озовах завързана в стая на приземния етаж на лудницата. Донован не искаше да рискува някой от членовете на клуба му да дойде в къщата и да ме открие завързана и безпомощна, затова тримата ме отведоха в лудницата и надолу по разнебитено стълбище. Ерик намери стол и връзването започна. Или, добре де, залепването. Нямаха въже, затова взеха тиксо. Мъжете си падат по тиксо.

Ерик се наведе над облегалката на стола и ме целуна по врата.

— Ще се видим от другата страна, красавице. Не се забърквай в нищо, в което аз не бих.

Усмигнах се и се сгуших в него така, че да се падне между главата и рамото ми. Беше добро хлапе. И страшно секси. Това бе изключително лоша позиция за някой като мен. Завързана и безпомощна, с трима секси мъже, които се борят за вниманието ми. Определено трябваше да излизам повече.

Той гризна леко ухото ми, а след това си тръгна, преди дори да се сбогувам.

Майкъл ми отправи дръзката усмивка, която носеше с толкова стил, и се наведе да ме целуне по бузата.

— Имам чувството, че ще се срещнем отново — каза той, преди да козирува и да се отправи към изхода.

А това ме остави насаме с Донован.

Той коленичи пред мен, лицето му бе доста красиво на слабата светлина, влизаща през високия прозорец. Той обви и двете си ръце

около кръста ми и се намести между краката ми.

— Ти си смела жена — каза той с искрена усмивка.

Исках да му кажа за Артемида, защото преди да умре, тя бе неговото куче. Исках да знае, че тя бе с мен и бе добре, че вече бе спасявала живота ми поне два пъти, но нямах представа как щеше да го приеме. Вероятно ме мислеше за достатъчно откачена и без да намесвам в картинката починалото му куче, затова реших да задържа за себе си тази информация.

— Наистина ли отивате в Мексико? — попитах аз.

— Като за начало. Кой знае къде ще се озовем накрая, но нещата тук стават твърде рисковани. — Той потърка крака ми с една ръка, пръстите му се приближиха опасно много до вдлъбнатината между краката ми, още известна като Вирджиния. — Можеш да дойдеш с нас — каза той, без да поглежда към мен.

Беше убийствено сериозен и знаех, че на секундата би ми разрешил да тръгна, ако поисках. Но как можех да си тръгна? Някои жени биха зарязали всичко и биха хукнали към Мексико, но аз не бях от тях. Аз имах отговорности. И случай за разкриване. И демони по петите си. Като се замисля, бягството не звучеше като толкова лоша идея.

Не, не можех да изоставя Куки. Или Джема. Или господин Уонг. Или... Рейес изникна в главата ми, без значение колко се стараех да го държа настрана. Блестящите му тъмни очи и дългите гъсти мигли. Кого заблуждавах? И него не можех да оставя.

И все пак коленичил пред мен бе един от най-милите мъже, които бях срещала някога. Моторист или не, той знаеше как да се отнася с едно момиче.

Вярно, залепи ме с тиксо за стол, но това беше моя идея.

— Ще ти кажа къде сме, когато пристигнем — каза той, без да дочака отговор от мен. — Винаги ще си добре дошла.

— Вярно — присмях му се, без да му вярвам дори за минута. — Ще си намериш някоя мексиканска красавица, за която за пръв път в живота ти ще ти се прииска да се ожениш и да имаш *requieños banditos*^[1] и напълно ще забравиш за мен.

Тъгата, която го заля, се преля и в мен.

— Не е много вероятно, любов. — Той прокара палеца си по долната ми устна, след това я покри със собствената си, поемайки я

между зъбите си и засмуквайки, преди да притисне устата си към моята.

Беше хубава целувка, нежна и бавна, и добре дошла като нежен дъжд по високите равнини. От това имах нужда. Лечебен вид карма се понесе около мен, когато дръпна бедрата ми към своите. Разтворих колене и се открих за усещането на ерекцията му срещу най-чувствителната ми женска част. И се кълна, че ако не бях залепена за стола, щях да му скоча още там и тогава. Бях такава уличница.

— Не съм сигурен, че трябва да правиш така, госпожице Шарлот.

Прекъснах целувката със задъхано ахване. Ракетата стаеше точно зад Донован, с ръце на кръста в знак на неодобрение.

— Ракета — казах аз, изпъвайки се в стола. — Донован само ми помагаше с... контактните лещи.

Донован повдигна вежди шеговито.

Ракетата смръщи неговите.

— Погълна ли ги?

Ракетата беше като гигантски Пилсбъри Дъгбой^[2] с миловидно лице и пухкаво тяло, което го правеше идеален за прегръдки.

— Не, не съм ги глътнала. Той просто... — Преди да измисля друга правдоподобна лъжа, погледнах покрай него и видях Ягодовото сладкишче, починала деветгодишна, от която ме побиваха тръпки. Не я бях виждала от известно време, така че всъщност беше хубаво да знам, че все още бе тук и бе добре. Но не тя ме накара да спра. Въпреки че и тя стоеше с ръце на кръста, с неодобрение на лицето, точно до нея стоеше дребно момиченце с къса, тъмна коса, подстригана на черта и облечена с гащеризон.

Когато Донован погледна през рамо, искайки да види това, което и аз, аз оставих нежна усмивка да се разпростре по лицето ми. Обърнах ръката си с дланта нагоре, завъртайки я в ръкава, който беше залепен от тиксото, приканвайки я по-близо и казах:

— Ти трябва да си Блу.

Овалното ѝ лице, дребничко и толкова бледо, че ми беше трудно да различа други черти, освен огромните ѝ тъмни очи, бе картина на шок и благоговение. Очевидно досега не беше виждала някой да се целува. Ако знаех, че това ще я привлече към мен, отдавна щях да довлека Донован тук и да се натискам с него.

Ракетата се обърна към нея и изглеждаше също толкова изненадан, колкото мен, да я види да стои там.

Тогава Ягодка се приближи, а устата ѝ беше свита в тънка линия в знак на неодобрение.

— Кой е той? — попита тя, сочейки раздърпания мъж, чиито ръце все още бяха обвити около задника ми.

С усмивка казах:

— Това е Донован. Така се случва, че той притежава сградата, в която стоите.

— Мислех, че каза, че щеше да излизаш на среща с брат ми.

За нейно добро потиснах ужаса, който почувствах при перспективата да излизам с Тафт, нейния брат полицаи. Беше добър като за мъж, но никога не бях усещала и най-беглото влечение да го изчукам, а това беше критерият ми за ходене по срещи. Ако това първично привличане не беше там още от самото начало, вероятно никога нямаше да се появи. Поне не и в моя свят.

— Не, *ти* каза, че ще излизам на среща с брат ти. — Приведох се и целунах носа ѝ, действие, което тя не хареса, но на което аз се насладих много. — Оказа се, че е зает.

— Да, с противни момичета, които носят твърде много грим. Ти може и да не си много хубава, но поне не носиш прекалено много грим.

Въздържах се да не ѝ отвърна.

— Благодаря ти, мисля. Но Донован е доста добър тип, въпреки склонността му да обира банки.

— Наистина ли? — Очите ѝ се оживиха, когато го погледна през изцяло нова перспектива. — Той е банков крадец като Джеси Джеймс? Мислех, че е просто мърляв моторист.

— Хей — каза той, сръчквайки ме с коляно.

— В него има повече от това, което се вижда с просто око.

Устата му се изви в нещо, което приличаше на съмнение.

— Наистина ли водиш разговор с някой друг или просто избягваш настоящия проблем?

— И какъв би бил този проблем?

— Че може повече да не те видя. — Изражението му остана безизразно, но емоциите му станаха по-мрачни.

— Ди — извика Ерик от стълбите, — трябва да тръгваме!

Той си пое дълбоко въздух и прокара пръсти надолу по челюстта и под брадичката ми.

— Ако не те чуя до два часа, ще приема, че все още си тук и ще изпратя помощ.

Веждите ми подскочиха.

— Виждала съм какви помощници имаш — казах, намеквайки за веселата му банда от криминални съучастници. — Мисля, че ще рискувам.

— Ще се обадя на полицията — поправи ме той. — Така че ми кажи, когато се измъкнеш от тук.

— Добре, обещавам.

— Ди! Ако няма да идваш, може ли да взема Один? Това е готино возило.

— Не! — изкрещя той.

— Хубаво. Мамка му. Не се нервирай.

Седях, гледайки влюбено Донован, нова преценка за него разцъфна в гърдите ми.

— Какво? — попита той, внезапно обезпокоен.

— Один? Кръстил си мотора си?

Той ми намигна, докато взимаше ролка тиксо.

— Бях вдъхновен от побъркано момиче в джип на име Мизъри.

— Кръстила си колата си Мизъри? — попита Ягодка, а лицето ѝ се изкриви от отвращение.

— Виж — каза Донован, а изражението му изведнъж стана строго. — Едуардс не е съвсем такъв, ако ме разбираш.

— Едуардс?

— Мъжът, който искаше да те разкара?

— Наистина ли? — попитах заинтересувано. — Сладък ли е?

— Блондинът във вана, който искаше да те накълца на миниатюрни парченца.

— О, този Едуардс.

Той се засмя.

— Изритаха го от тренировъчната школа за снайперисти на пехотинците и оттогава не е същият.

— Пехотинците може да са планирали нещо.

— Просто си пази гърба, ясно?

— Считай го за опазен.

Той се ухили и откъсна лента от ролката тиксо, приготвяйки я за използване. Засмях се.

— Мисля, че съм подсигурена.

— Не, но ще бъдеш. — Той прекара тиксото в кръгове около облегалката на стола и през гръдния ми кош, точно под Опасност и Уил Робинсън.

Това подчерта пълнотата им, факт, който бях напълно убедена, че не му е убягнал.

— Така е по-добре — каза той с поглед, прикован върху момичетата.

Завъртях очи.

— Наистина ли? Така ли ще ме оставиш?

Преди да успея да кажа нещо друго, той се стрелна напред и отново залепи устата си върху моята. Тази целувка беше всичко друго, но не и нежна. Нужда и желание се излъчваха от него, когато езикът му се плъзна покрай устните и между зъбите ми. Също като последния път, когато се целунахме, той имаше лек вкус на бира и канела. Чух лек стон и осъзнах, че идва от мен.

Ръцете му се вдигнаха към лицето ми, пръстите му се гмурнаха в косата ми, издърпвайки части от нея от ластика. Той обхвана брадичката ми с едната си ръка и наклони главата ми, за да има подобър достъп. Облягайки се върху мен, той задълбочи целувката дори още повече. Искях да се прилепя отново към него, да усетя твърдостта на тялото му срещу моето, но ме беше залепил за облегалката на стола. Разбира се, това не спря една ръка да се извие назад към задника ми. Придърпа ме по-близо — с все стола — след това остави ръката си да се плъзне към Уил, за да претегли тежестта ѝ с дланта си, да провери връхчето ѝ с палец.

— Ди, какво, по дяволите?

С върховна съпротива той се отдръпна от мен. Клепачите му все още бяха затворени, когато изкрещя:

— Идвам, мамка му! — После още веднъж се фокусира върху мен. — За съжаление, не буквално. — Прокара палеца си отново по устата ми. — Толкова си специална, Чарли. Ще се върна.

Без да продума повече, той се изправи и излезе от стаята, големите му ботуши отекваха между стените, докато не чух над мен да се затваря врата. Седях развълнувано в мъгла от желание и топлина,

докато не осъзнах, че все още имах публика. И не можех да не забележа, че ченето на Блу бе увиснало. Горкото хлапе.

След като си поех дълбоко дъх, за да овладеея хормоните си, попитах Ракетата:

— Ще ни запознаеш ли?

— Госпожице Шарлот, не мисля, че трябва да целуваш момчета така по устата. Особено пред сестра ми.

— Прав си. — Наведох глава засрамено. — Обаче е много хубава.

— Ще ти оправя косата — каза Ягодка. Тя застана зад мен и изтръгна ластика ми, след което продължи да прокарва пръсти по скалпа ми. Щях да съм късметлийка, ако си тръгнах оттук с някаква останала коса.

Блу все още стоеше колкото се може по-далеч от мен, без да се налага да напуска стаята, но не можех да повярвам, че най-накрая я виждах. Идвала съм тук с години и едва я бях зървала. А тя бе абсолютно очарователна. Късата ѝ коса се навиваше под ушите ѝ. Бретонът ѝ бе подстриган с педантична прецизност.

След момент, тя забеляза факта, че я гледах. Затвори уста и отстъпи назад с наведена глава и превити рамене.

— Беше ми много приятно да се запознаем — казах части от секундата, преди да се стопи в отсрещната стена.

След това бях вдигната от пода с все стола и притисната в най-неловката прегръдка, която бях изпитвала. Ракетата обичаше да прегръща. Нямаше значение, че лицето ми се притиска в студеното му рамо в неестествена поза.

— Къде беше? — попита той, а аз не можех да не забележа колко ценен става въздуха, когато запасите ти свършат. — Не си идвала от цяла вечност.

— Ракета — каза Ягодка, а гласът ѝ бе носов от хленчене, — не мога да ѝ стигна косата, не виждаш ли? Може би трябва да ѝ обръснем главата и да почнем наново.

Очите ми се отвориха рязко. Вероятно беше от онези момичета, които бръснеха главите на куклите си. Тези момичета бяха зловещи.

— Никакви бръснати глави — казах срещу рамото на Ракетата.

— Нямам представа какво казваш — отвърна тя. — Ще отида да потърся някакви ножици.

Обхвана ме паника, но само за момент. Починалите бяха ограничени в това какво могат да правят с предметите в това измерение. Тя със сигурност нямаше да успее да задържи ножица.

— Или може би мога да намеря нож. — Тя изчезна надолу по коридора.

— Ракета — казах аз с приглушен глас. — Не мога да дишам.

И като всеки друг път, когато ме бе взимал в една от мечешките си прегръдки, той ме пусна. Рухнах на земята, столът се пропука и се наклони неудобно назад, колебаейки се на ръба, преди тежестта на главата ми да победи и да падна на пода. За втори път от много дни насам, при удара голямата ми глава отскочи от цимента и болката се изстреля надолу по гръбнака ми.

Стиснах очи, за да блокирам неочаквания дискомфорт. И си стоях така, залепена с тиксо за стола, с крака във въздуха и глава, лежаща в някакви сивкави останки.

Въобще не беше неудобно.

Звукът от запалване на мотори изпълни стаята. След няколко минути бумтенето отшумя, когато Бандитите — буквално — потеглиха към залеза. Така да се каже. Първо се замислих колко време трябва да им дам, преди да се измъкна и да се обадя в полицията; после се зачудих дали мога да се измъкна. Ами ако не можех? Дали наистина щеше да им се обади след няколко часа? Щях ли да умра тук долу от хипотермия и дехидратация?

Изглеждах толкова болнава, когато се дехидратирах.

Не така трябваше да си отида. По-добре да умра с повечко течности в тялото си. Примерно в аквапарк. Или по време на конкурс за мокра фланелка.

— Изглеждаш смешно — каза Ракетата и предположих, че можем да наваксваме, докато си лежах притеснено там.

— О, така ли? — изстрелях в отговор. — Е, ти изглеждаш фантастично. Тренирал ли си?

Гигантска момчешка усмивка се разпростря на лицето му.

— Винаги казваш така. Имам нови имена за теб.

— Добре. — Огледах се наоколо, за да преценя творението му и се намръщих. Доколкото знаех, всяка стая в тази лудница бе покрита отново и отново с имената на починалите, които Ракетата драскаше по мазилката на стените, но стените в тази стая, в тази огромна,

пещероподобна необятност, бяха напълно недокоснати. Извих врата си, за да видя колкото мога повече, оглеждайки черните платна около мен.

Ракетата тръгна към следващата стая, преди да осъзнае, че не го следвах.

— Госпожице Шарлот, хайде.

— Точно сега не мога, миличък. — Разсеяният ми отговор не го спря.

— Но трябва да ти покажа. Нещо става. — Взе ръката ми и ме задърпа към вратата, отърквайки косата ми още повече в мазното съдържание. Столът застърга по цимента, но колкото повече се приближавахме към вратата, толкова по-притеснена ставах. Нямаше как да мина през вратата под този ъгъл. Освен ако нацяло не се разделях с главата си, което, съдейки по силата на Ракетата, бе много вероятно.

— Ракета, чакай — казах, но той продължи да дърпа и аз продължих да се плъзгам.

Замях се в стола, борейки се с тиксото, докато рамката на вратата се приближаваше все повече.

— Ракета, не се шегувам.

Той внезапно спря и погледна назад към мен.

— Мислиш ли, че дъждът е страшен?

— Ъм...

Но той се беше отнесъл. Отново се осъзна и се съсредоточи върху задачата си. Проклето да е колебанието ми.

— Ракета! — извиках аз, опитвайки се да разваля концентрацията му. — Имам въпрос към теб. — Той спря, затова побързах и попитах: — Защо няма имена в тази стая? Тези стени са напълно празни.

Той ми отправи смразяващ поглед.

— Не може да пипам тези. Пазя ги.

— Наистина ли? — попитах, борейки се с тиксото със зъби и нокти. — За какво? Апокалипсиса?

— Не, глупаче. За края на света.

Спрях.

— Чакай, какво? Ракета, за какво говориш? — Всички намекваха за някаква свръхестествена война, но никой не бе споменавал за края

на света. Когато го казах на Рейес, само се опитвах да го дразня.

— Знаеш, когато много, много хора умират заради решението на няколко човека. Или само на един.

— Един. Имаш предвид диктатор като Хитлер? Ще има още един Холокост?

— Не Хитлер. Мъж, който се преструва на човек.

Сестрите не бяха ли казали нещо подобно? Мъж, който се преструва на човек. Добре, това елиминираше половината популация, след като не ставаше въпрос за жена.

— Но кой? Кога? — Винаги бях мечтала да се върна назад във времето и да убия Хитлер, преди да откачи. Всеки един на милион би направил същото, ако имахме кристално кълбо. Аз може и да нямах кристално кълбо, но имах Ракетата. А главата му бе като топка. И лъскава. И можех да виждам през нея. Щеше да свърши работа. — Ракета, какъв мъж? Какво ще направи той?

— Все още не знам. Може да го направи, а може и да не го направи. Още всичко плава.

Наместих се в по-добра позиция, сумтейки междувременно.

— Плава?

— Да, както когато хората взимат решения и може би този, който не трябва да умре, го направи или този, който трябва да умре, не го прави. Те плават.

— Значи тези решения не са окончателни?

— Не, записани са на стените ми.

— Но кой, Ракета? Кой трябва да направи всичко това? — Кълна се, ако кажеше Рейес, щях да закрепя.

Той размаха пръст срещу мен.

— Ъ-ъ-ъ. Без надничане, госпожице Шарлот.

От доста време не бях получавала толкова информация от Ракетата. Той знаеше неща, които предстоеше да се случат. Беше си същинско ясновидство.

Замислих се за баща си. Чудех се колко ли време му оставаше.

— Може ли да ти дам име?

— Но имам да ти показвам нещо.

— Малко съм възпрепятствана в момента. Лийланд Джийн Дейвидсън.

Миглите му изпърхаха, както когато преравяше милиони имена.

— Трима са мъртви. Двама са още живи.

— Добре, но онези, които са още живи, знаеш ли кога ще умрат?

Скоро ли е?

— Не кога. Само дали.

— А той плава ли?

— Не. Не плава.

Е, това беше като да караш напълно зареден Чалънджър^[3] по магистрала за никъде. Предадох се и реших да пробвам друг начин.

— Ракета, аз мога ли да познавам кога някой ще умре?

Той спря и ме дари с поглед на пълно объркване.

— Разбира се, че можеш да познаваш кога някой ще умре. Това ти е работата.

И аз така си мислех. Чудех се кога ли щях да умра.

— Аз плавам ли?

— Госпожице Шарлот, ти си жътварят — каза той, изсумтявайки.

— Ти винаги плаваш.

— Значи наистина мога да умра? Всеки момент?

— Да.

— О! — Това бе разочароващо. — Е, благодаря ти, че ми го каза направо. — Издухах прах от бретона си.

— Можеш да бъдеш убита от велосипед. Или премазана от голяма скала. Или намушкана с шиш за плетене.

— Добре.

— Или дори бутната по стълби.

— Добре, разбрах. Благодаря.

— Или застреляна в главата с пистолет.

— Ракета! Добре съм. Не ми трябва повече разясняване.

Но той ме сграбчи за ръката и цялата невинност се изпари от лицето му. Вече не беше малко момче. Знаеше твърде много. Бе видял твърде много.

— Или — каза той, а гласът му придоби зловеща дълбочина — може да бъдеш убита от онзи, когото обичаш най-много. Заедно с всички останали.

Е, това бе по-кофти и от липосукция.

Той пусна ръката ми и се изправи да се огледа. Знаех какво чувства. Усещах същото още преди Рейес да се материализира и се зачудих колко дълго бе стоял там. Тъй като никога не е бил фен на

Рейес, Ракетата изчезна в момента, в който море от черни мантии нахлуха в стаята, развихриха се около мен, докато не се отпуснаха в краката на Рейес. Той проговори от сянката на качулката си, отказвайки да покаже лицето си.

— Съгласила си се да те завържат, когато легион от демони е по петите ти?

— Да. Всъщност не се бях замисляла за това по този начин.

Той въздъхна ядосано и тръгна напред.

— Някой ден ще разбере как работи този твой мозък.

Изсумтях.

— Късмет. Изглеждаше като добра алтернатива пред това да умра на място.

— Кога точно животът ти е бил в опасност?

— Ще ми помогнеш ли да се измъкна от това, или не?

Той коленичи до мен и отметна качулката на мантията си, за да разкрие екзотично красивото си лице. Лице, което имаше пресни наранявания на веждата и скулата.

Шокирана, попитах:

— Все още се биеш с тях? Преследваш ги?

Главата му се наклони настрани.

— Наистина ли очакваше да спра?

— Колко дълго може да продължава това? Колко са?

Той оглеждаше тиксотото.

— Вече само шепа. Има много малко хора на Земята, които могат да видят това, което и те. Опциите на брат ми са на свършване.

— Не ги убиваш, нали? Те са невинни. Те са просто хора, които случайно могат да виждат починалите.

— Убивам ги само ако е наложително. Мислиш ли да подлагаш на съмнение всяко мое действие, имайки предвид, че си залепена с тиксо за стол?

— Съжалявам. Просто се надявах да спреш да ги преследваш.

— Те няма да спрат да се опитват да те докопат, Дъч. Хедеши излъга.

— Знам. Просто имах предвид... Отнасяш много бой в процеса.

Чувствените му устни се извиха в единия ъгъл.

— Тревожиш се за мен?

— Не. — Добавих изпуктяване, за да онагледея колко въобще не се притеснявах.

— Не изглеждаше притеснена, докато езикът на онзи тип беше в гърлото ти.

Страхотно. Беше го видял.

— Ревнуваш?

— Не.

— Защото изглежда, че ревнуваш.

Миглите му се снишиха, когато присви очи към мен, но тънкото гласче на починалото деветгодишно с мазохистични тенденции се понесе надолу по стълбите, преди да може да отговори.

— Намерих нож! — каза Ягодка.

Мамка му.

— Измъкни ме от тук — казах на Рейес, мърдайки пръсти. — Побързай, преди да се е върнала.

---

[1] Pequeños banditos (исп.) — малки бандити. — Б.пр. ↑

[2] Pillsbury Doughboy — рекламен образ, появяващ се за пръв път през 1965 г. — Б.пр. ↑

[3] Има се предвид Додж Чалънджър — класически американски автомобил, спрян от производство през 1974 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

*Не ме съдете по това, че съм тиха.
Никой не планира убийство на глас.*

Надпис   върху
тениска

След като Рейес ме измъкна от тиксото и изчезна, както обикновено, изразявайки невероятната нужда да бъде някъде другаде, аз излязох от лудницата и минах покрай няколко мотористи, мотаещи се край дома на Донован. Зачудих се дали знаеха за грабежите. Или за това, че нямаше да го има известно време. Демонстрирайки колкото се може повече безгрижие — и надявайки се, че онова в косата ми не бе твърде забележимо — се отправих надолу по улицата към смесения магазин наблизо. Това не беше най-безопасният квартал, в който да се разхождам, дори и в ранния следобед.

Събрах косата си на опашка, след което измъкнах телефона от джоба си и изпратих съобщение на Донован, за да го уведомя, че едва бях избягала, без да жертвам живота или целомъдрието си. После се обадох на Гарет.

— Суопс — каза той с бизнес тон. Телефонът му имаше идентификация на обаждания се, за бога.

— Имам нужда от превоз.

— Имаш нужда от терапевт.

— Вярно е, но първо ми трябва превоз.

— Защо? Къде е джипът ти? — Звучеше задъхан, сякаш тичаше.

Или правеше секс. Със сигурност не бях уцелила чак толкова лош момент.

— Мизъри е на мястото на банков обир.

— Дори няма да питам. — Учеше се.

— Ще съм в „Джъг-ен’-Чъг“ от татък Бродуей.

— Стриптиз клуба?

— Не, и гадост. Смесеният магазин.

— О. Надявах се, че си сменила професията.

— Пич, не искаш да виждаш как изглеждам, докато танцувам на пилон. Веднъж съм го правила на моминско парти и нека просто да кажа, че не завърши добре.

— Танцувала си на пилон на моминско парти?

— Дълга история. Ще дойдеш ли да ме вземеш, или не?

— Предполагам. Ще ми трябва известно време да пристигна.

— Е, побързай. Имам си работа за вършене. И може да ме арестуват за съучастничество, така че трябва да действам. — Все още трябваше да проверя Харпър и да свърша още малко разследване по нейния случай. Заплашващият ме арест за съучастничество в банков обир щеше да отнеме от времето ми за разследване на престъпления.

— Пак ли си с онази чанта, на която пише „Мамка му“? Предупредих те да не излизаш с нея пред хора.

— Не за аксесоар^[1]. За съучастник. Просто ела да ме вземеш.

— Добре.

Затворих му и се обадох на приятелски настроения си контакт в местния офис на ФБР. Бяхме се запознали във връзка с един случай преди няколко месеца и я харесвах. Караше ме да се усмихвам и почти никога не бе заплашвала да ме арестува. Разбирахме се страхотно. И знаех, че ще бъде добър съюзник, ако се случеше да се появя в ролята на заподозрян след банков обир.

След като нямах опаковка от бонбон, която да ми помогне с лошата връзка, която щях да имам, прибягнах до обичайните гласови звукови ефекти. Когато агент Карсън вдигна телефона, започнах представлението си.

— Агент... агент Карсън — казах, пъхтейки в телефона.

— Да, Чарли. — Не изглеждаше да бе впечатлена, но нямаше да спирам сега.

— А-аз знам кои са кшкшкшкшкш.

— Сега съм малко заета, Дейвидсън. Кой е Кш и защо ме интересува?

— Съжالياвам. Моя кшкшкш... е кшкшкш... ва.

— Повтарям. Какво е Кш? И какво ме интересува, че кш-ва?

Трудна беше. Знаех, че би трябвало да изчакам и да купя *Butterfinger*^[2] от „Джъг-ен'-Чъг“. Тези опаковки пукаха като оризови

вафли в събота сутрин.

— Не слу-кшкшкш.

— Много си зле в това.

— Банкови кр-кш-ци. Знам кои кшкш.

— Чарли, ако не спреш с тези глупости...

Затворих и изключих телефона си, преди да се усети какво се опитвах да не й кажа и да ми звънне обратно. Цялото нещо щеше да е много по-убедително, ако ме бе открила завързана на пода в лудницата. За щастие, това не се случи.

* * *

Стигнах до магазина за рекордно време, но можех да си позволя единствено банан. Бяха на промоция, а мока латето беше безбожно скъпо. Напълно забравих да питам Рейес за моя един милион долара. Това да съм прекалено бедна, за да си купя кафе, ставаше банално.

Куки звънна, точно когато Гарет паркира. Бях включила отново телефона си като предпазна мярка, когато мъж в стар кадилак не спря да ме пита дали искам да пробвам антифриза му.

Все още опитвайки се да се слея с местните, отговорих на телефона, казвайки:

— К'во става, приятелко?

— Пак ли си в някоя лоша част на града?

— То се знае. — Качих се в пикапа на Гарет и напълно го игнорирах. Беше забавно. — Но днес научих нещо.

— Да?

— Ако се наложи да ядеш банан пред публика, никога не поддържай зрителен контакт.

— Добре е да се знае. Та значи, прегледах активността по времето, когато всичко е започнало, когато родителите на Харпър са се оженили. Има предимно дребни неща, с изключение на убийството в планината Манзано, но този случай е бил разрешен. Има и случай на изчезнал човек, който никога не е бил разрешен, малко момче, но това е било в Пералта. Доколкото мога да кажа, нищо от това няма общо със семейство Лоуел.

— Е, добре. Благодаря, че провери.

— О, и психиатърът ще те види, но само ако се договорите на място. Има още няколко срещи за днес, след което ще ходи извън града.

— О, тъкмо навреме. Ако се натъкнеш на още нещо...

— Знам къде да те намеря.

Затворих и предоставих на Гарет почти пълното си внимание. Всъщност мъж, спорещ с автомат за вестници, привлече повечето от вниманието ми, но каквото беше останало, предложих на Суопс.

— Hola^[3].

— Та, къде отиваме или ще си стоим тук, докато ми свърши горивото?

Тъкмо щях да отговоря, когато агент Карсън позвъни. Да му се не види. Трябваше отново да си изключа телефона.

Посочих на изток, нареждайки на Суопс да кара натам, след което отговорих на позвъняването. Когато започнах да правя онова нещо с *кишиш*, тя каза:

— Дори не си го и помисляй. Защо джипът ти е на мястото на банков обир?

— О — казах аз отново запъхтяна, — слава богу, че се свърза с мен. — Преглътнах с усилие. Гарет поклати глава и се съсредоточи в пътя. Напълно подкрепях това му решение. — Това се опитвах да ти кажа. Взеха ме за заложник.

— Да, видях записа от охранителните камери.

— Вярно, значи знаеш...

— Знаеш ли колко години ще ти дадат за това?

Е, гадост.

— Наистина ме взеха за заложник. Нещо такова. И мога да ти кажа кои са крадците.

След дълга пауза, в която бях сигурна, че тя се възстановява от шока от добрия си късмет, тя каза:

— Слушам те.

— Но трябва да предадеш на чичо Боб.

— Добре.

— Сега там ли си? В банката? Мога да дойда след малко.

— Дейвидсън, кой обра тази банка?

Издишах продължително, печелейки колкото мога повече време, давайки на Донован възможност да се приближи с още няколко метра

до Мексико, след което казах:

— Шепа мъже от местен мото клуб, наречен „Бандитите“, но трябва да поговорим за тях, преди да хукнеш неподготвена.

— Никога не правя нищо неподготвена.

Не се съмнявах в това нито за секунда.

— Момчетата са били изнудвани и онзи, който е уредил удара, е знаел, че парите ще са там, но не работи в банката. Кой друг би знаел за това? Примерно шофьорът на бронираната кола? Или съпругът на някой, който работи там?

Можех да чуя тропаци по тротоара обувки, докато търсеше по-усамотено място. Тя прошепна в телефона.

— Да не казваш, че е бил вътрешен човек?

— Точно това казвам. Тези момчета го направиха, без съмнение, но не са имали друг избор.

— Е, с теб винаги е забавно, това поне е сигурно.

— О, благодаря ти. — Толкова беше мила. — Ще се видим при джипа ми.

— Тук ще съм.

Затворих, след което попитах Гарет:

— Мога ли да те наема за остатъка от деня?

— Разбира се — каза той, свивайки рамене. — Тъкмо приключих с един важен случай. Мога да се възползвам от един следобед извън офиса.

Той всъщност нямаше офис, а по-скоро пикап. Огледах богатото разнообразие от листи, папки и кутии с храна за вкъщи, които покриваха задната му седалка.

— Мислех, че това е офисът ти.

— Повече или по-малко е така. Казах го метафорично.

— Макар да съм впечатлена, че знаеш какво значи тази дума, трябва да съм честна. Нямам никакви пари, с които да ти платя.

— Досетих се. А къде е джипът ти?

Бях малко изненадана, че не знаеше. Явно не бе слушал радиото. Със сигурност обирът бе по всички новини.

— Ами, джипът ми е пред Общинска банка „Бернарило“, но преди това трябва да свърша някои неща, а нямам много гориво.

— Не каза ли току-що на онзи агент, че ще отидеш веднага?

— Казах, че ще съм там. Не казах кога. А ти си този, който не спира да ми повтаря, че имам нужда от терапия. — Ухилих му се. — Да отидем да се видим с психотерапевт.

Той сви рамене и последва указанията ми към работното място на настоящия психотерапевт на Харпър. То беше в малка сграда от края на седемдесетте, завършено в екстериор от вулканични камъни и метални пръти, стърчащи над пешеходната пътека.

Влязох вътре, докато Гарет остана отвън в пикапа, чудейки се дали може да бъде арестуван за участието си в моето отбягване на федералния агент. Уверих го, че работата не е такава. И той ми повярва. Не ми се щеше да съм на негово място, ако грешах, а ако се случеше така, той щеше да го отнесе. Можех да твърдя, че насила ме е вкарал в колата и ме е държал в плен два часа.

От него ставаше идеална изкупителна жертва.

Свалих слънчевите си очила и се представих на много стоически изглеждаща рецепционистка, преди да седна в чакалнята. След двадесет минути най-накрая бях отведена до кабинета на доктора. Психотерапевтът на Харпър беше дребничък човек със сива коса и мургава, сбръчкана кожа. Той седна със скръстени в скута ръце и лице с изражение, което казваше „без коментар“.

— Благодаря, че ме приехте, д-р Роланд. — Седнах срещу него на огромното махагоново бюро, опитвайки се да не му придавам значение. — Имам само няколко въпроса за Харпър Лоуел.

— Госпожице Дейвидсън, както рецепционистката ми вече ви е казала, няма абсолютно нищо относно Харпър или нейното лечение, което да мога да споделя с вас. Като частен детектив трябва да сте наясно с това.

Знаех го, но той всъщност не трябваше да казва нищо. Можеше просто да си седи там, докато задавам въпросите. Собствените му емоции щяха да ми помогнат повече, отколкото би предположил.

— Разбирам, но Харпър ме нае, д-р Роланд, и ме помоли да прегледам случая ѝ.

— Видяхте ли се с нея? — попита той. — Пропусна последната си среща.

— Дойде да ме види преди няколко дни, когато ме нае. Кога за последно я видяхте?

— Тръгна си по средата на последната ни среща. Много внезапно и много обезпокоително. Оттогава не съм я виждал или чувал.

Кимнах по открит и неосъдителен начин.

— Знаете ли какво предизвика внезапното ѝ напускане?

— Да.

— Можете ли да ми кажете?

— Знаете, че не мога.

— Но е получила обаждане по телефона или съобщение, нали?

— Какво друго можеше да бъде?

Той се усмихна.

— Вероятно.

Лъжеше, така че сега трябваше наистина да разбере какво друго би могло да бъде. Дали е било нещо, което той ѝ е казал? Или нещо, което е излязло по време на сесията им. Възможно ли бе да е казал нещо, което да е отключило спомен?

Знаейки, че няма да ми каже направо, попитах:

— И кога се случи това?

— Тя пропусна последната си среща, така че е било миналия вторник.

— Обадохте ли ѝ се?

Изглежда ставаше все по-неспокоен.

— Позвъних и оставих съобщение, но тя не ми върна обаждането.

— Какво ѝ се е случило, когато е била на пет години?

С въздишка на досада той разкръстоса краката си, намести се, след това отново ги кръстоса, като все така успяваше да изглежда удобно като мишка в терариум на боа.

— Госпожице Дейвидсън, очаквам клиент след...

— Вярвам ѝ — казах аз, привеждайки се напред и очаквайки реакцията му. — Мисля, че е била тероризирана методично и системно доста дълго време. И наистина вярвам, че животът ѝ е в опасност. — Съдейки по емоциите, които се изливаха от него, той също го вярваше.

Той отклони вниманието си, като махна мъхче от сакото си и каза:

— Не мога да не се съглася.

— Благодаря ви — казах, доволна от сътрудничеството. — Без да нарушаваме работния ви кодекс или да издавате нещо, имате ли някаква представа, базирана на наученото досега, кой стои зад тези атаки?

Разкажание премина през него.

— Не, госпожице Дейвидсън, болезнено много съжалявам, че трябва да отрека.

Гадост. Още един задънен изход.

— Но мога да кажа това... — Той прочисти гърлото си и огледа плодовото дърво пред прозореца. — ... понякога миналото се връща, за да ни преследва.

Знаех си. Каквото и да се беше случило, когато е била на пет, бе сложило началото на всичко и д-р Роланд го знаеше. С благодарствена усмивка казах:

— Със сигурност е така. Много ви благодаря, че ме приехте.

Той се изправи и ми стисна ръка.

— Може ли да й предадете да ми се обади, моля ви?

— Ще направя каквото мога.

* * *

Когато излязох от кабинета на доктора, получих съобщение от Куки, нареждащо ми да й се обадя.

— Мисля, че напипах нещо — каза тя.

— По-добре да не грип, защото имаме случай за разрешаване, а не си особено добра в работата си, когато си на лекарства.

— Е, не съм сигурна дали това ще има значение, но семейство Лоуел са настанили Харпър в лудница, когато е била на дванадесет.

Студена горчилка премина през мен при мисълта, че Харпър е била настанена в лудница. Обаче можех да използвам тази информация срещу госпожа Лоуел.

— И се обзалагам, че това не е нещо, което искат отпечатано в страниците за светското общество. Ако Албакърки имаше такива страници. Богаташите са странни в това отношение.

— Така съм чувала. Не че знам от личен опит.

— Хей, опитвам се да ни осигуря милион долара. Само задръж още малко.

— Попитала си Рейес за милион долара?

— Да.

— Добре, ами, кажи му да побърза. Имам нужда от педикюр.

— Кук, как може да мислиш за пръстите на краката си в такъв момент?

— Помниш ли когато бягахме от онзи тип със странното око и ти беше разстроена, защото си си оставила мока латето в апартамента му?

— Не съм сигурна, че разбирам какво искаш да кажеш.

* * *

Придумах Гарет да ме закара чак до другия край на града до къщата на родителите на Харпър с надеждата да хванем господин Лоуел навън в градината. Тъй като се предполагаше, че бе на смъртно легло, шансовете не бяха на моя страна, но можех да повъртя на шиш сприхавата му съпруга. Госпожа Лоуел знаеше нещо и, мамка му, със сигурност щеше да ми каже. А сега, благодарение на уменията на Куки с търсачките, вече и аз знаех нещо.

Нямаше да имам много време, преди всичко да излезе наяве. Трябваше да се възползвам от коза в ръкава си, докато можех.

Странното е, че Гарет мина през портите по-лесно, отколкото успях аз първия път. Вероятно помогна фактът, че не се опита да поръча тако. Отново бяхме поканени в стаята за рисуване. Харесваше ми, че мога да го кажа.

Сръчках Гарет с лакът.

— Това е стаята за рисуване.

Глулав кикот се надигна в гърдите ми.

— Понякога ме плашиш.

— И на мен ми се случва. Странно е. — Погледнах подписа на една от картините на стената. Пишеше „Норман Рокуел“. — Леле-мале — казах впечатлено.

— Госпожице Дейвидсън, наистина — каза госпожа Лоуел, шъткайки ми със съскане и свиреп поглед, а после се втурна в стаята и затвори вратата.

— Съжалявам. Не мисля, че някога съм виждала Норман Рокуел на живо.

Гърдите ѝ се издуха от гордост.

— Джейсън спечели това на търг в началото на века.

Да не би току-що да каза „в началото на века“?

След като Гарет се представи, седнахме и реших да премина директно на въпроса.

— Може ли да ми разкажете за периода, в който Харпър е била настанена в лудница?

Лицето ѝ се разтегна в маска на унижение. Нямам представа защо.

— Както знаете, нищо от това, което правехме, не помагаше, така че да, наложи се да я настаним в лудница, когато беше на дванадесет.

Дванадесет? Сърцето ме болеше за нея.

— Там опитахме няколко форми на терапия, докато не открихме една, която свърши работа.

Имаше предвид, докато не са открили някоя, която е накарала Харпър да млъкне.

— За съжаление краткотрайната памет на Харпър беше засегната от някои от процедурите, но поведението ѝ изключително се подобри.

Без повече обяснения, знаех точно за какви процедури говореше. Електрошокова терапия. Говореше за ЕКТ. Презрението ми към госпожа Лоуел стигна предела си.

— Успяхме да я вземем у дома и за няколко години всичко се върна към нормалното. Години, подчертавам. Но нестабилното ѝ поведение бавно се завърна, докато нямахме друг избор, освен да я помолим да си тръгне. — Когато повдигнах вежди, тя оправда действията си с: — Тя беше на осемнадесет по това време, а ние ѝ купихме къща. Не е като да сме я изхвърлили на улицата. После се омъжи за онзи хулиган, само за да ни направи напук. Продължи само пет минути.

— Госпожо Лоуел, можете ли да си спомните нещо необичайно да се е случвало с Харпър около времето, когато сте се омъжили за господин Лоуел? Била ли е заплашвана или тормозена?

— Обсъждала съм това хиляди пъти с терапевта ѝ и с полицията. Единственото, което се промени, което може да е довело до такива

крайни поведенчески промени, бе бракът ни. Нищо друго не се е случило.

— Сигурна ли сте?

Когато отбягна въпроса, загледана в ноктите си, а после заразглежда внимателно килима, го усетих. Този трепет на съмнение. Това зрънце скептицизъм, което я разклаща.

— Госпожо Лоуел, всичко, което може да си спомните, би било от полза. Харпър имала ли е някакви порезни рани? Прибирала ли се е някога особено мръсна или ужасена? Нещо, което да ви е карало да вярвате, че е била тормозена по някакъв начин?

— Не. — Тя наклони глава. — Не е нещо, което да съм забелязала, но наистина не я познавах, преди с Джейсън да се оженим. Изглеждаше като сладко момиченце. Беше сърдечна и имаше доста прилични маниери. Но след като се върнахме у дома, тя беше много различно дете.

Значи е била един човек преди сватбата им и друг човек след това.

— И през това време е стояла при биологичните си баба и дядо?

— Да. След това починаха, за съжаление, но дори и те нямаха представа какво би променило Харпър толкова драстично.

— Добре, значи нещо може би се е случило по пътя към дома. Имам предвид, имало ли е някакъв инцидент?

— Не е споменавано за такъв. Наистина, госпожице Дейвидсън, това може да продължи цял ден.

Гадост. Доникъде не стигах с този случай. Нито една следа, по която да продължа.

Изправихме се и младата ѝ икономка отново ни изпрати до вратата, но този път госпожа Лоуел ни последва. Икономката изглеждаше доста хлътнала по Гарет.

— Опитах се да ѝ се обадя — каза госпожа Лоуел. — Не приема обажданията ми. Ще я накарате ли да се обади на баща си, моля ви?

— Ще се постарая.

* * *

Обадих се на Куки в минутата, в която се озовахме в пикапа на Гарет.

— Всички мащехи ли са кучки? — попитах я, знаейки колко ужасно звучи. Самата аз се свих при тези думи. Една от добрите ми приятелки беше мащеха и беше най-хубавото, което се е случвало на тези деца.

— Отгледана съм от мащехата си — каза Куки. И това го знаех. Затова се обадих на нея.

— Съжалявам. Не го мислех.

— Напротив и имаш право да питаш такова нещо, скъпа, след всичко, през което си преминала с твоята. Но моята беше невероятна. Ако не беше тя, детството ми щеше да бъде много по-различно, и то не в добрия смисъл.

— В такъв случай и аз съм ѝ благодарна.

— Благодаря. Ще ѝ предам. Имаш ли нужда от нещо?

— Потвърждение.

Тя се засмя.

— За какво?

— Това, което вече ми даде.

Казах на Гарет да потегли към банката. Не можех да си представя агент Карсън да ме чака още дълго. Телефонът ми иззвъня, докато се отправяхме към мястото. Разбира се, всичко вече щеше да е нормално, но агент Карсън можеше да ми е малко сърдита за това, че не се появих веднага.

— Къде си, по дяволите? — каза тя, в отговор на моето „Домът на Чарли за ядящи се прашки“.

— Съжалявам — казах аз, свивайки се от тона ѝ, — правех доставка. Ядящите се прашки са много популярни в момента.

— Както и затворническите униформи.

— Стават ли за ядене? Изглежда това е най-добрата ми рекламна стратегия.

— Ако не си тук до две минути...

— Тук! — извиках в телефона, докато отбивахме в паркинга срещу въпросната банка. — Тук съм. — Закрих телефона с ръка и прошепнах на Гарет: — Толкова е чувствителна.

— Къде е това тук?

— Обърни се.

Късата ѝ тъмна, подстригана на черта коса се люшна наляво.

— На другата страна.

Тя се завъртя на 180 градуса и ни видя да паркираме.

— Ето ме. — Помахах ѝ през предното стъкло. — Тъкмо навреме. Фю.

Преди да изляза, се обърнах към Гарет. Той задържа погледа си насочен право напред, чакайки ме да освободя колата му. Беше по-тих от обикновено. Е, добре, той винаги беше тих, но не и мъртвешки тих. Не от типа „бях в ада и никога вече няма да бъда същия“.

Сбръчках брадичка и казах:

— Искаш ли да поговорим за това? Какво беше да бъдеш в ада?

Той се обърна към мен толкова бързо, че движенията му ми напомниха за тези на Рейес. Сребристите му очи приковаха моите, погледът му беше твърд, челюстта — склучена. Когато проговори, той го направи със зловеща целенасоченост, всяка сричка точно подбрана.

— Искаш ли да говориш за това какво е чувството остър като бръснач метал да прорязва плътта ти, докато стигне до костта?

Боже! Изведнъж се оказа в настроение.

— Значи отговорът е „не“?

Той изви единия ъгъл на устата си, но в жеста нямаше никакъв хумор.

— Добре, ами, хубаво си поговорихме — казах, опипвайки слепешката за дръжката на вратата.

Той се върна към взирането през предното стъкло на колата.

Когато излязох, агент Карсън стоеше, потропвайки с пръстите на краката си по паважа. Нямах представа, че хората наистина го правят.

— Та, кое те кара да мислиш, че е вътрешна работа? — попита тя. Без „здрости“. Без „как са жената и децата“. Само работа, както обикновено. Харесвах я.

— Така ми казаха крадците.

— И имената им са?

— Казах ти, Бандитите.

— Бандитите са голям мото клуб. Трябват ми имената на мъжете, които са влезли въоръжени в банката, задържали са група клиенти като заложенници и са изнесли от банката пари, които не им принадлежат. — Тя посочи към отсрещната страна на улицата за пояснение.

— Те всъщност не са вадели оръжията си — казах аз, поправяйки я. — Не го правят, освен ако не се наложи. Виждала съм историите в новините.

— Чарли — каза тя, остротата в гласа ѝ беше предупреждение.

— Добре. — Изпълних дробовете си с въздух и бавно го изпуснах, съжалявайки за това, което щях да направя. — Не знам имената на всички — казах, лъжейки. По някаква причина не можех да се принудя да ѝ кажа за Сабрина. Тя беше момиче. Никой не би я заподозрял. Кой ще може да каже дали съм видяла лицето на шофьора, или не? Тя участваше, за да помогне на моите мотористи, и по някаква причина усещах, че съм ѝ длъжница за това. — Тримата, които знам и които са били изнудвани, са Майкъл, Ерик и Донован. Има и още двама, но не знам имената им. О, чакай — казах, размисляйки. Донован беше споменал името на русия. — Имаше рус тип на име Едуардс. Искаше да ме разкара.

Тя си записа всичко, което ѝ казах. Без да вдига поглед, попита:

— Наистина? Сладък ли е?

— Не, имам предвид като да ми попречи да свидетелствам, искаше главата ми на поднос.

— Завързваш приятелства където и да отидеш, нали?

— Откачено, нали? — После се приведох към нея. — Те не са лоши момчета, агент Карсън. Наистина са били изнудвани.

— Ти го твърдиш, но там вътре никой не е държал пистолет, насочен към техните глави.

Знаех си, че ще го види така. Налагаше се и не можех да я виня, но трябваше поне да се постарая и другия тип да бъде обвинен. Беше замесен точно колкото и моите мотористи, ако не и повече. Никой, освен мен, не можеше да изнудва приятелите ми и да му се размине.

---

[1] Думата „accessory“ има значенията и на „съучастник“, и на „аксесоар“. — Б.пр. ↑

[2] Butterfinger — десерт на Nestle с фъстъчено масло. — Б.пр. ↑

[3] Hola (исп.) — Здравей. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

*Възнамерявах да се държа прилично.
Просто имаше твърде много други
възможности.*

Надпис   върху
тениска

След като дадох показания за случилото се пред агент Карсън, уволних Гарет заради непреодолими различия, но му казах да държи графика си свободен за всеки случай; след това се отправих към вкъщи, по някаква причина жадувайки за пай от сладки картофи. Този банан не стигаше задълго. И се почувствах мръсна, след като го изядох.

Поех нагоре по стълбището към моя апартамент, след което забелязах, че се затоплям с всяко стъпало, което ме водеше към третия етаж. А имаше доста стъпала. Когато стигнах до стълбищната площадка, топлината, която се излъчваше от Рейес, беше изпепеляваща, а не можех да кажа дали беше разгорещен и раздразнен или просто ядосан. Вероятно по малко и от двете.

Коридорът бе потопен в пълен мрак и или електрическата мрежа се беше прецакала отново, или Рейес беше отвинтил крушките. Измъкнах ключовете от чантата си и отидох до вратата ми, вървейки в тъмнината. Не че беше дълъг или особено опасен преход, макар че с чакащия в края Рейес Фароу бързо можеше да се превърне в такъв. Опипах за ключалката и вкарах ключа.

— Носиш ли си ми парите? — попитах, чувствайки се като шеф на мафията. Или като сводник.

— Трябва да си останеш вкъщи тази вечер — каза той, игнорирайки ме напълно.

Вратата ми поддаде и попитах:

— Влизаш ли?

— Не. Просто дойдох, за да ти кажа да си останеш вкъщи тази вечер.

— Това заповед ли е?

— Да.

Погледнах през рамо. Можех да видя само силуета му.

— Трябва да внимаваш. Действието на кофеина отслабва.

Той пристъпи зад мен. Усетих как вдигна ръка над рамото ми и я подпря на рамката на вратата. Боже, биваше си го в това.

— Защо? — попитах, пускайки ключовете обратно в чантата си.

— Защо да си оставам вкъщи тази вечер?

— Знаеш защо.

— Преследват ли ме? — попитах, майтапейки се само отчасти.

Той се приведе, докато устата му не се оказа до ухото ми.

— Да.

Не можех да реша дали тръпката, която премина по гръбнака ми, бе вследствие на картината, която предизвикаха думите му, или от топлината на дъха му по кожата ми. Ухаеше на пушек и пепел, гръм и мълния.

— Влюбена ли си в него? — попита той, а плътният му глас бе омекнал от несигурност.

Обърнах се да го погледна изненадано.

— В кого?

Той снижи глава и ме изгледа изпод мигли. Колкото и да бяха тъмни очите му, все пак блестяха на слабата светлина, златистите и зелени точки сякаш отразяваха бледата светлина на пълната луна.

— Знаеш кого. Мъжът, когото целуваше днес.

— Кой точно? — попитах, дразнейки го.

Но той не се върза. Остра болка се понесе от него, но не можех да определя дали е физическа или емоционална. Със сигурност натискането ми с някакъв тип в лудница не би го наранило. Беше живял с преследвачката си, за бога.

Той обви ръка около кръста ми и ме придърпа нежно към себе си.

— Дойдох само да ти кажа да си останеш вкъщи — каза той, преди да се наведе и да целуне врата ми. Остана така за момент, вдишвайки ме, после отпусна ръце и си тръгна. Въздухът моментално се охлади.

— Чакай, Рейес. — Забързах след него, вземайки по две стъпала наведнъж, за да поддържам темпото на нуждата му да бъде далеч от мен.

— Дойдох само да ти кажа да си останеш вкъщи.

— Рейес, в името на Пийт^[1]. И дракона му. — Сграбчих го за ръката и го обърнах към себе си. Бяхме на площадката на втория етаж. Все още имаше осветление и можех да го видя по-ясно, включително факта, че носеше сак, праметнат през рамо. Кръв се беше просмукала на резки през блузата му и бях убедена, че отново е покрит с тиксо. — Мислех, че ще заздравее по-бързо.

Той огледа блузата си и изруга.

— Така и стана. Тези са нови. Обаче няма да отнеме дълго.

Потиснах паниката си. Нямахше да ми помогне. Но страхът ми беше неконтролируем.

— Тук ли са?

Той наклони глава в размисъл, преценявайки енергията около нас.

— Сега не ги усещам, но ги усещах, преди да дойдеш. Мисля, че са разбрали къде живееш.

— Чудесно. И колкото и да е галантно намерението ти, не си в състояние да ги преследваш и да се правиш на нинджа.

Той се огледа отново, едното ъгълче на устата му беше повдигнато в онази негова чаровна половинчата усмивка, която караше пеперудите в стомаха ми да правят салта.

— Можех да съм нинджа — каза той.

— Да, можеше, а японската нация щеше да се гордее с теб. Сега идвай. — Дръпнах го за ръката и той ме последва до апартамента ми. — Не можеш дълго да се разхождаш покрит с кръв, преди някой да се обади в полицията и да те арестуват.

Когато пузнах ръка, той я пое в своята, преплете пръсти с моите и ме последва нагоре по стълбите, ръка за ръка. Допирът беше сладък и секси и ме разтърсваше от удоволствие с всяка стъпка. Проклет да е.

Но чак когато стигнахме до апартамента ми, видях пълния размер на нараняванията му. Беше буквално покрит с кръв.

Затворих вратата зад него, изпълнена с ужас.

— Всичката ли е твоя?

Огледа апартамента ми, след което се обърна към мен и сви рамене.

— Не мисля.

— И си изгорен. — Втурнах се напред да огледам гърба на блузата му.

— Един от тях се опита да ме запали.

— Демон? — попитах, свивайки се, когато гласът ми излезе като изпискване, което само кучетата можеха да чуят.

Той кимна.

— Откачени са. Какви са тези кутии? — Кимна към планината от кутии, последните останали в целия апартамент. Куки бе разчистила, с изключение на онези в „Зона 51“. Вече можех да видя господин Уонг, слава на бога, сивото му присъствие бе странно успокояващо.

Метнах чантата си на барплота.

— Това е черна дупка. Не ходи близо до нея. Това е идеята на Джема за терапия. Мисли, че имам лека форма на ПТСР.

Той се беше обърнал и оглеждаше умиращите ми изкуствени цветя.

— Така е.

— Е, и ти си имаш недостатъци, господинчо. — Можех да видя само профила му.

Той ме стрелна с убийствена усмивка.

— Никога не съм казвал, че нямам. Мога ли да ползвам душа ти.

Докато исках да кажа „Само, ако съм вътре“, всъщност казах:

— Разбира се, но трябва да те предупредя, че може да имаш компания под формата на огромен, жаден ротвайлер. — След това прочистих гърло, за да прикрия изблика на удоволствие, който премина през мен при мисълта за голия Рейес Фароу в моята баня. Или гол в която и да е стая. — О, и останах без тиксо, ако възнамеряваш да се позакърпиш след това. Макар че може да имам малко прозрачна лепенка, ако си отчаян.

Той повдигна сака си.

— Ще се справя.

Когато се затвори в банята ми, аз изпуснах продължителна въздишка и се отправих за кафе. Или населението на Албакърки беше претъпкано със секси мъже, или мен сериозно ме тресяха хормоните.

* * *

Тридесет минути по-късно Рейес отвори вратата на банята, облечен в чифт дънки и праметната през раменете хавлия. И, по дяволите, ама че красиви рамене бяха. Беше заменил старото тиксо около корема си с ново, но беше покрит със стари рани, които заздравяваха бързо, но все пак оставяха тъмнолилави резки по тялото, раменете и от едната страна на врата му. Той хвана краищата на хавлията и затърка главата си, след което се облегна на рамката на вратата.

— Как върви терапията?

Не можех да откъсна очи от него. Когато успях, осъзнах, че отново оглежда кутиите.

— О! — казах аз, разбърквайки втора чаша кафе и приближавайки се до него. — Джема иска някой да маха по една кутия всеки ден дотогава, докато аз успея да го направя. Абсурдно е. Казва, че ще ми помогне да се излекувам.

Той открадна кафето ми, отпи глътка и го върна обратно.

— Права е.

Докато зяпах насреща му, ужасена от това, че избира страната на сестра ми вместо моята, той метна хавлията на мивката и навлече обикновена тъмносива тениска. Тръгнах към дивана, който може и да се, а може и да не се казва Малибу Барби, но се обърнах отново към него, преди да го достигна.

— Откъде се сдоби с това? — попитах го аз, сочейки с кимване тениската. Искях да знам откъде се е сдобил с всичко. Откъде си взимаше дънките и обувките, и тиксото, с което се облепваше? Откъде взимаше храна и вода и какво се бе случило, когато го бяха освободили от затвора? Дали най-добрият му приятел Амадор е бил там, за да го вземе? Амадор беше единственият приятел на Рейес. Знаех, че са много близки. Най-вероятно по-близки отколкото ние с Рейес някога щяхме да бъдем. Със сигурност Амадор нямаше да го остави да виси там. Или може би това е било желанието на Рейес, да бъде оставен сам, да се грижи сам за себе си, както бе правил цял живот. Аз със сигурност не бях до него. Ближех си раните в собствената си момичешка пещера.

Той дръпна тениската си надолу, след което се насочи към мен... само че не спря, когато ме стигна. Задържах чашата с кафе настрана, когато той стигна до мен и продължи да върви, насочвайки ме назад, а стройното му тяло пасваше на моето.

— Взех я на заем — каза той.

— От Амадор? — Гласът ми бе дрезгав шепот.

Той обви ръка около мен и продължи назад. Мاستилените му мигли, заострени от водата, караха очите му да блестят още повече. Апартаментът ми не бе просторен, така че не можехме да вървим още много. Но продължихме, докато не се блъснах в нещо. Замръзнах, когато осъзнах в какво. „Зона 51“. Стояхме по средата на „Зона 51“.

Бутнах го, но той не помръдна и на сантиметър.

Игривото му изражение стана сериозно.

— Седни.

Протегнах се, за да оставя чашата с кафе върху кутиите, но пропуснах, треперещата ми ръка посегна непохватно, докато чашата падаше по-бързо, отколкото можех да я хвана. Точно когато щеше да се удари в пода, Рейес я улови. Горещо кафе се разля по ръката му, но той изглежда не забеляза.

Изправи се в пълния си ръст и отново каза:

— Седни.

Върху кутиите? Няма начин. Със стисната челюст, поклатих глава.

Той постави чашата върху масичка, хвана ме за раменете и ме обърна с лице към черната дупка.

— Това е просто пространство — каза той, приближавайки се зад мен. Обви ръце около корема ми. — Не значи нищо. — Приведе се и целуна ключицата ми. Врата ми. Ухото ми. — Това е твоето пространство. Не неговото.

Ърл Уолкър. Говореше за Ърл Уолкър.

Избута настрана една от кутиите, изпрацайки я с трясък на пода. Стомахът ми се присви в отговор, затова той затегна хватката на ръцете си и ме задържа, докато нервите ми не се успокоиха. Докато пукнатината в черупката ми не започна да се запълва.

— Печелиш — казах, правейки знак за тайм аут с ръце. — Времето за игра приключи.

Игнорирайки ме, той се пресегна и бутна още една.

Задърпах се срещу него, но хватката му беше непохватима. Държеше ме закована на място и бутна още една кутия от върха на купчината. Тя се строполи на земята. После още една. И още една. През цялото време ме държеше прикована към себе си.

Топлината, която се излъчваше от него, се пропи в дрехите и косата ми, а ароматът беше земен и богат. Опънатите му и силни ръце ме държаха толкова здраво, че страхът нямаше реален шанс да ме превземе. Когато бутна още една кутия и три от тях се стовариха на земята, нито капка адреналин не избяга в нервната ми система.

Той протегна босия си крак около мен, изритвайки една кутия от пътя си; след това пристъпихме по-близо и той продължи да бута и размества кутии с една ръка, докато ме държеше до себе си с другата, докато накрая само един предмет остана в Зона 51. Столът.

Този път адреналинът плъзна из нервната ми система и не можех да отлепя очи от него, макар да бе като всеки друг стол. Принадлежеше на малката маса, която бях натикала в ъгъла на кухнята си. Евтино производство с разклатени крака и объл плот.

Рейес обви и двете си ръце плътно около мен и се приближи с още една крачка. Поставих крак на седалката и натиснах, за да запазя дистанция.

— Това е просто стол — каза той, а гласът му бе внимателен, успокояващ. — Това е твоят стол. Не неговият.

— А аз съм просто момиче — казах, опитвайки се да му обясня, че макар да имах някакви свръхестествени предимства във вселената, тук на Земята бях човек като всички останали.

Той обви ръка около гърлото ми и прошепна в ухото ми.

— Да, но си моя. Не негова.

Той се приведе над рамото ми и наклони устни към моите.

Когато се протегнах помежду ни, за да потъркам издутината в дънките му, дъхът му заседна в гърдите. Напрегна се до твърдостта на мрамор, след което прекъсна целувката и се взря в очите ми. Неговите блестяха с чувство, близко до гняв.

— Влюбена ли си в него?

— Кого? — попитах, наслаждавайки се на екстаза, който се събираше между краката ми.

— Онзи в лудницата.

— Донован? — попитах бездиханно.

— Ако е така, трябва да ме отпратиш. — Той зарови пръсти в косата ми и задържа главата ми до рамото си, а решителността му бе неразбираема. — Ще трябва да го направиш. Сега съм достатъчно силен, за да си тръгна. — Той простена, когато отново прокарах ръка по ерекцията му. Сграбчвайки ръката ми, той се взря в мен с предупреждение в очите. — Няма да легна с теб, ако обичаш друг.

Диалектът му доби онзи старинен вид, който понякога придобиваше въпреки годините му на Земята, напомняйки ми, че идва от друго място, друго време.

Протегнах се и го придърпах надолу, докато устата му не се оказа отново върху моята. Ако обичах някого в тази вселена, това бе този мъж, този бог, който рискува живота си за мен безброй пъти. Който не бе искал нищо в замяна. Никога.

Той сграбчи косата ми и наклони глава, за да задълбочи целувката, езикът му дразнеше и изследваше, докато прокараваше ръка под блузата ми. С едно движение със скоростта на светлината, сутиенът ми увисна разкопчан, а той обхвана с длан Опасност. Тръпка на удоволствие премина по кожата ми от докосването му. С другата си ръка той разкопча панталона ми и го избута от ханша ми. Коремът ми потръпна от вълнение, когато той отново прекъсна целувката, за да свали с нетърпение напълно дрехите ми. Хладен въздух заля кожата ми, но той отново се приближи, обгръщайки ме в топлината си. След това ме приближи до стола.

Разтвори краката ми с коляно и ме сложи да седна с лице към облегалката. Вкопчих се в дървените летви, вече не се притеснявах какво изобразяваше столът, а се бях наелектризирала от перспективата на случващото се.

Той се наклони над рамото ми и ме попита с изразителните си очи.

Никога не бяхме били така, до такава степен. Не и плът до плът, физическа форма до физическа форма.

— Мина много, много време — каза той, плътният му глас бе по-неуверен от обикновено.

Протегнах се и прокарах пръсти по очертанията на устата му, пълна и чувствена. Той целуна пръстите ми, които разтвориха устните му и леко докосна със зъби чувствителните върхове. Топлината на езика му изгори кожата ми, докато собствените му пръсти се плъзнаха

по бедрото ми, карайки нервните ми окончания да се разлюлеят от прилива на въодушевление, който допирът му причини, докато не достигна мястото между краката ми и проникна вътре.

Ахнах. Течна топлина изпълни корема ми. Той плъзна другата си ръка надолу по гърба ми и нежно ме бутна напред, вкарвайки пръсти по-дълбоко в мен. Напрегнах се, когато ненаситно желание премина през мен. Стискайки по-силно стола, разтворих крака още повече.

С ръмжене, той покри устата ми със своята. Ритмичните движения на пръстите му, които съвпадаха с тласъците на езика му, едва не ме довършиха. Болезнена възбуда се раздвижи и закипя в мен, пулсирайки като казан с лава в корема ми. Сладките пипала на екстаза се разпростряха в тялото ми, причинявайки болка от нуждата.

Когато коленичи до мен и пое връхчето на Уил в устата си, почти извиках от мигновения порив на удоволствие. Пипалата се превърнаха в нокти. Обвих ръце около главата му, заравяйки пръсти в косата му, докато той смучеше Уил и ме докарваше все по-близо до оргазъм.

Преди да успея да свърша, той улови бедрата ми и ме вдигна от стола, така че да застана пред него. Неочакваната му липса беше като да съм потопена в ледена вода. Примигнах, за да концентрирам вниманието си, когато той седна на пети и ме загледа. Трябваше да съм смутена. Той все още беше напълно облечен, докато аз стоях съвсем гола, но чистото възхищение, което блестеше в очите му, суровото желание, успокоиха каквато и несигурност да съм имала.

— Боже мой — каза той, изправяйки се на колене.

Той пое китките ми, склучи ги зад гърба ми и остави пътека от целувки по корема ми. Вълни на удоволствие се стрелнаха до сърцевината ми, когато се потопи в пъпа ми. После разтвори краката ми и вдигна единия на рамото си, давайки достъп на устата си до онази най-чувствителна част. Сграбчих облегалката на стола за баланс, докато горещият му език ме отвеждаше обратно до ръба на разума. До ръба на лудостта. Стиснах зъби и сграбчих косата му, пулсираща нужда бушуваше в мен.

Краката ми се разтрепериха, толкова отслабнали от желание, че едва стоях изправена.

Колкото повече се приближавах до оргазма, толкова повече го исках в мен. Дръпнах косата му. Разкъсах тениската му. Той спря и я измуши презглава. После го дръпнах на крака. Ръцете ми трепереха,

докато разкопчавах панталона му. С припрени движения, той избута дънките през бедрата и прелестния си задник. Ерекцията му стоеше твърда, пулсираща от очакване. И беше мой ред да се вирам възхитено. Фин пласт пот покриваше мощното му тяло, правейки го още по-привлекателен, още по-екзотичен.

Тези планини и долини, които оформяха чувствената му фигура, бяха като произведение на изкуството и доказателството за възбудата му не правеше изключение. Прокарах нокти по дължината му и гледах очаровано как мускулите му се стягат в отговор. Преди да успее да ме спре, аз коленичих и го поех в уста. Той простена, изпускайки рязко въздух.

— Дъч — каза той, свивайки юмрук в косата ми и борейки се за контрол.

Вдигнах поглед и очите му пламтяха от желание. Познавах чувството, исках той да почувства още от него. Поемайки го по-дълбоко, прокарах леко зъби по гладката дължина на ерекцията му, наслаждавайки се на усещането от бушуващата в нея кръв.

Той затегна хватката си над косата ми, сякаш се опитваше да ме спре.

— Чакай.

Но ръцете ми се склочиха около него, за да го задържат по-близо. Дишането му стана по-тежко. Затруднено. Вътрешно трепереше от силата на страстта, която възпираше. Напрягаше се всеки път, когато го поемах, стенойки, докато го докарвах до ръба на оргазма.

Оставен без избор, той ме избута от себе си и ме прикова към пода, тялото му беше твърдо като скала срещу моето. Без да чака и миг повече — неспособен да чака и миг повече — той разтвори краката ми и навлезе в мен. Шок от удоволствие ме разкъса толкова силно и бързо, че дъхът ми секна. Вкопчих се в гърба му, ухапах рамото му, ритнах бедрата му, но той само ме обгърна по-здраво с ръце и продължи, по-бързо и по-бързо, по-силно и по-силно, напрежението вреше и растеше, докато не свърших със силен взрив от нагорещени до бяло искри. Те се посипаха по кожата ми и се понесоха през всяка молекула в тялото ми като поток от светлина, разливайки се през цялото ми съществуване, разбивайки се в костите ми като морето. Бях експлодирала, а всичко, което беше останало, бе блестящи стружки от злато.

В прелестна агония, Рейес зарови лице във врата ми, вкопчвайки се в мен, ръмжейки, докато собственият му оргазъм го разтърсваше, а тялото му вибрираше от удоволствие. Той се разтресе вследствие от него, дишайки тежко отгоре ми, оставяйки оргазма да премине.

— Мамка му! — каза той най-накрая. Отпусна се и легна до мен.

Отворих очи, за да го погледна.

— Какво? — попитах притеснена.

Той се ухили.

— Просто мамка му.

— О!

Тъмните му мигли потрепнаха над бузите му, докато лежеше в зашеметено удовлетворение. Прокарах пръст по ресниците му, а той се намръщи със смях.

— Вече знам истинското значение на „перфектно“ — казах аз.

Очите му се отвориха с примигване и се взря в мен с дълбока признателност.

— Трябва да излизаш повече.

— Всички ми го казват.

Но не се шегувах. Нямаше по-добре от това. По-добър от него. Рейес беше върхът. От тук нататък всичко вървеше надолу. Той беше едновременно рай и ад, ангел и демон. Чудех се колко дълго можех да го задържа. Колко дълго можех да го наричам „мой“.

Той се обърна настрани, отпускатки глава на ръката си и поставяйки голямата си ръка на корема ми. С пакостлива усмивка, която превърна лицето му в ангелско, той попита:

— Знаеш ли къде боговете пазят нектара си?

Присвих очи подозрително и казах:

— Нямам представа.

Ръката му се плъзна надолу по корема и между краката ми. Поех си рязко въздух, когато той се приведе и прошепна в ухото ми:

— Нека ти покажа.

След още две изследвания на издръжливостта ни, поделен сандвич с печено говеждо, душ и още едно изследване на издръжливостта ни, лежахме на леглото ми, преплетени в чаршафи и хавлии. Рейес ме обвини с ръце и почти бе заспал, когато казах:

— Кой да знае, че през цялото това време нектарът на боговете е бил в моята ва-джей-джей?

Той се засмя и остави сънят да го обори, но аз не можех да спра да гледам красивото му лице. Чувствената му уста и силна челюст. Правият му нос и гъсти мигли. Той беше чудо. Дар от бога. И трън в задника, но и аз също, така че не можех да го виня.

Чух входната ми врата да се отваря, затова се измъкнах от преплетените ни крайници, навлякох пижама и се насочих към всекидневната. Куки прибираше нещо в един от кухненските ми шкафове.

— Знаеш ли кое време е? — попитах я.

Тя се обърна към мен и вдигна нещо за засмукване.

— Това е капкомер за пуйки. Не съм сигурна защо си поръчала седем, но ще те оставя да задържиш само един.

И аз нямах представа.

— Минава полунощ. Какво правиш?

— Гледах страшен филм и не можах да заспя.

— Колко пъти трябва да ти казвам? Ако ще гледаш страшни филми, прави го, когато съм наоколо, за да мога да се хия, когато подскачаш. — Нямахше нищо по-забавно от това да гледаш как очите на Куки се изцъклят от страх. Освен онова, което правих с Рейес току-що.

— Знам. Та как ти мина денят?

— Ами, присъствах на банков обир, бях взета за зложник от „Джентълмените крадци“, за малко да ме арестуват за съучастничество и прекарах една от най-интересните вечери в живота си. Като стана дума, знаеше ли, че нектарът на боговете е в моята ва-джей-джей?

Тя ме погледна с убийствен поглед на ужас.

— Какво, по дяволите, е ва-джей-джей?

Но знаех, че беше наясно. Дълбоко в себе си. В противен случай защо беше ужасена?

— Чакай, какво е станало там? — попита тя, кимайки към „Зона 51“.

— Рейес ми проведе терапия, макар да мисля, че не е лицензиран.

Тя ахна и се хвърли към мен.

— О, Чарли, трябва ми детайли. И маслен портрет, ако можеш да уредиш.

[1] Израз, който замества „в името на Бога“ и по всяка вероятност се има предвид св. Петър — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Това, което не ме убива, по-добре да бяга дяволски бързо.

Надпис   върху
тениска

— Къде отиваш? — попитах Рейес, когато се измъкна от леглото.
— До жалкото ти подобие на кухня.

Ахнах. Никой не обиждаше жалкото ми подобие на кухня и да му се размине. Но след това блесна убийствената му усмивка и моментално забравих какъв беше проблемът.

— Имаш ли нещо за ядене? — попита той.

— Броят ли се зелените, пухкави неща?

— Не си падам по здравословната храна — каза той с още по-ослепителна усмивка.

Когато отиде до скрина, фактът, че бях взела снимката му сутринта, онази, на която беше завързан и с превръзка на очите, ме удари със заряд от паника. Той дори не погледна към скрина ми. Никога нямаше да я види, но паниката, която мина през мен, го спря наскре крачката. Трябваше да запомня, че беше като мен. Можеше да почувства емоциите толкова лесно, колкото и аз. Можеше да ги усети и вкуси във въздуха. А паниката ми го удари достатъчно силно, че спря инерцията на тялото му. Бях се издала.

Той се обърна към мен, любопитството бе накарало веждите му да се смръщят.

— Какво? — попита той, а половинчата усмивка все още озаряваше лицето му.

— Нищо. Просто си помислих, че си тръгваш.

Дълбоко подозрение го накара да застине.

— Защо ме лъжеш?

— Не те лъжа. Искам да кажа, че го правя, но е само защото има нещо, което не искам да видиш.

Без да се замисли, той се огледа наоколо. Не я забеляза. Лежеше с лицето надолу, наполовина покрита с папки, четка и доста вероятно от кутия дамски продукти, които още не бях прехвърлила в банята си.

Обърна се отново към мен и скръсти ръце.

— Сега вече съм любопитен.

Придърпах долната си устна между зъбите си.

— Ами ако те помоля да не бъдеш?

— Нямах ли ми доверие?

— Не става въпрос за доверие. Не наистина. Не и що се отнася до теб.

Той се размърда, замислен.

— Значи става въпрос за доверие към теб? Като дали аз трябва да ти имам доверие?

— Горещо-долу, да. Или поне ти би го видял по този начин.

— Какъв начин по-точно? — Той погледна объркано през рамо. Ако снимката беше змия, щеше да го ухапала, а после той щеше да я убие по своя мъжествен, войнствен начин. Но да, толкова близо беше.

— Какво ще кажеш да излезем и да си вземем нещо за ядене?

— Това ли е? — попита той. Без да поглежда зад себе си, той се протегна назад и плъзна снимката от бюрото.

— Ти как...?

Спрях, преди да съм се закопала по-дълбоко. Той все още държеше красивия си поглед прикован в моя, когато притегли снимката, но в момента, в който го свали, в момента, в който погледна изображението, студена тръпка на удивление ме порази. Той примигна шокирано.

Надигнах се на колене и пролазих по леглото към него.

— Рейес...

— Откъде взе това?

Следващата емоция, която ме връхлетя, не беше гняв или болка, а предателство. Недоверие.

— Аз просто... Една жена ми я даде. Намерила я е в апартамента, в който живееше, когато те срещнах за пръв път. Запазила я е.

— Но защо си я задържала?

От бурята от мъка, която премина през него, ми премаля. Накара гърдите ми да се свият и главата да ме заболи.

— Не зная. Не съм я поглеждала нито веднъж след първия път.

Той се втурна напред и ме блъсна заряд от гняв. Най-накрая нещо, с което мога да се справя.

— Тогава защо я запази, Дъч?

Вирнах брадичка.

— Не зная. — Как можех да му кажа, че не исках никога да забравя през какво бе преминал? През какво бяхме преминали и двамата в ръцете на онова чудовище?

Той излезе от спалнята със снимката в ръка. Забързах след него, когато се насочи към печката. Щеше да я изгори. Вероятно така бе най-добре, но по някаква причина — по някаква странна, необяснима причина — аз се метнах напред и я грабнах от него.

Смайване превзе чертите на лицето му.

— Дай ми я.

— Можеш ли да ми кажеш какво се случи? — попитах го, знаейки прекрасно, че никога нямаше да се разкрие толкова пред мен. Не достатъчно, че да ми каже за миналото си с Ърл Уолкър. Не можех да го виня, но си струваше опита.

— Какво ще кажеш да я изгоря и да забравим за това?

— Не мога — казах, опитвайки се да обуздая болката в гърдите си, но той я почувства въпреки това.

С ръмжене, което накара сърцето ми да запрепуска, той обвиняваше си ръка около гърлото ми и другата — около кръста. Така той ме притисна към стената.

— Никога не ме съжалявай, Дъч. Последното, от което се нуждая, е съжалението ти.

— Това е доказателство, Рейес. Ако случилото се с теб някога отново бъде подложено на съмнение, вече ще имаме доказателство. И не те съжалявам. Съчувствам ти.

Усмивката, която се разпростря по лицето му, вече не беше игрива. В нея имаше повече ненавист, отколкото топлина. Повече заплахата, отколкото привързаност. И сърцето ми се прекърши. Мислех, че сме надмогнали това. Очевидно не бе така.

Той се приведе напред, а горещината от гнева му бе като разтопена лава по кожата ми. Инстинктивната реакция на тялото ми

всеки път, когато той бе наблизил, изглежда се увеличи трикратно. Поех си въздух през зъби и той спря. След миг, той допря чело до моето и се приведе към мен, изглеждайки точно толкова неспособен да се пребори с привличането, колкото бях и аз. Но в неговите очи го бях предала. Той не искаше да се ровя в миналото му, а точно това символизираше тази снимка.

Когато проговори, тонът му беше равен, но дистанциран.

— В минутата, когато можеш да ми кажеш разликата между симпатия и емпатия, що се отнася до тази снимка, обади ми се. — Бутна ме предупредително, преди да грабне сака си, излизайки през вратата и тряскайки я след себе си. Свлякох се до стената и се заборих в опит да си напълня дробовете си.

* * *

Куки дойде следващата сутрин с нова информация по случая, а аз се опитах да прикрия издайническите признаци на тъгата.

— Добре — каза тя, четейки от записките си, докато си приготвяше чаша кафе — изглежда градинарят, за когото ти разказа госпожа Бийчър, Феликс Наваро, е починал преди няколко месеца.

— Е, това би обяснило защо вече не е техен градинар. Нещо подозрително около смъртта му?

— Не. Дъщеря му ми каза, че е починал от естествена смърт, няма нищо за разследване.

— Е, тогава той със сигурност не е нашият човек. Ако е имал всички онези снимки на Харпър в портфейла си, може би е бил наистина привързан към нея. — Отпих глътка от кафето си и седнах на барплота. Кутиите в апартамента ми се бяха стопили почти напълно. Куки бе постигнала огромен напредък през последните два дни. Единствените кутии, които бяха останали, бяха онези от „Зона 51“.

— Бил е — каза тя. — Дъщеря му ми каза, че е носел снимки на всичките си деца и е считал Харпър и доведения ѝ брат Арт за част от семейството си.

— О, това е толкова сладко.

— Така е. Много. Макар че мога да видя защо госпожа Бийчър го е сметнала за подозрително, предвид всичко случило се.

— Вярно.

Тя отгърна на следващата страница.

— О, и чичо ти Боб се обади. Онзи тип е запалил още една сграда тази сутрин.

— Същият мъж?

— Така изглежда. Написах адреса на папката. — Тя посочи папката, лежаща на кухненската ми маса. — Очевидно подпалвачът е измъкнал някого от сградата, борейки се и крещейки, преди да я запали.

Оставих чашата си с кафе.

— Е, поне има гражданска съвест.

Тя кимна и продължи да разбърква кафето си, когато отидох да си взема чантата.

— Добре — казах, — звънни ми, ако откриеш още нещо.

— Така и ще направя.

Точно когато се отправях към вратата, хвърлих поглед на папката. Осъзнаването не ме застигна, докато не преметнах чантата на рамо и се протегнах към дръжката на вратата. Спрях, спомних си адреса и се завъртях толкова бързо, че светът се наклони. Забързана, изтръгнах от папката самозалепващото се листче с адреса на последния палеж. След това светът се наклони по изцяло друга причина.

* * *

Когато паркирах на мястото на палежа, миризмата на пушек се понесе на талози през вентилацията на Мизъри, остра и дразнеща. Пожарникарите все още се трудеха, изстрелвайки вода във въздуха от огромни червени камиони. Целият район беше отцепен, а от едната страна стояха зяпачи, наблюдавайки как пожарникарите си вършат работата и снимайки с телефоните си масивната стена от пушек.

Излязох и погледнах нагоре. Нямаше начин това да е инцидент. Нямаше начин да е съвпадение. Това беше тя — същата сграда, за която говорихме с Рейес преди няма и три часа. Онази, където го бях видяла за пръв път. Онази, където бе открита снимката.

Обадих се на Куки.

— Хей, скъпа. Трябва да ми провериш нещо.

— Имаш го.

— Искам да вземеш списъка с всички адреси, на които е ударил подпалвачът. В папката е. След това зачертай онези от тях, които чичо Боб е свързал с Рейес Фароу от времето, когато е бил арестуван за пръв път за убийството на Ърл Уолкър. Имам досието му в шкафа.

— Ясно, запомних. — Думите ѝ бяха провлачени и предпазливи. — Мислиш ли, че има връзка?

— Това възнамерявам да разбера. Или, знаеш, ти да разбереш. — Затворих и закрачих към дежурния полицай. — Къде е жената? — попитах.

— Извинете? — Той тръгна към мен с вдигнати предупредително длани. — Трябва да стоите на тридесет метра.

— Жената, която подпалвачът е извадил, преди да запали мястото. Къде е?

Мъжът се огледа наоколо.

— Откъде знаете за това?

— Работя по този случай с полицейското управление на Албакърки под ръководството на детектив Робърт Дейвидсън. — Когато той не помръдна, му показах разрешителното ми за частен детектив и идентификационната карта от полицейското управление на Албакърки, която ме определяше като консултант. — Искате ли номера на детектив Дейвидсън?

Преди да успее да отговори, чух гласа на чичо Боб.

— Чарли — каза той, носейки се тежко към мен. Коляното трябва да го притесняваше отново. — Не очаквах да дойдеш. Доколкото можем да кажем, сградата е била празна, с изключение на онази жена. Не се радва, че е навън.

Кимнах. Трябва да беше госпожица Фей... и не, не би била щастлива, но други тревоги стягаха корема ми. Трябва да си е проличало.

— Какво има, тиквичке? — попита чичо Боб.

Предложих му слаба усмивка.

— Може би нищо. Просто... Надявам се да е нищо.

— Скъпа, ако знаеш нещо по този случай...

— Не съм сигурна. В момента Куки преглежда нещата. Ако открия нещо, ще се обадя.

Той кимна.

— Та, успя ли госпожица Фей да идентифицира подпалвача?

— Нем. Каза, че е било прекалено тъмно, но е бил висок и слаб.

Не можех да нарека Рейес точно „слаб“, но виждах защо госпожица Фей би могла. Тя виждаше света по странен начин.

— Твоята агент Карсън имаше някои доста добри следи по случая с банковите крадци.

— Да, за нещастие — казах аз.

— Твои приятели? — попита той, повдигайки вежди.

— Много добри мои приятели. Е, с изключение на един. Той искаше да ме разкара. И не, не на среща — казах, преди да успее да попита.

— О, имаш предвид да те разкара като *да те разкара*.

— Точно.

— Е, радвам се, че го изяснихме. Как върви с другия ти случай?

Дарих го с пораженческото си изражение. Онова, в което устните ми доста приличат на принадлежащи към патешкото семейство.

— Не върви.

— Съжалявам, хлапе. Кажи, ако мога да помогна.

— Мерси, чичо Боб. И внимавай с госпожица Фей. Сложила е ръка на...

— О, не, вече научих за това. — Той потърка рамото си. Тази жена беше напаст.

Покатерих се обратно в Мизъри, превъртайки отново в главата си известните ми факти. Рейес миришеше на пушек. Блузата му беше опърлена и имаше драскотини по лицето, нещо, на което госпожица Фей бе напълно способна, дори с него.

За пръв път в живота си се помолих да греша.

* * *

Тъй като бях наблизил, реших да проверя Харпър, преди да се насоча към следващата си спирка. Влязох през задния вход и чух звука от работещ пистолет за татуировки. Един от тях трябва да работеше върху приятел, тъй като нямаше да отворят още няколко часа.

Открих Пари на бюрото й.

— Здравсти, как е Харпър?

— Какво си направила? — попита тя, търсейки несръчно слънчевите си очила.

— Нищо. — Усещах, че бе по-добре да се правя на невинна, докато все още можех. — Защо? Какво съм направила?

Тя ги надяна, след което тръгна към мен.

— Сиена я няма. Върна се обратно в Ню Орлиънс.

Отстъпих назад, вдигайки ръце.

— Не сме правили нищо. Тя си падаше по теб, не по мен.

— Дойде вчера, треперейки и откачайки, каза нещо от рода, че не си това, за което се представяш. — Насочи яростен поглед към мен. — Как е открила?

Не можех да не забележа усмивката на лицето на Тре, докато татуираше октопод на гърба на колежанин. Рисунката беше невероятна. Зад октопода имаше лабиринт от парни механизми. Колелета и зъбци работеха заедно, за да задвижват стрелките на огромен часовник, покриващ лявата му лопатка. Но Тре се усмихваше по съвсем друга причина. Понякога бях толкова прозорлива. Мъжът тотално си падаше по Пари. Беше очарован от това, че Сиена я няма.

Отведох Пари на по-усамотено място.

— Баща ми се опита да ме застреля. Залегнах. Това беше.

— Баща ти се е опитал да те застреля?

— Само два пъти.

Тя наведе пораженчески глава.

— Между нас със Сиена наистина имаше връзка. Мислех, че може да е единствената.

— Срещаше се с нея само от един ден.

— И беше страхотен ден — каза тя, настръхвайки защитнически.

— Някога помисляла ли си си да се огледаш по-наблизо до дома? — попитах, шикалкавейки.

— Какво имаш предвид? В семейството ми? Защото обикновено на това не се гледа с добро око.

— Не, като например в дома ти. — Кимнах към Тре, докато поставяше светлосенки на едно пипало.

Отначало лицето ѝ се изкриви от отвращение; след това преосмисли изражението си. Можех да чуя прещракването на

зъбчатите колела, докато тя надничаше иззад стената, за да погледне отново.

— Секси е.

— Много ясно.

— Но е такъв... Не знам, женкар.

— Намерило се кой да го каже. Чакай малко. — Отправих ѝ многозначителна усмивка. — Тревожиш се за конкуренцията.

— Не е така.

— Така е.

— Не е така.

— Така...

— Шефе! — извика Тре, гласът му бе изпълнен с веселие. — Ако сте приключили да обсъждате колко съм страхотен, клиентът ти си избра цвят.

Тя се изпъна.

— О, това е за мен. Поздрави Харпър от мен.

— Имаш го.

Понесох се към задната стая, но Харпър не беше там. Огледах целия район, включително и предната част на ателието на Пари. Никаква Харпър. Мамка му! Времето ми изтичаше.

* * *

След като госпожа Бийчър беше толкова услужлива първия път, когато говорих с нея, реших да я разпитам отново, само че този път щях да се концентрирам върху това каква е била Харпър, когато се е върнала от баба си и дядо си след сватбата на семейство Лоуел. Отново паркирах пред къщата ѝ, отново се възхитих на лилавите ѝ цветя и почуках на вратата ѝ, чудейки се къде ли можеше да е отишла Харпър.

Госпожа Бийчър отвори солидната дървена врата, но остана зад мрежестата, също както и предния път. Макар че, за разлика от преди, изглеждаше раздразнена от това, че бях там. Не можех да я виня. И най-добрите ми се дразнеха.

— Здравейте отново — казах аз, махайки глуповато. — Това съм аз. Чудех се дали може да ви задам още няколко въпроса.

Тя погледна през рамо и каза:

— Вечерята ме чака.

— О, ще отнеме само минута.

След като стисна устни, тя кимна. Този път носеше сива рокля, която пасваше на косата и очите ѝ, и бледожълта престилка.

— Страхотно, благодаря ви. Разбрах, че Харпър е останала с баба си и дядо си, докато семейство Лоуел са били на меден месец. Спомняте ли си нещо необичайно около това пътуване? Харпър изглеждаше ли като да е била насилвана по някакъв начин? Или тормозена? Нещо необичайно? — Отново извадих бележника си, просто за всеки случай, ако ми даде някоя пикантна клюка, защото най-добрите клюки бяха пикантните.

— Не особено. — Тя сви рамене и се замисли. — Всяка вечер се прибираше след цял ден игра на слънцето със съседските деца. Имаше ужасно слънчево изгаряне. С изключение на това, си прекарваше страхотно. Обожаваше да бъде в къщата на баба си и дядо си.

Направих пауза, после прокарах език по долната си устна.

— Прибирала се е? — попитах изненадано. — Искате да кажете, че сте били там? Били сте заедно с нея в къщата на баба ѝ и дядо ѝ?

Усмивката ѝ се разтегна толкова фалшиво като кофти лифтинг. Изведнъж всяко нейно движение беше добре пресметнато, всяко изражение — отрепетирано.

— Да, бях. Предполагах, че го знаете.

— Не. Никой не го спомена. — Наистина ли беше толкова лесно да игнорираш прислугата сякаш не съществуват?

Вълна от смущение се понесе от жената и осъзнах, че може погрешно да съм определила източника на страха, който почувствах първия път, когато се срещнахме. Предположих, че се бои да говори с мен заради госпожа Лоуел и онова, което можеше да стори. Никога не си бях представяла...

Не, не можех да правя прибързани заключения. Освен факта, че не ме биваше в бързането, това беше мила възрастна дама. Милите възрастни дами не дебнат деца. Не ги тероризират или тормозят без причина, а каква ли причина би имал някой, за да тревожи петгодишно дете?

Реших да изиграя коза си, да видя дали ще се издаде. Почаках за миг, след което казах:

— Е, когато говорих с Харпър преди няколко дни, тя не спомена да сте били с нея. Но не сте забелязали нищо необичайно?

В момента, в който думите излязоха от устата ми, емоциите на госпожа Бийчър полудяха, сякаш бях спечелила джакпота от слот машина. Но беше професионалистка. Покер изражението ѝ беше същинска красота. Емоцията, която се мътеше изпод спокойната ѝ външност, беше като летен ураган, наблюдаван отдалеч.

Стоях зашеметена. Икономката? Сериозно ли? Беше висока метър и двадесет и кръгла като мъфин.

— Съжалявам, че задавам един и същ въпрос — казах, след като се отърсих набързо. — Просто наистина се тревожим за Харпър. Всяка информация, която ни дадете, ще бъде от полза.

Изведнъж изглеждаше по-крехка от китайски порцелан, когато откряна мрежестата врата и изкуцука настрани.

— Определено, определено. Съжалявам, че бях толкова груба. Заповядайте вътре. — Дори гласът ѝ потрепери повече, отколкото когато първоначално отговори.

О, да. Това щеше да завърши зле.

Чудех се кой още беше вътре. Някой здравеняк, който ѝ вършеше мръсната работа? Откачена дъщеря, която изпълняваше всяка нейна заповед? Не изглеждаше като някой, който ще убие заек и ще го остави на леглото на малко момиченце, но се бяха случвали и по-странни неща.

Принуждавайки краката си да се движат напред, пристъпих в мрежата на паяка.

— Мога ли да ти предложа малко чай, скъпа? — попита тя.

Че да можеш да го подправиш с арсеник? Не мисля така.

— Тъм, не, благодаря, така съм си добре.

Застанахме във фойето и не можех да не забележа седемнадесетте милиона снимки на един и същ мъж, които имаше. Те обхващаха целия му живот от ранното му детство до около четиридесетгодишна възраст. Синът ѝ, вероятно? Внук?

— Сега, какво друго би искала да знаеш?

Е, това, което исках да знам, бе как щях да докажа, че тази мила старица бе заплашвала Харпър практически през целия ѝ живот. Но не мислех, че трябва да я питам това. Със сигурност имах нужда от доказателство. Или от пълно признание, записано с високо качество.

Тя погледна към другия край на фойето, но не можех да кажа какво гледаше. За съжаление не можех и аз да се обърна и да видя, без да изглежда подозрително, а исках тази жена да ми довери факта, че напълно и несъмнено ме бе заблудила.

— Знам, че е глупаво — казах аз, завъртайки очи с безпомощна усмивка, — но госпожица Лоуел настоява, че някой се опитва да я нарани. Може ли да ми кажете какво си спомняте от престоя в къщата на баба й и дядо й? Помните ли кога — *предполагамите* — добавих въздушни кавички — заплахи са започнали?

Усмивката й омекна от облекчение. Доколкото беше наясно, аз бях също толкова наивна, колкото и работодателите й през всичките тези години. Но трябва да призная, че бях объркана. Защо тази жена би тероризирала петгодишно момиченце? А после да продължи да го прави и през целия й живот? Толкова много, че Харпър да бъде вкарана в лудница? Самата мисъл беше ужасяваща.

Погледнах снимките, които ни заобикаляха. Може би е имала помощник. Не трябваше да си гений, за да разбереш, че в този тип на снимките има нещо, което го оприличава на убиец. Сините му очи изглеждаха твърде ярки. Кафявата му коса — твърде занемарена. Изражението му — твърде диво. Напомняше ми на Джералд Рома от началното училище, който гореше мравки с лупа. Никога не бе бил съвсем наред. Странно беше, че спонтанно се възпламени през последната седмица на първи курс в колежа. Отплатата е сурова.

Госпожа Бийчър се изкикоти и ме въведе по-навътре.

— Ама че въображение има това момиче, да знаеш. Започна да разказва истории, когато беше на пет, и така и не спря. — Тя се запъти към кухнята си. Надникнах във всяко възможно ъгълче и пукнатинка по пътя, опитвайки се да определя с какво точно си имах работа.

За късмет, Куки се обади тъкмо навреме.

— Съжалявам — казах, натискайки бутона за приемане на разговора, — ще ми дадете ли минутка? Трябва да отговоря.

— Давай, скъпа.

Обърнах се и изминах няколко метра до отворената врата на кухнята и ми се стори интересно, че колкото повече се приближавах до вратата, толкова по-неспокойна ставаше госпожа Бийчър.

— Хей, Кук — казах аз, весела и доброжелателна. Но преди да успее да отговори подобаващо, казах: — Да, сега съм тук да говоря с

госпожа Бийчър. Този случай е задънена улица. Не мога да намеря никакво доказателство за онова, за което говори Харпър Лоуел.

Думите ми малко успокоиха жената, така че продължих още малко в същата посока.

— Добре — каза Куки, схващайки, — в непосредствена опасност ли си?

— Не мисля, но човек никога не знае с подобни случаи.

— Какво мога да направя?

— Разбира се, мога да се срещна с чичо Боб на кафе. Можеш ли да му се обадиш и да му кажеш да се срещнем на онзи адрес, който ти ми даде?

— Със сигурност мога да го направя. Трябва ли да изпратя спешна помощ?

— О, не. Така е добре. Кажи му да не бърза. Почти приключих тук.

— Добре, звъня на Чибо веднага. Внимавай.

— Какво? Искаш да гледаш голи мъже в Интернет?

— Сериозно говоря.

Проклятие. Дори не се разпени. Какъв е смисълът да тормозиш някого, когато няма да избухне? Затворих телефона и пристъпих по-близо до онази врата. Не можех да видя през плътния мрак, но беше по-хладно, отколкото в останалата част от къщата, вероятно някакво мазе. Нищо хубаво не излизаше от мазетата, затова започнах да се извъръщам, когато чух силно тупване. Остра болка експлодира в главата ми; после светът около мен се прекатури в серия от салта и болезнени подскоци.

Приземих се в купчина от коса и телесни части в дъното на доста стабилно стълбище. Човек би си помислил, че чамовото дърво ще поддаде. Но, мама му стара, това болеше.

Свих се в ембрионална поза, хващайки се за главата и стискайки зъби заради болката, която се изстрелваше от всяка молекула в тялото ми. Над мен чух вратата да се затваря и немощните стъпки на госпожа Бийчър да слизат по стълбите. Движеше се със скорост, на която би завидяло и бебе костенурка. Чугунен тиган висеше от ръцете ѝ и бях съвсем сигурна, че това бе довело до бурното ми пътуване към неизвестното. Кой да знае, че чугунът е толкова твърд?

Все още имах нужда от доказателство за участието ѝ в случая с Харпър. Точно сега имах само нападение с тиган от старица, която можеше да претендира, че има деменция и със сигурност щеше да се измъкне в съда. С всяка частица сила, която ми беше останала, накарах мускулите си да се отпуснат, тялото ми да се отпусне като варена юфка. Чичо Боб беше на път. Може би щях да успея да разплета случая, преди да пристигне.

Очите ми се насълзиха и усетих въздуха студен срещу мокрите си бузи, но това беше единственото положително нещо, което можех да извлека от ситуацията. Е, това и фактът, че вероятно щях да надбягам госпожа Бийчър, ако се стигнеше до там. По това време тя бе стигнала до половината на стълбището, затова реших да запазя силите си и да обмисля какво би било, ако живеем в свят, в който пеперудите господстват, а хората са техни роби.

Не помогна. Всичко, за което можех да мисля, бе болката, която се стрелкаше през Барбара, мозъка ми. Обикновено не обръщах особено внимание на Барбара — не се проявяваше много — но днес бе време да блесне. Бях сигурна, че части от нея изтичат през Фред, черепа ми.

Докато лежах там, правейки се на спагети, госпожа Бийчър се насочи към група етажерки и започна да рови из стари кашони, вероятно търсейки ръждива стара ножовка, за да ме разфасова, преди да ме зарови в същото това мазе. Не можех да не забележа, че подът бе от пръст. Удобно.

После чух още нещо. Вдигнах поглед, докато Харпър слизаше на пръсти по стълбите. Изгледах я кръвнишки, но тя се втурна надолу още щом ме видя.

— Чарли — прошепна тя, оглеждайки се ужасено, — какво стана?

— Какво правиш тук? — попитах през стиснати зъби, опитвайки се да не помръдвам устни. Не бях сигурна защо. Не исках нищо повече от това да се държа за главата и да се гърча в агония.

Харпър забележа госпожа Бийчър. Тя сложи ръка на рамото ми, когато осъзнаването светна по лицето ѝ.

— Спомних си нещо, затова дойдох тук.

— Наистина трябва да си вървиш. Може и да не ти изглежда така, но тази жена има страшно ляво кроше. — Метнах гневен поглед

през рамо. — Проклета измамница. Как, по дяволите, може да размахва така чугунен тиган? Тя има размерите на тенис топка. — Но бях изгубила Харпър. Тя се взираше в гърба на госпожа Бийчър с комбинация на удивление и болка в очите. И в моите очи имаше болка, но по съвсем друга причина.

— Харпър — прошепнах, опитвайки се да привлека вниманието ѝ. За щастие госпожа Бийчър изглежда не можеше да чуе нищо тихо от рев. — Миличка, какво си спомни?

Огромните кафяви очи на Харпър се сведоха към мен, но не бяха съвсем фокусирани.

— Внукът ѝ — каза тя, а гласът ѝ бе едва доловим шепот. — Дюи беше малко по-голям от мен. Живееше с нас. При госпожа Бийчър, в апартамента ѝ.

Болката спадна леко, туптенето стана почти поносимо.

— Какво стана, скъпа? Била е заедно с теб в къщата на баба ти и дядо ти, докато родителите ти са били на меден месец. Да не би внукът ѝ да те е наранил?

Изражението ѝ бе толкова дистанцирано, та се боях, че няма да отговори. Но след минута тя каза:

— Не. Не мен. — Тя закри устата си с ръце. — Малко момче. Мисля, че уби малко момче.

Стиснах очи в бегъл опит да блокирам в ума си картините, които думите ѝ извикаха.

— Госпожа Бийчър намери Дюи. Той се опитваше да събуди момченцето, но не можеше. Тогава тя ме видя.

Погледнах я отново.

— Госпожа Бийчър? Видяла те е наблизко?

— Да. Играехме на криеница в плевнята, но Дюи се ядоса, когато момченцето го намери. Не съм сигурна какво се случи, но те започнаха да се борят. Дюи го повали и седна отгоре му, докато то не спря да се съпротивлява. Спря да диша. — Харпър стисна очи и сълзите потекоха от тях. След това подскочи, спомняйки си още. — Дойдох тук. Дойдох да попитам госпожа Бийчър защо го направи. Защо скри случилото се.

Очевидно госпожа Бийчър бе открила каквото търсеше. Беше се запътила към нас. Трябваше да побързам.

— Харпър, какво направи тя? Какво направи госпожа Бийчър в онзи ден, когато сте били в плевнята?

— Сграбчи ме. — Харпър прехвърли вниманието си върху ръцете си. — Имаше остри нокти и ме разтърси. Каза, че Дюи случайно е убил заек. Бял заек. И ако някога кажа на някого, ще направи същото с мен. После сложи заека в куфар и го донесе обратно в града заедно с нас.

Шокът ми трябва да си бе проличал.

Харпър кимна, когато тъгата изпълни очите ѝ.

— Но не беше заек. Сега си спомням. Това момченце е погребано някъде в нашия имот. В червен куфар.

Дробовете ми се свиха. Куки ми бе казала, че около онова време има изчезнало момченце от Пералта, а Пералта и фермите Боске бяха една до друга. Трудно бе да се каже къде свършваше едната и започваше другата. Случаят никога не бе разкрит.

Е, със сигурност щеше да бъде.

Все още преструвайки се, че бях в безсъзнание, притворих клепачи, докато госпожа Бийчър се приближаваше. Можех да виждам достатъчно, за да различа образа ѝ, докато влизаше в полезрението ми. Носейки шило за лед. Шило за лед. Какво, по дяволите? Тази жена беше студенокръвна. Харпър ахна и закрилнически се хвърли отгоре ми. Това бе едно от най-милите неща, които някой някога бе правил за мен.

Вратата над нас се отвори и тежки стъпки прозвучаха по стълбите. За нещастие нямаше начин да е чичо Боб. Нямаше достатъчно време. И чичо Боб почти винаги викаше нещо от рода на „Полицейско управление на Албакърки! Горе ръцете!“ . Този тип не извика нищо.

Свих се, когато мъжът от снимките застана до мен. Отчасти защото беше гигантичен, почти два пъти колкото госпожа Бийчър, но предимно защото работата стана сериозна. Сега трябваше да надбягам и двама им, докато Барбара изтичаше през Фред.

— Коя си ти? — попита ме той. Очевидно си говореше със спагети, докато изпълнявах най-добрата си имитация на варена юфка.

— Тази жена иска да те отнеме от мен. Ще се наложи да я засеем в земята, за да може да поникне.

Той наведе глава.

— Не мисля, че искам да го правя повече.

— И аз не искам, но имам нужда да се тук при мен, медунчо. Кой друг ще върши работата в двора?

Работата в двора?

— Знам, бабо, но...

Проклетата работа в двора?

— Без „но“. Сега, погрижи се за нея, както за госпожица Харпър. Той погледна към тъмния ъгъл на мазето. Към прясна камара пръст.

— Харпър беше добра с мен.

Аз щях да ѝ кося моравата, да му се не види. Това наистина ли беше заради работата в двора?

Тя се протегна и потупа голямото му рамо.

— Зная. Зная. Но тя щеше да те предаде на полицията. Щяха да те отведат в затвора, захарчо. Какво бих правила без теб?

Той сви рамене и тя изкудкудяка щастливо, щипвайки го за бузата сякаш беше на четири. Много го бях загазила.

Сграбчвайки шилото за лед, сякаш животът ѝ зависеше от него, тя погледна надолу към мен.

— Задръж, обаче. Първо трябва да се уверя, че е мъртва.

Тя се приведе на едно коляно до мен, мъчна работа, която ми даде достатъчно време да си помисля какво би се случило, ако полярните шапки се разтопят. След като това мина, се зачудих дали ще мога да избягам или да се опитам да вразумя Дюи. Изглеждаше малко по-разумен от половинката си.

— Сега, къде предполагаш, че е сърцето ѝ? — попита въпросната половинка.

Бети Уайт? Щеше да се прицели в Бети?

Инстинктивно ръцете ми се стрелнаха, за да я прикрият. Беше толкова крехка. Толкова уязвима. А госпожа Бийчър възнамеряваше да я надупчи с шило за лед? Не и в маята смяна.

Жената подскочи от изненада, а аз залазих към стълбите, когато тежест, сравнима с бетонобъркачка, се приземи върху гърба ми.

— О, така е добре, захарче. Дръж я така. Сега, къде ли отиде това шило за лед?

Харпър се метна напред, възнамерявайки да събори Дюи от мен, и беше изненадана, когато прелетя право през него.

Проклятие. Трябваше да ѝ кажа. Трудно беше, когато хората не знаеха, че са мъртви. Осъзнаването ги изпращаше в състояние на шок и понякога не ги виждах с години. Но наистина трябваше да ѝ кажа, защото смаяното изражение на лицето ѝ, когато се обърна и протегна ръка през главата на Дюи, разби сърцето ми.

Тя прикова поглед в моя.

— Мъртва съм? — попита тя, гласът ѝ бе дрезгав от емоциите. Тя се отпусна на земята, а изражението ѝ бе отнесено като на хиляди километри.

Изпънах се срещу тежестта на Дюи, чудейки се с какво, по дяволите, го хранеше баба му, но развълнувана от това, че бе изгубила шилото за лед.

— Съжалявам, Харпър. — Едва успях да произнеса думите. — Искан да ти кажа.

— Какво? — попита госпожа Бийчър.

— Обадох се на полицията — казах, извивайки врат. — Идват насам.

Тя се подсмихна и ми обърна гръб.

— Трябва ми повече светлина. Къде може да е изчезнало това чудо?

— Убили са ме? — попита Харпър, все още замаяна.

Протегнах се към нея и сложих ръка на коляното ѝ.

— Да. Не съм сигурна кой точно. Помниш ли какво се случи?

— Тя говори, бабо.

— Е, седни по-силно.

Той последва съвета ѝ и подскочи, а всичко, за което можех да мисля, бе: „О. Боже. Мой.“. Къде беше чичо Боб, когато имах нужда от него?

Чувствайки се като във филм на ужасите, чакайки злите клоуни да изскочат изпод стълбището, опитах да се съсредоточа върху начините да преживея това шоу на изроди.

— Какво правиш?

Обърнах се на другата си страна, за да видя Ейнджъл. Беше смръщен неодобрително.

— Опитвам се да дишам — казах аз, опитвайки се да дишам. Но мракът се прокрадваше в периферното ми зрение.

— Защо този тип седи върху теб? — Тогава видя Харпър. — О, здрасти. — Той кимна за поздрав, но тя все още беше в шок. Тя вдигна ръце и ги погледна, завъртайки ги отново и отново.

— Предполагам, че не можеш да избуташ този тип от мен? — попитах го.

— Предполагам, че мога да опитам.

— Скоро ли?

Ейнджъл се намръщи, след което се фокусира върху Дюи и се концентрира. След няколко секунди, бутна. И Дюи се прекачури.

Сладка работа.

Отново залазих към стълбите, докато се борех с наклона на земята. Той продължаваше да ме запраща към стената и осъзнах, че вероятно имах сътресение. За съжаление Дюи се възстанови и се пресегна през стълбите, сграбчвайки крака ми и издърпвайки го изпод мен.

Това щеше да боли.

Мда. Брадичката ми се блъсна в едното стъпало, удряйки зъбите ми едни в други. Толкова приличаше на хилядите филми на ужасите, които бях гледала.

Замайването изигра голяма роля, когато се строполих обратно надолу по стълбите.

Вдигнах ръце и казах:

— Трябва да се успокоиш.

Точно тогава Дюи обви големите си ръце около гърлото ми. Някой ден щях да осъзная, че да казвам на хората да се успокоят има точно обратния ефект.

— Дръж я здраво, захарче. Не мога да намеря проклетото шило за лед. Ще се наложи да използвам тигана.

— Трябва да спреш да мислиш като човек — каза Ейнджъл.

— Не помагаш. Иди да доведеш Рейес.

— Тук съм — каза Рейес от ъгъла. — Гледам как ти сритват задника. Отново.

Плътната му черна роба се развя около мен, като въобще не помагаше за внезапния порив на морска болест. Това определено беше безтелесният Рейес. Семейство Бийчър не можеха да го видят.

Когато хватката на Дюи се изплъзна за частица от секундата, казах на Рейес:

— Направи нещо.

— Може ли да й счупя врата?

— Не.

— Може ли да счупя неговия врат?

За това трябваше да се замисля.

Госпожа Бийчър се бе насочила към мен с тиган в готовност.

— Трябва... да спасиш... Фред и Барбара — казах. С ръцете на Дюи около врата ми звучах като анимационен герой. Факт, който не можеше да е трогателен. Сериозно, колко дълго щеше да остави това да продължава?

— Опитвам се да те оставя да откриеш силите си.

— Майната им на силите ми. Направи нещо.

Рейес се дематериализира и се материализира отново до мен. Чух песента на острието му; после хватката на Дюи се отпусна, изражението му премина в изненада и той падна на земята. Рейес бе прекъснал гръбнака му, макар че щеше да отнеме известно време на докторите да го осъзнаят. Нямах да има външна травма. Рейес го беше разрязал отвътре.

Госпожа Бийчър спря, цялото ѝ лице изобразяваше шок.

— Госпожо Бийчър — казах аз, кашляйки и пръскайки слюнки,
— пуснете този тиган на момента.

ГЛАВА 19

*Когато животът ти поднесе лимони,
кажи:*

„Лимони? Какво друго имаш?“

Стикер на кола

Чичо Боб се появи по някое време и повика екип следователи, още щом пристигна в къщата на семейство Бийчър и ме видя да се боря с госпожа Бийчър. Тая жена беше много по-силна, отколкото изглеждаше. Рейес продължаваше да чака да ѝ прекърши гръбнака, а Ейнджъл продължаваше да ми повтаря да спра да мисля като човек, каквото и да значеше това, по дяволите.

След като видях как чичо Боб я прикова към земята — образ, който щях да ценя вечно — дадох показания пред него; после той ме откара до имението на семейство Лоуел. Харпър беше на задната седалка, все още потънала в удивление. Две патрулни коли ни следваха, а още един детектив от отдела на Чибо беше на път към мястото. Семейство Лоуел щяха да бъдат скандализирани.

Все още не бях сигурна кой бе извършвал тормоза — госпожа Бийчър или Дюи по заръка на госпожа Бийчър — но в крайна сметка нямаше никакво значение. Никой от тях нямаше да може да го прави повече.

Чичо Боб сложи ръка върху моята.

— Сега просто им кажи, че Дюи ти е казал къде е тялото на момченцето, нали?

— Казваш го така, сякаш не съм го правила хиляди пъти — казах аз, свивайки се от звука на собствения си глас. Странно беше какво причиняваше смачканият ларинкс на полутоновете.

— Знам. Съжалявам, тиквичке.

— Всичко е наред. Харпър каза, че си спомня къде е куфарът. На единственото възможно място. Дюи започнал нова градина, когато се

върнали. Трябва да е там.

Той се обърна към мен с притеснено изражение.

— Няма да е красива картинка, скъпа. Ако имаш нужда да си тръгнеш...

— О, да, по дяволите, тръгвам си. В минутата, когато Харпър ни покаже гроба, изчезвам.

— Значи това е всичко — каза Харпър, примирявайки се със смъртта.

Обърнах се, за да я погледна.

— Толкова съжалявам, че почина, скъпа.

— През цялото време ли го знаеше? Че бях мъртва?

— Да. Такава ми е работата.

— Значи никой друг не може да ме види? Аз съм... аз съм призрак?

— Боя се, че е така. Но можеш да минеш през мен, когато си готова. Семейството ти те чака от другата страна. Майка ти. Баба ти и дядо ти. Толкова ще се радват да те видят.

Тя кимна.

— Знам. Мисля, че през цялото това време съм знаела, че ме очакват. — Гласът ѝ се прекърши. — Чудя се колко ли дълго съм била мъртва.

— Ами, ти дойде да ме видиш преди два дни, но госпожа Бийчър знаеше, че те няма от повече време. Така разбрах, че тя го е направила. Но психотерапевтът ти каза, че последно те е видял в кабинета си преди две седмици. Значи трябва да е станало...

— Това е. — Тя се загледа замислено. — Имах сесия с доктор Роланд и му разказвах за пътуването си. Той ме попита какъв цвят е куфарът ми и изведнъж всичко се върна. Дюи, който убива онова момче. Госпожа Бийчър, която го слага в онзи червен куфар. — Тя прикри уста. — Какъв човек би го направил? Живя с нас близо две десетилетия. Как може да не сме знаели?

— И аз бях потресена, когато разбрах, че е замесена. Мисля, че е много добра в заблуждаването на хората.

Спряхме до говорителя на входа.

— Каквото и да правиш — казах на чичо Боб, — не поръчвай тако. Много са чувствителни по този въпрос.

Той кимна, показва значката си и каза:

— Отворете портата. Имам заповед.

И портата се отвори. Просто така. Без пазарлъци или уговорки. Трябваше да стана истинско ченге. Сигурно плащаха повече.

Госпожа Лоуел ни посрещна на стълбите пред къщата, както и синът ѝ, Арт. Беше облечен в хубав костюм с вратовръзка, а и госпожа Лоуел беше излъскана. Носеше дълга вечерна рокля и перли. Очевидно бяхме прекъснали вечерните им планове.

— Сега пък какво? — попита тя, когато се измъкнах от джипа на Чибо.

Той забърза напред, за да се намеси.

Въпреки парцалките си, изглеждаха притеснени. Останах с впечатлението, че бяха спорили, преди да се появим.

— Госпожо Лоуел, имаме информация за изчезнало дете. Няма го от около две десетилетия и вярваме, че е погребано в имота ви.

Тя изсумтя, възмутено.

— О, за...

— Бившата ви икономка — казах аз, прекъсвайки тирадата ѝ, преди да се е разпалила, — го е погребала тук, знаейки, че никой няма да търси в имота ви. Защо да го правят? Момчето е било от Пералта.

Тя направи пауза и ме изгледа така, сякаш си бях изгубила ума. Погледнах от нея към Арт, знаейки, че той ще приеме тежко смъртта на Харпър.

— Може ли да влезем вътре? — попитах го аз.

— Не мога да се свържа с Харпър — каза той и ни махна да влезем с чичо Боб. — Не ми е връщала обажданията повече от седмица. Говорили ли сте с нея?

Преглътнах буцата в гърлото си.

— Това е другата причина, заради която сме тук.

* * *

Два часа по-късно се криех в банята на семейство Лоуел, когато екипът по изравянето извади от земята червен куфар. Беше точно там, където бе казала Харпър, под част от градината, за която Дюи се бе грижил повече от двадесет години. За разлика от госпожа Бийчър, действията на Дюи говореха за угризения и разкаяние.

Цял екип бе изпратен на мястото, а заедно с тях дойдоха и снимачни екипи и сума ти репортери. Почти се почувствах зле за госпожа Лоуел. Това със сигурност щеше да опетни имиджа ѝ, без значение колко невинна бе в това престъпление. Но когато чичо Боб ѝ каза, че тялото на Харпър е било намерено, твърдата черупка, в която се бе затворила, се пропука. Шокът ѝ бе толкова силен, толкова опустошителен, че почти се превих на две от болката ѝ. Наистина я е било грижа за Харпър. Нямахме как да се отрече.

А също така знаех, че няма нищо общо със смъртта на това момченце или с последвалото му прикриване. Изненадата ѝ бе напълно истинска.

Арт прие тежко смъртта на Харпър. Затвори се в стая на горния етаж, но дори дебелите стени на имението на семейство Лоуел не можеха да спрат вълните на агония, които се изливаха от него.

А аз стоях скрита в банята, борейки се за въздух сред парченцата на разбитото семейство. Страданието им едва сега започваше, и въпреки че все още не ми бе разрешено да се видя с господин Лоуел, усещах болката му да се лее надолу по стълбите като тежка мъгла.

— Не мога повече да остана тук.

Обърнах се към Харпър. Тя стоеше, гледайки през прозореца на банята, наблюдавайки как работниците разкопават земята, а дузина полицаи обграждат отцепения с лента район.

— Трябва да си вървя, докато още мога — казах аз.

Не можех да усещам емоциите на починалите така, както на живите, не и докато не преминат отвъд, но мъката по лицето ѝ говореше достатъчно. Тя вдигна поглед към втория етаж и осъзнах, че се тревожи за Арт.

— Влюбен е в теб — казах аз.

Тя ме погледна изненадано, преди тъжна усмивка да извие устните ѝ. Наистина беше красива.

— Той ми каза, че сте поддържали връзка.

Тя кимна.

— Да. Поддържахме връзка през цялото време. Няколко пъти дори летя до острова, за да ме види.

— Защо никога не сте се събрали наистина? — попитах.

— Направихме го. Донякъде. Когато се върнах, Арт настоя да се оженим, но не можех да превъзможна факта, че според обществото

бяхме брат и сестра. Нараних го толкова много, когато казах, че искам да изчакаме.

— Съжалявам. — Семейството беше толкова важно. Ако научих нещо в последните три дни, това бе то.

Харпър тръгна към мен с целеустременост в очите и след един последен поглед към Арт, тя премина отвъд. Не видях болката или страха, които бе преживяла през всичките тези години. Не видях тормоза ѝ или кошмарът, които бе преживяла през времето си в лудницата. Това, което видях, бе как баща ѝ я вдига и я носи на раменете си, докато тя сочеше пътя през дърветата зад къщата. Видях кучето ѝ, голдън ретривър на име Спот, който ближеше пръстите на краката ѝ, докато тя не можеше да издържи повече на гъделичкането. И видях първия път, когато Арт я бе целунал. Тя бе в гимназията, гледайки го да играе баскетбол. Той беше ударен и бе в съблекалнята. Тя побърза да го види. Ахна, когато го видя опънат на носилка. Почти припадна, когато видя странната издутина на пристегнатата му отстрани ръка, костта, опитваща се да пробие плътта.

Той бе покрил очите си с другата си ръка, криейки болката си. Тя забърза напред, и преди да разбере какво се случва, той обви ръка през главата ѝ и я дръпна надолу, докато устните ѝ се не озоваха върху неговите.

И тогава вече беше от другата страна.

Винаги романтиката, загубата на любим човек, бе била моята гибел. Оставих поредица хлипове да ме разтърси и когато усетих, че мога да се изправя пред света въпреки очевидно подпухналите ми очи, които подхождаха на подутата ми челюст, излязох от банята и помолих един полицаи да ме откара у дома. Семейство Лоуел щяха да имат доста неща, с които да се справят през следващите седмици и можех единствено да се надявам, че Арт ще бъде добре. Според спомените на Харпър, той мразеше шоколад, но реших да не го използвам срещу него. Никой не бе перфектен.

Но сериозно? Шоколад?

Докато влизах в колата на полицаия, чух познат женски глас.

— Чарли Дейвидсън.

Изпънах се и се обърнах към агент Карсън, докато вървеше към мен през алеята за коли. Очаквах ФБР да са тук. Все пак беше случай с изчезнал човек.

— Здравсти, агент Карсън.

Преди да успее да отговори, чичо Боб дойде при нас.

— Тръгваш ли си?

— Да, чичо Боб, помниш специален агент Карсън.

Тя пое ръката му.

— Детектив. Племенницата ви има навика да разрешава стари случаи.

Той се усмихна гордо.

— Да, така е.

— Впечатлена съм, както винаги. Някой ден ще трябва да споделиш тайните си — каза ми тя.

— Ще ви кажа, но после ще трябва да ви убия.

— Справедливо. Чудех се дали ще прегледаш няколко случая заради мен. Единият е много стар и все още не е разрешен, а другият е един, който винаги ми се изплъзва.

Свих рамене.

— Разбира се, стига да не възлагате големи надежди.

— Надеждите ми никога не излизат от контрол, ако това имаш предвид.

— Тогава ги донесете в... — щях да кажа „офиса ми“, но осъзнах, че вече нямам такъв. — Може да ги донесете в апартамента ми.

— Или в офиса ѝ.

Обърнах се и видях татко да върви към нас. Той спря до чичо Боб, изражението му беше стеснително, но обнадеждено. Чибо трябва да му се бе обадил, когато осъзна, че бях ранена, но не бях сигурна, че мога да понеса присъствието на татко точно в този момент. Сърцето ме болеше достатъчно силно. И главата ме болеше. И очите ме дразнеха и бяха подути.

Той сложи ръце в джобовете.

— Добре ли си? — попита той, а аз се зачудих какво ли му беше казал Чибо.

— Направо супер.

— Радвам се. И ще те върна обратно в офисите ти. Да се преструвам, че мога да те държа под око, без значение колко е абсурдно това твърдение, ще ми даде спокойствие. А ти може да ме гледаш лошо и да правиш физиономии зад гърба ми, и да ме мразиш

вечно, но когато си готова да поговорим, ще бъда на разположение. Без да те съдя и без скрити подбуди.

Погледнах към огромното имение на семейство Лоуел.

— Ако ти правя физиономии, татко, няма да е зад гърба ти.

Той кимна.

— Ще дойда за нещата ти този уикенд.

Веждите на агент Карсън се повдигнаха от интерес.

— Перфектно. Ще донеса папките следващата седмица, ако е удобно?

— Звучи ми като план — казах аз, вмъквайки се в патрулната кола. Татко искаше да ме откара у дома. Можех да усетя намеренията му ясно във въздуха, желанието му да бъде с мен, но това бе торта, която трябваше да изям на малки хапки. И все пак се замислих за Харпър. Спомените за баща й, без значение от безразличието на мащехата й. Имах чувството, че някой ден с татко отново ще бъдем най-добри приятели.

Погледнах обратно към Карсън.

— Как върви работата с банковия обир?

Чичо Боб й се ухили.

— Занимавате се с банкови обира? Това не е ли против етичния кодекс на ФБР?

Тя се ухили.

— Какво? Има етичен кодекс? Никой не ми е казал. — Подаде ми визитката си. — А този случай се превръща в по-заплетен, отколкото се надявах, но определено беше права за вътрешния човек. Сега остава да го докажем. — Кимна към визитката. — Използвай това, ако чуеш още нещо.

Намигнах й, след това затворих вратата, преди още някой да е дошъл неочаквано и да е разбил сърцето ми.

* * *

Куки се обади на път за вкъщи. Вдигнах и казах:

— Никакъв чугун в къщата. Никога.

— Разбрано. Записвам си на бележка. Как беше?

— Изтощително. А госпожа Лоуел не е точно чудовището, което си представях.

— Може би и Денис не е.

— Сериозно?

— Добре, спирам. Уведоми ме, ако имаш нужда от нещо. Като например пакет с лед.

Подскочих стреснато.

— Да не каза шило за лед?

— Не.

— Защото не трябва да има и никакви шила за лед в къщата. Никога.

— Разбрано. Записвам си на бележка.

Полицаят, който мълчеше по целия път до вкъщи, слава на боговете, ме остави до входната врата. Отправих му най-благодарната усмивка, на която бях способна, после поех в търсене на дълъг, горещ душ и силна чаша кафе. Но, естествено, щом излязох от патрулката, бях поразена от всякакви мрачни емоции, които се бях научила да асоциирам с мрачни хора. Груби хора. Обладани хора.

Понечих да се върна обратно в колата, когато чух английски акцент от сенките близо до мен.

— На твоє място не бих го направил.

Чудесно. Беше новият ми приятел от старата страна. Знаех си, че този ден мина твърде добре. Животът ми беше в опасност само два пъти. Тези неща обикновено се случваха по три.

Полицаят погледна назад към мен.

— Наред ли е всичко, госпожице Дейвидсън?

Толкова исках да му кажа истината, но нямаше какво да стори, а жена му щеше да е в също толкова голяма опасност, в каквата бях и аз, тъй че вместо това казах:

— Да, благодаря.

Затворих вратата и гледах как потегля. Омраза, толкова чиста, че пулсираше, се завихри около мен. Можех да усетя наблизко поне четири от чудовищата, вероятно пет, промъкващи се в сенките, изплашени от светлината, въпреки че бяха предпазени от човешка плът.

Англичанинът излезе от тъмнината, за да застане до мен.

— Добро момиче — каза той, а аз се зачудих какъв ли бе необладаният англичанин в реалния живот. Със сигурност се обличаше

добре. Но това не беше той. Това беше измамник, слуга от ада. Демон. Извих пръсти до ханша си, но Хедеша ме спря отново. — И кучето си недей вика. Ще свърши зле и за двете ви.

Прав ли беше? Можеше ли да убие Артемида?

— Да разбирам, че Рейес не е спрял да преследва домашните ти любимци.

— Знаеш, че не би го направил.

Прав беше. Знаех го.

— Рейес всъщност не ме слуша.

Мъжът се приведе да подуши косата ми. Вдиша дълбоко, практически душейки врата ми, наслаждавайки се на аромата, докато той миришеше на развалени яйца. Опитах се да не трепна, когато ароматът му изгори ноздрите ми.

Когато проговори, миризмата стана по-силна. Задушаваша.

— Ако можех — каза той, а гласът му бе нежен, искрен, — ако имах времето, щях да оближа страха от всеки сантиметър от тялото ти, преди да впия зъби в плътта ти, но без съмнение момчето ще дойде скоро.

Луната се отрази в сребристо острие в периферното ми зрение. Острие, много приличащо на онова, което Ърл Уолкър бе използвал върху мен. Страхът, който заля нервната ми система, удари толкова силно и бързо, че зрението ми се размаза по краищата. Искях да побягна, но изглежда Хедеша усещаше всяка моя мисъл.

Той постави ръка на рамото ми, за да ме задържи.

— Ще го направя бързо, Дъч. Няма да усетиш почти нищо.

— Да — казах аз с треперещ глас, — и преди съм била от грешната страна на острието и ще трябва да поспоря с теб по този въпрос.

Той пристъпи встрани, докато можех да видя лицето му. Не беше висок, но знаех, че демонът вътре му даваше неизмерима сила. Весела усмивка се плъзна изведнъж по лицето му.

— Вероятно си права. — Ръката му потрепери от вълнение, когато издърпа острието, а аз се надявах татко да е добре след всичко това. След смъртта ми. Вероятно щеше да го приеме тежко.

Странно бе, че в момента мислех за него.

Стискайки зъби, предположих, че щеше да се наложи да дам всичко от себе си. Ако щях да си замина тази нощ, щях да го направя

биейки се. Или пиццейки в агония. Едно от двете.

Острието се стрелна напред, убедено, че ще се вреже в корема ми, което моментално ме вбеси. Чувала бях, че смъртта от рана в корема е наистина болезнен начин да си отидеш. Рейес беше прав. Тези типове бяха лъжци. Преди да успея да го обмисля, блокирах атаката му, като избутах ръката му настрани с една от моите, забавяйки движението му напред. Завъртях се, правейки всичко по силите си, за да избегна острия край на ножа.

Все пак успях да се порежа. Острието проряза предмишницата ми, през якето и плътта. Болката от острието се изстреля през мен, но Хедеш се приготви за още един опит. Той загуби контрол само за миг и демонът в мъжа се плъзна встрани. Видях го, а гледката ме вцепени за момент. Достатъчно за него да забие ножа от едната ми страна. Рязко прехвърлих вниманието си и го бутнах с всичка сила. След това побягнах, защото ми се видя най-правилно.

Това не беше обикновен демон, колкото и налудничаво да звучи. Обвивката му не поглъщаше светлина като празнотата на нощ без звезди. Вместо това гладката му черна обвивка бе с прозрачен червен слой, блясък с цветовете на дъгата. Той беше нещо друго. Нещо по-висше. По-силно.

— По-старо, всъщност.

— Рейес — прошепнах.

Препънах се извън обхвата на Хедеш, падайки на земята и се завъртях, за да видя Рейес да стои помежду ни. Нищо чудно, че не кървах от дузина различни прободни рани. Рейес държеше ръцете на човека, чистата сила, която притежаваше всеки от тях, накара земята под нас да се разтресе. Залазих назад, само за да бъда спряна бързо от горещ дъх по врата си.

Стискайки очи, призовах Артемида, гласът ми бе само дъх в нощния въздух. Тя изникна от земята до мен и се метна към демона зад мен. Силно, гърлено ръмжене се смеси със серия нечовешки писъци, когато демонът бе изтръгнат от тялото на жената.

Хедеш и Рейес изглежда не обръщаха внимание. Стояха там с приковани ръце, гледайки се един друг. Енергията, която се излъчваше от тях, накара тъканта на времето около мен да се раздвижи. Образите им се изкривиха, деформираха, след това рязко се върнаха по местата си. Премигнах, за да проясня зрението си. Да фокусирам.

Жената лежеше в безсъзнание, но усещах още демони наблизко. Никой не смееше да се приближи, без значение колко много го искаха. Можех да усетя отчаянието им, единственият им инстинкт, да пулсира около мен. Жадуваха кръвта ми, както пустинята жадува за вода, страхът ми ги докарваше до лудост. Но се въздържаха. Артемида беше твърде силна. Беше се разправила с единия демон и сега стоеше настръхнала над мен.

Чакайки.

Надявайки се.

— Не можеш да победиш — каза Хедеш.

Рейес сведе глава.

— Забравяш кой съм.

— Ни най-малко. — Мъжът се усмихна, зъбите му бяха стиснати от усилието да се пребори с хватката на Рейес. Трепереше. — Ти си момчето от селото, което се изгуби на път за пазара. Забрави ли защо си тук? Защо те създаде баща ти?

Още една вълна премина през въздуха с горещината от гнева на Рейес.

— Създаде ме, за да се измъкне от ада.

— Това беше само половината. Другата половина беше, за да откриеш портала. — Той кимна към мен. — Конкретно този портал. Защо си мислиш, че те прати тук? — Той се приведе напред, докато носовите им едва не се докоснаха. — Теб?

Рейес се отдръпна.

— Той ме прати за портал, който и да е портал. Не за нея. — Не изглеждаше чак толкова уверен, колкото бе преди. Веждите му се събраха замислено.

Англичанинът се засмя.

— Наистина не помниш, нали?

— Помня всичко, например фактът, че знаеш само да лъжеш.

— Тя е кралска особа, момче. Тя е най-ценната пионка, която изобщо можем да се надяваме да притежаваме. И си мислиш, че можеш да я запазиш за себе си?

Хитра усмивка се плъзна по лицето на Рейес.

— Също така е и най-силната.

— Именно — каза Хедеш, очите му изведнъж светнаха с надежда. — Помисли си какво можем да направим с нея. С вас двамата

заедно. За това става въпрос. Винаги за това е ставало въпрос. — Той пусна ножа и обви ръка около врата на Рейес, придърпвайки го напред в братска прегръдка, челата им се докосваха в израз на привързаност. — Ще бъдем неудържими, господарю. Светът ще падне под краката ни, а баща ти най-накрая ще царува.

Истината ли казваше? Рейес специално за мен ли бе пратен? Трябва да бе усетил съмнението ми. Обърна се леко, гледайки ме с периферното си зрение.

— Спомни си какви са, Дъч. Какво правят.

— Помня — казах, опитвайки се да се измъкна изпод Артемида, но тя тръсна огромна лапа на гърдите ми, приковавайки ме към земята. — Сериозно? — попитах я, а тя се приведе със скимтене, за да оближе лицето ми. Придърпах главата ѝ надолу за прегръдка, отчасти за да ѝ покажа, че не ѝ се сърдя, и отчасти за да имам по-добра видимост към двамата мъже пред мен. Тогава видях къде бе паднал ножът. Не на земята, както предполагаше Хедеша, а в ръката на Рейес.

Той задържа главата на мъжа, сякаш го прегръщаше в отговор, и заби ножа в корема му с един удар със скоростта на светлината. Хедеша го зяпна, шокът му бе истински, когато се препъна назад.

— Ще откажеш на баща си неговия трон?

— Никога не е бил негов — каза Рейес, забивайки ножа отново. Прокарвайки го нагоре по тялото. Миг по-късно, ножът се показва точно под брадичката на англичанина.

Хедеша ме погледна, очите му се насълзяваха от болка.

— Просто помни какво ти каза за него.

Опитах се да потисна ужаса, който почувствах, докато наблюдавах как разпаряха човек.

— Ще си вържа конец на пръста.

Още една прободна рана извлече накъсан стон от гърлото му.

— Не е такъв, за какъвто го мислиш.

Замислих се за баща си. За Харпър и Арт, и Пари. Общо взето за всеки, когото някога бях познавала, и му отговорих възможно най-чистосърдечно.

— Никой не е.

Рейес го прегърна отново и му заби ножа отстрани.

— Първата ти грешка беше да дойдеш за нея — каза той в ухото на мъжа.

Хедеш се закашля, знаейки много добре, че поема последните си глътки въздух.

— А втората ми? — попита той, докато кръвта се изливаше от устата му.

— Да вярваш, че можеш да минеш през мен.

Мъжът се усмихна и каза с възможно най-нежен глас:

— Атака.

И общо взето тогава целия ад се изсипа на земята.

ГЛАВА 20

Всичко отиде по дяволите.

Надпис   върху
тениска

Още петима обладани от демон човека наизскачаха от сенките като полудели, когато Рейес се раздели на две отделни създания. Безтелесната му същност се дематериализира, протегна се през англичанина и със свиреп замах измъкна навън демона Хедеши. Телесната му същност се гмурна в тъмнината, нападайки най-едрия приближаващ се демон, мъж, който изглеждаше като сумо борец. Паднаха тежко и бързо се превърнаха в неясна бъркотия от ръце и юмруци.

За нещастие Артемида използва тялото ми за ракетна площадка, отървавайки ме от бърбек на име Пърсивал и доста вероятно от Харолд, далака ми. Обвих с ръце корема си, след това пролазих, за да се изправя на крака, и се протегнах към най-близкото нещо — гребло за листа, подпряно на сградата.

Тогава осъзнах, че госпожа Алън бе излязла да изведе ПФ, мини пудела, да си свърши работата. ПФ полудя от целия екшън. Госпожа Алън му извика да се прибира обратно вътре, но ПФ въобще не я слушаше. Дръпнах се изненадано, когато той атакува един здравеняк, който се бе насочил към мен. Мъжът беше достатъчно тежък, за да бъде реална заплаха. Не колкото сумо бореца, но не бих го предизвикала на борба с палци, дори и животът ми да зависеше от това.

Той се затътри напред, буквално лазейки на ръце и колене, преследвайки ме с бавен, методичен поход, победата бе толкова близо, толкова сладка, че сигурно е искал да се наслади на момента. ПФ залая и се изстреля от земята, впивайки беззъбите си венци в ухото на мъжа.

Той изруга и изтръска кучето от себе си, но Артемида пое нататък. Вече се бе отървала от един демон, оставяйки мъж на около моите години да лежи в безсъзнание на малкия квадрат трева до сградата. Сега се нахвърли на здравеняка, яростното ѝ ръмжене бе достатъчно, че да накара цялата ми кожа да настръхне.

Хвърлих поглед към Рейес и демона. Едно безтелесно създание срещу друго, обгръщащата го черна роба пречеше да се види много от боя. Но това, което видях, бе сюрреалистично, неземно и умът ми се затрудняваше да го възприеме. Движенията им бяха толкова бързи, толкова гладки, беше като да наблюдаваш сливането на два океана. После погледнах към физическата му форма. Беше заключил главата на сумо бореца в хватка, с едно коляно забито в гърба на мъжа. В следващия миг главата на мъжа увисна настрани с остро изпукване. Моментално се свлече на земята. Но от опит знаех, че това нямаше да продължи дълго. До няколко секунди щеше да е обратно на крака.

Откъснах поглед. Тялото на англичанина лежеше отпуснато на паважа. Грабнах греблото за листа и се отправих към него, когато ПФ се прехвърли на друга обладана жена. Свита на няколко метра от мен, тя изглеждаше объркана. Искаше ме, но изглежда не знаеше защо. И когато ПФ я ухапа за пръстите, тя го възнагради с празен поглед, сякаш се опитваше да разбере какво точно бе той.

Използвах момента, за да проверя англичанина, но още щом тръгнах към него, можех да кажа, че вече бе мъртъв. Тогава осъзнах, че друг от обладаните бе вдигнал ножа, очите му блестяха от глад, когато тръгна към мен. Пресрещнах го по пътя, мушкайки и замахвайки с греблото. Просто за да го спра. Да го забавя.

Зъбците на греблото драскаха безобидно лицето му, нанасяйки малко вреда, но успях да избия ножа от ръката му. Той погледна настрани, а разсейването ми осигури достатъчно време, за да се блъсна в него, още един мъж в началото на четиридесетте. Изглежда не можеше да повярва на късмета си, когато се строполихме и се плъзнахме по паважа. Пръст и чакъл се забиха в рамото ми. Той ме обкрачи, хвана главата ми с ръце и започна да извива.

Щеше да ми счупи врата, а не исках да ми чупят врата, затова вдигнах крака, обвивайки ги около главата му, после ги тласнах надолу, изкарвайки го от равновесие за достатъчно дълго, та почти да се измъкна изпод него. Но той метна тежестта си върху мен.

Заборих се с хватката му, забивах лакти в лицето му и лезех напред, борейки се за всеки спечелен сантиметър. Преди да се усетя, ръцете му отново стискаха главата ми. Наистина искаше да убива. Когато заизвива, аз се завъртях, принуждавайки го да отслаби хватката. Но Артемида най-накрая се втурна към него, хвърляйки се право през човешкото тяло и извличайки демона със себе си. Мъжът се отпусна върху мен, а аз останах да лежа прикована към земята.

Огледах се и осъзнах, че Артемида вече се бе погрижила за демона в мъжа, с който се биеше Рейес, сумо бореца. Само един демон оставаше. Жената. Тя навлезе в зрителното ми поле, докато лежах пред нея, спускайки се над мен, лига капеше от устата ѝ в косата ми.

Върху мен лежеше планина, а обладана жена изучаваше чертите ми, сякаш бях образец върху петриево блюдо. Погледнах встрани, точно когато Рейес посече надве демонската същност на Хедеша. Той изпищя и понечи да се върне за още, когато Рейес замахна отново. Отрязва му главата и със смъртта му той изчезна като дим от сух лед.

Когато още една лига падна върху челото ми, потреперих от отвращение. Но поне не се опитваше да ми прекърши врата.

Погледнах на другата си страна. ПФ и госпожа Алън бяха изчезнали. Вероятно се беше обадила в полицията.

Артемида влезе в зрителното ми поле, късичката ѝ опашка махаше развълнувано, готова за още. Тя се сви до мен с умолително скимтене. Рейес пристъпи до мен и нетленното му тяло се сля с физическото. Робата се отпусна около раменете му, след това изчезна, когато издърпа мъжа отгоре ми. Благодарна, аз се изправих, избърсах лицето и косата си, после пристъпих до жената, която стоеше на колене, вирайки се сега в тревата, където бях допреди малко.

Коленичих и заговорих на демона вътре.

— Това няма да свърши добре за теб.

Тя вдигна поглед към мен, клепачите ѝ потрепериха и каза:

— Пусни ме и ще пощадя жената.

После веждите ѝ се смръщиха и отново се загледа в пространството. Тя се бореше. Жената. Бореше се с хватката на демона върху себе си.

Усещайки новата опасност, Артемида пролази напред, докато челюстта ѝ не се окажа до шията на жената, зъбите ѝ бяха оголени и блестящи, слюнка капеше от челюстите ѝ. Демонът трепна и главата

му се обърна към нея. В следващия миг Артемида нападна със свиреп лай, който разтърси прозорците. Демонът нямаше шанс. Тя го измъкна навън и го разкъса на парчета, докато не се превърна в тежка пара. След това се изпари, неизмеримия му мрак се разпръсна във въздуха.

Жената се строполи върху студената трева, а аз обърнах главата ѝ, за да съм сигурна, че може да диша. Рейес се наведе да помогне и едва тогава осъзнах, че се беше бил с демон, докато безтелесната му същност бе извън тялото му. Никога не е бил способен на това. Обикновено, когато безтелесната му същност излезе, той изпадаше в състояние подобно на припадък.

Облегнах се назад, наблюдавайки го предпазливо.

— Ти... Ти си... Каза ми, че не можеш да правиш така — казах обвинително накрая. — Би се с демон без... — опитах се да намеря правилните думи... — без душата си.

Рейес проверяваше пулса на жената.

— Не можех — каза той разсеяно, преди да се обърне към мен. — Сега мога. — Той се изправи и ми подаде ръка. Изглеждаше резервиран, наранен.

— Това ли е? — попитах аз. — Сега просто го можеш? — Когато той само сви рамене, попитах: — Това всичките ли бяха? — Надявах се, че с отсъствието на Хедеша, техният лидер, нямаше да има повече демони, с които да се бия.

— Засега. — Той се смръщи и погледна надолу към алеята покрай сградата. — Докато не открият по-добър начин да се доберат до теб.

Все още бяхме в безизходно положение. И не можех да не се зачудя дали обвиненията му за убийство не бяха оттеглени, само за да се превърне в подпалвач. Защо би подпалил онази сграда? Която и да е от сградите? Бе живял там, но защо би ги запалил?

Трябваше да си спомня откъде бе дошъл. Бях изтезавана от Ърл Уолкър само веднъж и това ме бе променило умствено, физически и емоционално. Бях се превърнала в различно животно. Какво биха причинили на човек години на такова мъчение? Десетилетия на жив и дишащ страх, ден след ден? Да бъдеш използван и малтретиран, бит и гладуващ, без рай, без сигурно място, на което да се скриеш? Само при мисълта ребрата ми се стегнаха около дробовете ми.

Той ме гледаше изпод миглите си със знаещо изражение.

— Не ме съжаляваш, нали? Не ми се ще да трябва да те излекувам от това.

Мда, все още беше ядосан.

— И как точно би постигнал такова нещo?

Примирението на лицето му спря дъха ми.

— Повярвай ми, като ти кажа, че не искаш да знаеш.

Преди да успея да отговоря, силен пукот експлодира във въздуха зад него. Той се обърна към звука, а аз погледнах покрай него, моментално усещайки опасност. Светът се разми и забави, но не достатъчно бързо. Рейес пристъпи пред мен, когато куршумът, изстрелян към моята глава, вместо това се заби в гърдите му. Той излезе през гърба му и продължи пътуването си, раздробено парче метал, но достатъчно цяло, за да довърши започнатото. Тогава, в подвиг, който ме порази, Рейес се обърна, твърде бързо, за да го видя, и го хвана наред въздуха.

Препънах се назад и продължих да гледам, докато Рейес отвори длан, за да огледа куршума. Но той беше материален. Когато куршумът го удари, той нямаше време, за да се раздели. Да се опита да го спре с безтелесната си същност. Кръв се разпростираше по тениската му толкова бързо, че само при гледката ми премаля. Той се закашля и от устата му излезе кръв.

Погледът му срещна моя, когато падна на колене и прошепна:

— Бягай.

Втурнах се напред, за да го хвана, и зърнах виновника да се свива на върха на сградата по-надолу по улицата. Очаквах друг демон. Вероятно някой помъдрял и решил да донесе оръжия за масово унищожение на партито. Но беше русият моторист от банковия обир. Онзи, който е бил изгонен от военните, който не е довършил обучението си за снайперист. Стоях там, повече от сащисана. Очевидно *наистина* не искаше никакви свидетели.

Гняв се надигна в мен по-бързо от разбиването на атом. Като вулкан, изригващ от върха на планина, ярост изби от мен като ослепителна светкавица. Прозорци се разбиха и парчетата стъкло увиснаха като купчина блестящи цветове, когато тръгнах към Русокоско, стиснала зъби решително. Той презареждаше пушката, движенията му в пренастройващото се време бяха бавни, мудни. Той насочи приклада към рамото си, наклони глава, докато образа не се

намести през мерника. Точно когато пръстът му започна да натиска спусъка, аз се протегнах през гърдите му и смачках сърцето му. То изтупка още веднъж, два пъти, после спря. А удовлетворението премина през мен както студена вода, гасяща пожар.

Русокоско се хвана за гърдите, устата му увисна отворена, борейки се за въздух, секунди преди да падне по лице на земята.

Рейес се появи до мен. Огледа мен, кръвта, после се обърна към мястото, на което стояхме допреди малко. Където бяхме и сега. Когато погледнах назад, видях себе си, коленичила на земята, гледайки назад към себе си, в собствените си очи. Тялото на Рейес лежеше до мен. Преди да намеря някакъв смисъл в това, аз се озовах на предишното си място със стресната ахване, сякаш въобще не бях излязла от тялото си, сякаш не го бях видяла от значително разстояние. Сведох поглед към Рейес.

Той се беше свил, дишането му беше трудно и повърхностно.

— Рейес! — извиках, лазейки към него и опитвайки се да открия раната, за да ѝ приложа натиск. Куршум бе разкъсал гърдите му. Дори синът на Сатаната не би могъл да се измъкне с такава рана.

Чухме сирени в далечината, а той се помъчи да се изправи на колене.

— Заведи ме... в сенките. — Той кимна към контейнера за боклук. — Зад контейнера.

— Имаш нужда от линейка.

— Не. — Гняв ме удари като огнена стена. Той сграбчи блузата ми с окървавената си ръка и ме дръпна напред. — Няма да се върна и ти няма да ме пратиш там. — Бутна ме и падна на ръце, опитвайки се да си поеме въздух. Толкова силно ми напомни за първия път, когато го видях, когато бях в гимназията и той се бореше за въздух зад един контейнер, след като е бил пребит. Тогава го подведох. Не направих нищо, за да му помогна, и животът му несъмнено бе тръгнал по лош път. Нямаше да позволя да се случи отново.

Докоснах рамото му, забравяйки, че беше по-скоро вълк, отколкото куче, по-скоро пантера, отколкото котка. Нямаше нищо домашно в Рейес Фароу. Можеше да се промени за един удар на сърцето, беше го доказал дузина пъти. Но когато се обърна срещу мен, когато премина от жертва към хищник, шокът ми бе абсолютен.

Удари толкова бързо, движенията му бяха само размазана тъмнина. В един момент бе изправен вертикално, а в следващия беше хоризонтално. И беше върху мен, тялото му бе твърдо като камък, непреклонно, непоклатимо. Приведе се към мен, докато устата му — чувствената му уста, която едва наскоро бе изпращала тръпки на удоволствие през тялото ми — се озова до ухото ми. Топлината на кръвта му се разпростря по гърдите и раменете ми и се събра в основата на гърлото ми, а аз се зачудих колко ли още щеше да живее. Със сигурност никой не можеше да преживее такава кръвозагуба. Нито дори свръхестествено същество. Той провря бедро между краката ми, разтваряйки ги, за да се намести по-добре.

— Казах ти — рече той, гласът му бе като тихо ръмжене, носещо се през мен в нажежени до бяло вълни. — Никога... — Една ръка се обви около врата ми, докато устата му се гушеше в ухото ми. — ... не... — Другата се плъзна нагоре по блузата ми, удоволствието от допира му оставяше горещи следи. — ... ме... — Ханшът му разтвори още повече краката ми; ръцете ми ги обхванаха в рефлекс. — ... съжالياвай. — Устата му притисна моята, целувката бе сурова и нуждаеща се. Обвих ръце около кръста му, после спуснах една към твърдото му дупе, дърпайки го към себе си, искайки го вътре в мен. Въпреки ситуацията ни. Въпреки обстоятелствата.

Само Рейес Фароу можеше да ми причини това. Можеше да ме накара да му се моля, без значение от случващото се. Без значение колко страшно беше положението. И той го знаеше. Знаеше точно какво ми причинява.

Усетих усмивка зад целувката му, част от секундата преди да стане от мен и да изчезне в мрака. Студен порив зае мястото на топлината, която ме покриваше. Отпуснах ръце на земята. Затворих очи. Вдишах. Скимтене прозвуча до мен. Артемида лежеше в далечината, наблюдавайки. На всеки няколко секунди тя се приближаваше сантиметър по сантиметър, лазейки по корем. След това спря и се съсредоточи върху нещо в далечината, преструвайки се, че не ме забелязва.

Тогава се събуди един от мъжете, движенията му бяха бавни и летаргични, когато потърка главата и тила си. Опита се да определи къде се намира, но явно не успя. Не стана ясно откъде е. Двама лежаха мъртви, а други трима лежаха все още в безсъзнание, когато първата

патрулка се плъзна в паркинга. Точно пред тялото на англичанина. А на върха на сградата надолу по улицата, щяха да открият още едно тяло, онова на русия моторист, който почти бе станал снайперист в морската пехота, който е искал да служи на страната си, но сега обираше банки и се опитваше да убива хора.

Закрих очите си с ръце. Не знаех какви връзки имам, нямаше начин да се измъкна от това невредима. Дори чичо Боб щеше да лъсне в светлината на прожекторите, ако се опиташе да покрие някаква част от това. Можеше да опрости на кариерата му. Пенсионирането му.

Един полицай се втурна към мен. Каза нещо, което не успях съвсем да схвана, защото рязко осъзнах нещо друго, и внезапно се оказа, че не можех да мисля. Не можех да дишам.

Бях убила човек. Протегнах се през гърдите му и спрях сърцето му. Все едно имах такава власт. Все едно имах това право.

Светът ми се строполи обратно на едно познато място. Онова на мрак и отчаяние, и отричане. Тогава ме вдигнаха. Ярки светлини трепкаха покрай нас. Сини манти. Сребристи инструменти. Някъде в мъглата на реалността се появи чичо Боб. После и Куки. Усетих хладни чаршафи под тялото си и топли ръце в своите, и осъзнах, че бях в болница за втори път от много месеци насам. Чух познати думи: „сътресение, прободни рани, счупен глезен“. Последното ме изненада. Тази част не я помнех. Но така правеше адреналинът. Избутваше болката встрани и те тласкаше напред.

Накарах клепачите ми да се отворят.

Татко също беше там. Наблизо. Както и чичо Боб, и знаех, че мога да им кажа. Те щяха да знаят какво да направят.

Стиснах устни, затворих очи и казах:

— Убих човек.

Когато погледнах отново, те се споглеждаха един друг, с притеснени изражения.

— Един от мъжете пред жилищната ти сграда? Защото изглеждаше сякаш са се били един с...

— Не. Мъж на покрив. Банков крадец, който се опитваше да ме убие.

Чичо Боб смръщи вежди.

— Кога, тиквичке? Ние не...

— Тази вечер. Точно след като бях атакувана. Той беше на покрива и аз го убих. След като простреля Рейес с пушка петдесети калибър, аз бръкнах в гърдите му и му спрях сърцето. — Тихи хлипове се откъснаха от мен, когато татко ме хвана за ръка.

— Миличка, това е невъзможно. Ако Рейес е бил прострелян от снайперист на покрива с пушка петдесети калибър, той нямаше да оживее.

— Дори нямаше да е цял — съгласи се чичо Боб.

— Не разбирате — казах, мъка давеше думите ми, — убих човек. Изгубих контрол. Убих го.

— Шшт — каза татко, подпирайки главата ми на рамото си. — Не си като нас, скъпа. Знам го. И не ми пука кой или какво си, знам едно нещо със сигурност: Твоите действия са над човешкия закон. Съжалявам, че го казвам, но е така. Има причина да си тук.

— Робърт. Лийланд.

Вдигнах поглед, за да видя как полицаят от управлението на чичо Боб влиза. Чичо Боб му кимна, след това се приведе и прошепна в ухото ми.

— Не помниш нищо.

Вечен шампион, той все още се бореше да ме спаси от ареста. Или затвора. Или лудницата. Но това бе по-голямо от всички нас. Просто нямаше обяснение на случилото се. И все пак, какво се предполагаше да им кажа? Истината?

Специален агент Карсън влезе точно след капитана.

— Голяма работа си — каза той, оглеждайки ме подозрително. Хвърли поглед към чичо Боб, после обратно към мен. — Успя да разрешиш четири случая за един ден. Мисля, че това е нов световен рекорд.

— Четири?

Той преброи на пръсти.

— Изчезването и смъртта на Харпър Лоуел. Случай с изчезнали хора отпреди две десетилетия. Изчезването на няколко човека, които са били упоени и оставени на прага ти. Напоследък имаше доста такива. И задържането на избягал сериен убиец. Но като се замисля — каза той, гледайки ръцете си — това технически може да е пети. Или дори шести.

— Сериен убиец?

Той кимна.

— На път си да ни превърнеш в един от най-уважаваните отдели в страната. Един от нашите консултанти с голи ръце е повалил Англичанина, осъден сериен убиец, който избягал от Синг-Синг^[1] преди три месеца.

Предполагаше се, че Хедеш би избрал сериен убиец за свой гостоприемник. Зачудих се как ли бе успял да го измъкне от Синг-Синг.

— А дори не е от Англия.

Примигнах изненадано.

— Не е бил англичанин?

— Не, дошъл е от Джърси. Само говорел с английски акцент. Никой не знае защо. Но трябва да призная, мисля, че е странно, дето всичко това ти се е случило в един ден, особено имайки предвид другия мъж — каза капитана.

— Другият мъж?

— Да — каза агент Карсън, — изглежда един от „Джентълмените крадци“ е умрял от сърдечен удар на покрива на сграда на улица „Сентръл“. Имаше пушка петдесети калибър в ръцете си и изглежда се е приготвял да я вкара в употреба. Странно е, че се е строполил мъртъв просто така.

Чичо Боб се размърда в стола си.

— Това е странно — казах, хапейки долната си устна. — Искам да кажа, не беше ли доста млад?

— Тридесет и три — каза той. — И се оказа, че има чичо, чиято жена работи в банковия клон, който беше обран вчера. Изглежда тези тримата са работили заедно. Едната част е била по идея на Едуардс, да изнуди приятелите си, членове на мото клуба „Бандити“. Все още нямам всички детайли, но сме задържали чичото. В момента запълва празнините.

Ако шокът ми не се е проявил и този път, щях да ида в Холивуд. Ама че скапаняк. Татко и чичо Боб бяха заети да гледат встрани — навсякъде другаде — но нямаше начин всичко да се размине толкова лесно. Животът не беше тесте карти, което магически да се подреди. Освен ако животът не се казваше Дейвид Копърфийлд.

Това беше. Щях да си кръстя живота. В минутата, в която измислех име за дивана ми, който може и да се, а може и да не се казва

Сигорни Уивър, щях да си кръстя живота. Сега вече имах нещо, за което да живея. И имах да взимам решение, голямо решение. Кое име би обхващало всичко в живота, всеки аспект на несигурност, красотата и сюрреализъм, и срещите с откачени хора? Трябваше да говори за възходите и паденията на живота, като например да си твърде разорен за ежедневното мока лате. Ако преживеех това, щях да преживея всичко.

След още няколко минути на разговор, от който главата ми започна да пулсира, капитанът и специален агент Карсън си тръгнаха, но не и преди един последен поглед. Агент Карсън се усмихна. Капитанът ме изгледа така, сякаш наистина, наистина, наистина искаше да стигне до дъното на участието ми в нещата. Това не можеше да е добре.

Обърнах се към чичо Боб, докато чакахме документите за изписването.

— Всичко това е прекалено спретнато. Твърде подредено. Ще разберат, че няма начин да се е случило така, както изглежда, а не искам да се забъркваш в неприятности.

— Спретнато? — попита татко. — Подредено? Точно така го харесват, тиквичке. Всичкото, увито с панделка. Довери ми се, това значи по-малко бумащина, а това винаги е хубаво. — Татко ми помогна да се изправа. — Уредих да пуснат пак телефоните в офиса. И накарах жената на Сами да изчисти мястото. — Той беше твърдо решен да се преместя обратно в офисите над бара.

— Та, как си? — попитах, преструвайки се, че не ми пука.

Усмивка озари очите му въпреки това.

— Добре съм. Изглежда в края на краищата нямам рак. — Огледа се наоколо, после прошепна с явно страхопочитание в гласа: — Имаш ли нещо общо с това?

Опитах се да се усмихна.

— Не, татко. Нямам такава сила.

— Просто... — Той наведе глава. — Просто имах рак на панкреаса.

Думите му изпратиха пронизваща болка през сърцето ми.

— Направиха всеки познат на човечеството тест и се оказа, че го имах. После, след като ти разбра, след като ме докосна в офиса... е, изглежда е изчезнал.

— Кога съм те докоснала?

— Сръчка ме в гърдите с показалец, когато ме обвиняваше, задето стрелях по теб.

О, вярно. Само ми се щеше да можех да правя готини работи като това.

— Не съм била аз, татко. Но се радвам.

— И аз се радвам — каза той примирително. Не ми повярва нито за минута.

Джема влетя като вихрушка на метамфетамини.

— Е? — попита тя, гледайки от чичо Боб към татко, към Куки и накрая към мен. — Какво стана този път?

След дълъг момент на размисъл, казах:

— Добре, ще приема да ходя на сеанси, но само при теб.

— Чарли, макар че съм поласкана, напълно и тотално поласкана, не мога да те лекувам. Това би било в разрез с етичния ми кодекс.

— Майната му на кодекса. Намери си нов кодекс. Не мога да посещавам никой друг, без да се опитат да ме затворят. — Стиснах зъби и казах: — Мрачен жътвар, Джем.

Тя почти се изкиска от удоволствие.

— Не, познавам някого. Обещавам, че всичко ще бъде наред.

— Заклевам се, в минутата, в която изкарат усмирителната риза, ще зачеркна името ти от коледния си списък.

— Имаме сделка — каза тя с доволна усмивка на лицето. — Но, ако те сложат в усмирителна риза, може ли да те снимам? Знаеш, за научни цели?

— Не и ако си цениш кожата.

Тя си дръпна ръцете.

— Това е злобно.

Повдигнах вежди.

— Като се забъркаш с жътваря, получаваш косата.

— Не носиш коса наистина.

— Не е това въпроса.

* * *

Преди да се приберем, накарах Куки да ме закара до манастира. Зората едва се бе показала на хоризонта, но това бе важно. Куентин трябваше да знае, че ще бъде добре. Че ще бъде безопасно да излезе. Трябваше да свали този товар от плещите си.

Бяхме посрещнати от много строго изглеждаща игуменка и не можех да не се зачудя какви ли квалификации трябват, за да се превърне във висша майчина фигура. Явно злобен смъртоносен поглед бе необходимост, но какво друго? Грубост? Алгебра за напреднали?

Отново ни заведе в кухнята, когато сестра Мери Елизабет доведе Куентин. Изглеждаше полузаспал в пижамата си, а косата му бе поскъсена, но все още стигаше до раменете му. Той се втурна в обятията ми, после осъзна, че бях ранена.

— Съжалявам — каза, жестовете и изражението му бяха искрени. Той надяна слънчевите си очила и посочи превръзката на ръката ми. За щастие ножът едва бе закачил ръката и страната ми. — Какво стана?

— Същото, което и на теб, само че на обратно. Други хора, които бяха обладани, ме нападаха, но исках да знаеш, че вече си в безопасност. Всичко е наред. Повече няма да дойдат за теб. Създанието, което причини всичко това, беше убито.

Облекчение премина през него и го поведох към масата, за да седне.

— Добре ли си тук? Удрят ли те през ръцете с линия или нещо подобно? Чувала съм, че монахините така правят.

Игуменката прочисти гърлото си. Очевидно и тя познаваше жестовете.

— Записахме го на училище — каза сестра Мери Елизабет, едва удържайки вълнението си. — В училището за глухоними в Санта Фе. През седмицата ще живее там, после ще си идва вкъщи за уикендите.

Куентин далеч не изглеждаше толкова въодушевен. Стисна устни.

Наведох се към него.

— Съгласен ли си с това? — Когато той сви рамене, попитах сестрата: — Ще се прибира у дома за уикендите?

Тя се усмихна.

— Тук. — Сложи ръка върху неговата. — Ще идва тук, докато не му намерим по-постоянен дом. О! — Погледна ме. — А може да остава

и при теб от време на време, ако искаш.

— С удоволствие — казах. Хвърлих поглед през рамо към Куки.
— Имам чувството, че Амбър ще иска да научи жестомимичния език.

Куки кимна и ми отправи замечтано изражение.

— Очарователен е.

Когато предадох със знаци казаното от нея на Куентин, той се изчерви и благодари кротко, само че го изговори, гласните му звуци бяха насечени, а гласът му бе дълбок и нежен.

— Добре — продължи Куки, — влюбена съм.

Куентин ме потупа по ръката.

— Имам име с жестове за теб.

Изпънах се изненадано.

— Наистина ли? Уау.

Той взе дясната си ръка, сви пръсти и образува своеобразна осмица, в която средният му пръст бе извит малко по-напред от останалите. После докосна върха му до дясното си рамо и го извъртя нагоре и встрани от себе си, разклащайки го леко.

Сложих ръце над сърцето си. Това беше знакът за „блестя“, само че от рамото. Казваше ми, че блестя. Усетих боцкане в очите, а той сведе глава смутено. Не можех да се спра. Метнах ръце около врата му. Той ме остави да го прегръщам цяла минута, преди да попита:

— Може ли да оставам при теб понякога?

— Ще се радвам да оставаш с мен понякога.

Приведох се и го целунах по бузата през грубия звук от игуменката, която отново си прочистваше гърлото.

* * *

— Е, това момче е жива кукличка — каза Куки, докато вървахме към третия етаж на жилищната ни сграда.

— Нали?

Все още имаше полицаи отвън, все още следователи претърсваха района в и извън жълтата предпазна лента. Бяха взели дрехите ми като доказателство, но единствената кръв по тях, освен моята, бе тази на Рейес. Щяха ли да разберат? Имаше ли го някъде в ДНК базата данни?

— Как ти е главата? — попита тя. — Добре ли си? — Беше такава добра приятелка. Примиряваше се с толкова много неща заради мен. И предвид всичко случващо се, беше чудо, че все още бе жива.

— Да, добре съм.

— Добре. — Когато се обърнах да си отключа вратата, тя ме перна зад врата. Фред хвъркна напред и се удари в рамката на вратата.

Обърнах се отново към нея, втрещена.

— Тая глава има сътресение, да знаеш.

— Знам. И се радвам, за твое сведение.

— Това не е много комшийско поведение.

— Едва не умря пред жилищната сграда и въобще не си помисли, примерно, да ми извикаш? Да викаш за помощ?

— И какво щеше да направиш, Кук, освен да те атакуват, докато идваш да ме спасяваш?

— Да знаеш, че това извинение скоро ще се изтърка. — Очите й се напълниха със сълзи и тя сведе поглед. — Знаеш ли как се почувствах, когато разбрах, че Ърл Уолкър те е изтезавал на не повече от петнадесет метра от мен?

Камерите в сърцето ми се свиха.

Въпреки добрата ми преценка, Куки трябваше да знае истината за това какво всъщност означава да бъде част от живота ми.

Облегнах се на вратата и скръстих ръце.

— Амбър беше там — казах, гласът ми бе едва доловим шепот.

Тревога премина през нея.

— Какво? Амбър е била там снощи?

— Не. *Онази* нощ. Когато Ърл дойде.

Тревогата й намаля и тя направи крачка назад.

— Не разбирам.

— Когато влязох в апартамента — казах, неспособна да спра пороя от сълзи, които си проправяха път през клепачите ми, — Ърл беше там. Както и Амбър.

Ръката на Куки полетя към устата й. Нямахше представа, а аз бях прекалено голяма страхливка, за да й кажа.

Избърсах бузите си, ядосана от това, че единственото, което правех напоследък, бе да плача. Защото плачът помагаше толкова много.

— Беше заспала на дивана ми. — Виждах картината в ума си толкова ясно, а стомахът ми се преобърна само при мисълта, както и през онази вечер. — Беше насочил пистолет към главата ѝ.

Тя закри цялото си лице и потрепери, когато един хлип разкъса гърдите ѝ. Затегнах ръцете си и се свих. Бях на път да изгубя едно от най-добрите неща, които някога ми се бяха случвали, но тя трябваше да знае истината.

— Той каза, че стига да мълча и да му съдействам, тя ще живее. И двете ще живеете. Остави ме да я доведа до апартамента ви. Тя беше толкова сънена, че изобщо не го видя. Но той беше там заради мен, Куки. Амбър едва не умря заради мен.

След дълъг момент на размисъл, тя си пое дълбоко въздух и вдигна лице към небесата.

— Не — каза тя, стягайки се. — Не. Ърл Уолкър е използвал Амбър, за да те накара да правиш каквото поиска. И свърши работа, Чарли. Знаел е, че ще стане така. Вината не е твоя.

Зяпнах насреца ѝ.

— Вината е изцяло моя. Всичката.

— Чарли — каза тя, слагайки ръка на рамото ми, — казвала съм ти го и преди. Ти вършиш невероятни неща и аз съм част от тях. Този инцидент беше един на милион. И мина. Трябва да го преодолеем. Шансовете нещо такова да се случи отново са астрономически.

— Внимава ли изобщо?

— Онзи капитан сам го каза. Ти разреши четири случая за един ден. Четири, Чарли. Това е... това е нечувано. И залови избягал сериен убиец. Спаси кой знае колко животи. А аз помогнах. Ще трябва просто да внимаваме повече в бъдеще. Трябват ни по-добри ключалки, нали? Вече говорихме за това. И охранителна система.

После щеше да го усети. Гняв. Съжаление. Отчаяние. И може и да ме намрази малко. По-добре да ме мрази задето едва не убиха дъщеря ѝ, вместо задето са успели да го направят.

Междувременно бях превърнала Куки в малко по-възрастна моя версия. Вероятно щеше да будува по цели ноци, да проверява и препроверява вратите и прозорците, да чува и в най-малките звуци в нападение. Можех да видя защо иска да ми бъде приятелка. Да работи за мен.

— Всичко наред ли е, тиквичке?

Обърнах се към леля Лилиан, когато мина през вратата. Тъкмо щях да ѝ отговоря, когато хазяинът мина.

— Дами — каза той с развратна усмивка на лицето.

— Предател.

Той се изкиска и почука на вратата на апартамента в дъното.

Двете с Куки наострихме уши, интересът ни се събуди. Избърсах бузи и двете се провесихме, надявайки се да зърнем новите наематели.

— Нося ви другия ключ — каза той. После ни изгледа многозначително през рамо, мърдайки вежди.

Завъртях очи, докато не се оказаха взрени в Барбара.

Вратата се отвори, отначало бавно, а аз се заборих със странно чувство на вълнение. Беше като да отвориш подарък, опитваш се да разпознаеш съдържанието вътре, внимаваши в изражението ти да не проличи разочарование, ако се стигне дотам. И вероятно се дължеше на сътресението на Фред и Барбара или на деликатното състояние на Бети Уайт, крехките ѝ камери туптяха между спазми на болка и отчаяние, но когато видях Рейес Фароу да отваря онази врата, почти сигурна съм, че останах поразена.

Куки вдиша толкова рязко, че Рейес погледна покрай хазяина и право към нас. Очите му проблеснаха в мъждивата светлина, докато ме оглеждаше. Аз правех същото с него. В гърдите си имаше рана от куршум петдесети калибър, който би разкъсал друг човек, а въпреки това не усещах доказателство за страдание или следи от физическа болка от кръвозагубата. Без съмнение бе покрит с тиксо под тъмночервената си тениска. Онази, чиито ръкави не бяха достатъчно широки, за да падат свободно по ръцете му, а вместо това описваха бицепсите му, галейки ги, обгръщайки ги.

След като приключи с огледа ми, той проговори, гласът му бе като топло бренди в студена нощ.

— Можеш да го дадеш на нея — каза той на господин Замора.

— О! — Господин Зи заекна от изненада, после ми подаде резервния ключ от апартамента на Рейес Фароу с похотлив поглед.

Рейес кимна към Куки.

— Куки — каза той, отдавайки ѝ почит. Той премина към леля Лил. — Лилиан — каза той и ако леля Лил беше умряла с изкуствените си зъби, бях убедена, че сега щяха да паднат. След това насочи горещия си поглед към мен, наклонил глава в израз на интерес. — Дъч. — Той

ми отпрати още един последен поглед — поглед, изпълнен с обещание и желание — преди да отстъпи назад и да затвори вратата.

Стояхме там трите, ченетата ни бяха увиснали до пода. Леля Лил се съвзе първа. Сръчка ме с лакът и каза с щастливо кудкудякане:

— Мисля, че трябва да направите още от онези браунита, защото това момче изглежда гладно.

---

[1] Синг-Синг — затвор в Ню Йорк с максимално строг режим, с мрачна слава и обект на филмови продукции. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.